

GHOST STORY

EXPLORING THE WORLD OF THE UNEXPLAINED

သရဲတမင်

သုတေသန
တက္ကသိုလ်

သုတေသန ဂန္ထဝင်

သုတေသန
တက္ကသိုလ်

သုတေသန
တက္ကသိုလ်

သုတေသန
တက္ကသိုလ်

BURMESE
CLASSIC
.com

GHOST STORY

သရဲကဏ္ဍ(၁) / GHOST STORY - ရန်ကုန်၊
 ဆောင်ပြင်တပေ၊ ၂၀၁၁။
 ၁၆၀ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
 (၁) GHOST STORY

ဗိုလ်မှူးစာပေ

ဗိုလ်မှူးစာပေသည် ၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး နယ်လုံးလုံး ဖြန့်ချိရောင်းချမှုများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
 ဗိုလ်မှူးစာပေသည် ဗိုလ်မှူးစာပေ၏ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
 ဗိုလ်မှူးစာပေသည် ဗိုလ်မှူးစာပေ၏ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
 ဗိုလ်မှူးစာပေသည် ဗိုလ်မှူးစာပေ၏ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

GHOST STORY

မာတိကာ

၁။ Ghostly Gallery	၆
၂။ အစတေးခံလူနွှာများ	၂၈
၃။ အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ	၄၈
၄။ အသုဘပိုသောကမ္ဘာ	၈၆
၅။ ကလွဲစားခြေလိုသည်ပိညာဉ်ခြေသံ	၉၂
၆။ ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ	၁၀၆
၇။ အဝေးပြေးလမ်းပေါ်က ဆိုင်ကယ်သမားပိညာဉ်	၁၄၀
၈။ တစ္ဆေပုံပြင်	၁၄၆

Ghostly Gallery

ထူးဆန်းသောဝိညာဉ်ပုံရိပ်များ

အောင်းပါးရှင် ဂျက်နက်ဘို့(၁)

(JANET BORD)သည် ဖိုးတီယန် ဓာတ်ပုံစာကြည့်တိုက် (Fortean Picture Library)ရှိ ဖိုင်များမှ သရဲတစ္ဆေနှင့်ဆိုင်သော ဆန်းကြယ်မှုရှိပြီး စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံးသော ဓာတ်ပုံတစ်ဒါဇင်ခန့်ကို ရွေးထုတ်ခဲ့သည်။

ကွန်ပျူတာဖြင့် ဖန်တီးမှု၊ အတုအယောင်ဆောင်၍ ပြုလုပ်ခွံက်ကူးမှုဟု ယူဆဖွယ်မရှိသော အစစ်အမှန်ပုံရိပ်များပါရှိသည့် ဓာတ်ပုံများကို ဤဆောင်းပါး တွင်ရွေးထုတ်ဖော်ပြထားပါသည်။ သို့သော် ဤဓာတ်ပုံများသည် သဘာဝလွန် ပရလောကသားတို့၏ ပုံရိပ်များ

အစစ်အမှန် ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုသည်ကိုမူ စာဖတ်သူများဖတ်ရှုလေ့လာဆုံးဖြတ်ရန်သာဖြစ်သည်။

(A)

အဲလစ်(စ)စပရင်း(၁)မှ ဝိညာဉ်ပုံရိပ် APPARITION AT ALICE SPRINGS

ဓာတ်ပုံ(A)ကို ရိုက်ကူးသူမှာ
ခရစ်ယန်အသင်းတော်မှ သိက္ခာတော်ရ
ဆရာရီဗီးရင်း အာအက် ဘလင်း(စ)
(Reverend R.S. Blance) ဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်ပုံကို ရိုက်ကူးသည့်နှစ်မှာ
၁၉၅၉ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ နေရာမှာ ဩစတြေးလျ
မြောက်ပိုင်းနယ်မြေရှိ အဲလစ်စပရင်း(စ)မှ ကော်ရိုဘိုရီကျောက်ဆောင်
တွင် ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေရာသည် အဘိုရီဂျီနီး(ခ)(Aborigines)တိုင်းရင်းသားတို့
အတွက် အလွန်ကြီးကျယ်၍ အရေးပါသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။
အကြောင်းမှာ ထိုနယ်မြေတွင် ဘာသာရေး ထုံးတမ်းစဉ်းစားများကို
စတင်သွတ်သွင်းရာနေရာ ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ
ထိုနေရာသည် တောနေသတ္တဝါ၊ ရေမြေသဘာဝ၊ ရွေးဟောင်း
အဆောက်အအုံ စသည်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားသော သီးသန့်
သတ်မှတ်နယ်မြေ (Conservation reserve) ဖြစ်လာသည်။

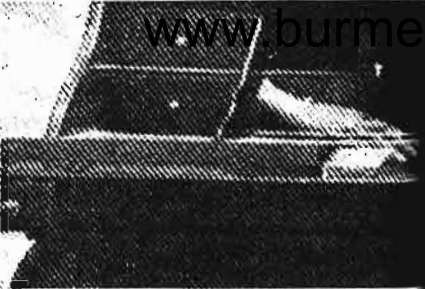
ထိုနယ်မြေသို့ အလည်အပတ်လာရောက်ကြသူများနှင့်
ခြေလှင်ခရီးသည်များ ရောက်ရှိကြသည်။ ဓာတ်ပုံ(A)တွင် ပေါ်နေ
သည့် တစ္ဆေပုံကို အသေးစိတ်မဖော်ပြနိုင်ပါ။ သို့သော် ဓာတ်ပုံထဲတွင်
သင် တွေ့မြင်ရသည့်အတိုင်းပင်၊ ထိုတစ္ဆေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည်

ဒေသခံ ဩစတြေးလျ(Native Australian) လူမျိုးတစ်ဦးနှင့် မတူပါ။
ထိုတစ္ဆေ သည် ၂၀ ရာစုနှစ်အစောပိုင်းတွင် ထိုနေရာသို့ မျက်စိလည်
လမ်းမှား၍ ခြေလှင်ခရီးဖြင့် ရောက်ရှိလာသူဖြစ်ပြီး... ပျောက်ဆုံး
သွားကာ တစ္ဆေဘဝနှင့်သာ ယခုလို ပြန်တွေ့ရတော့သည်ဟု ဆိုကြလေ
သည်။

တစ္ဆေလက်
A HAUNTING HAND

ဓာတ်ပုံ(B)ကိုရိုက်ကူးခဲ့သူမှာ ရှေးဟောင်းပရိဘောဂများ ရောင်းဝယ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးသည့်ကာလမှာ ၁၉၇၀ခုနှစ်အကုန် ၂၀ရာစု ဆန်းစကလဖြစ်နိုင်ပေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုဓာတ်ပုံသည် ၁၉၃၀ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသည့် စထရင်းမဂ္ဂဇင်း (The Strand Magazine)တွင် ဖော်ပြထားခြင်းခံရ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံဆရာသည် ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်ကမူ ထူးခြားချက်တစ်စုံ တစ်ရာမျှ မတွေ့ရပေ။ ထိုခေတ်က ဓာတ်ပုံမှန်ချပ်များကို အသုံးပြုခဲ့ပြီး ဓာတ်ပုံဖလင်ဆေးကူးမှုသည် ၁၃ မိနစ်ခန့်ကြာမြင့်သည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သည့် ရှေးဗီရိုနှင့် ဓာတ်ပုံဖလင် ကူးသည့်နေရာ များသို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာခဲ့ပေ။

ဓာတ်ပုံဖလင်ကူးဆေးပြီးနောက် ဓာတ်ပုံတွင်ခန္ဓာကိုယ်မပါ သော တစ္ဆေလက်တစ်ဖက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဓာတ်ပုံဆရာ အနေဖြင့် ထိုလက်တစ်ဖက်ပေါ်နေသည်ကို မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပြ တတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ထိုဗီရိုကို အဖုံးပိတ်၍ရိုက်ထားသည့် အလားတူ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ဌို့တစ္ဆေလက်မပါဝင်ကြောင်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရပေသည်။

အုပ်ယာန်သုသာန်မှ တစ္ဆေလက်
GRAVEY AND GHOSTS

ဓာတ်ပုံရိုက်သူတို့သည် သုသာန်သင်္ချိုင်းများထဲတွင် တရစ်ဝဲဝဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြစဉ် ဓာတ်ပုံ(C)ကို ဩစတြေးလျခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်း ထဲတွင် ရိုက်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ္ဆေလက်ကို ဓာတ်ပုံတွင်ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ကြရသော်လည်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုဓာတ်ပုံ ထဲတွင် မည်သို့မည်ပုံပါဝင်နေသည်ကိုမူ မည်သို့မျှရှင်းမပြနိုင်ပါ။

၁၉၄၇၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ်များက အင်ဒရူး အမည်ရှိ အမျိုးသမီး တစ်ဦးသည် ကွင်း(စ)လန်(Queensland)ဒေသ၊ ဂတ်တွန်(Gatton)ရှိ

www.burmeseclassic.com

၁၂ GHOST STORY

ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းသို့ မကြာခဏသွားရောက်လေ့ရှိသည်။ သွားရောက်ခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ထိုသင်္ချိုင်းတွင် သူမ၏ သားနှင့် သမီးတို့ကို မြှုပ်နှံထားရာ သင်္ချိုင်းဂူနှစ်ဂူရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမ၏သားကြီးဖြစ်သူ စီစလ်(Cecil)သည် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး၊ အသက် (၁၇)နှစ်သာရှိသေးသော သမီးငယ် ဂျိုက်(စ)(Joyce)သည်လည်း ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မစ္စစ်အင်ဒရူးသည် သားနှင့်သမီးတို့၏ အုတ်ဂူမှတ်တိုင်များကို အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ်ပုံကို ကူး၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ပုံကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤကလေးငယ်သည် သူ၏ သားနှင့်သမီး တစ်ဦးမျှ မဟုတ်သည်မှာ သေချာလှသည်။

မစ္စစ်အင်ဒရူးက ပြောပြသည်မှာ ထိုစဉ်က သူမသည် ထိုအုတ်ဂူနှစ်လုံးမှလွဲပြီး အခြားမည်သည့်သက်ရှိကိုမျှ ဓာတ်ပုံ မရိုက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ ဖလင်တွင်း၌ ပါဝင်နေသည့် ကလေးသည် တစ္ဆေကလေးသာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိပေတော့သည်။

မစ္စစ်အင်ဒရူး၏ မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို လေ့လာစူးစမ်းမှုပြုသူ ဩစတြေးလျလူမျိုး တိုနီ ဟေလီ(Tony Healy)သည် ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် အဆိုပါ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

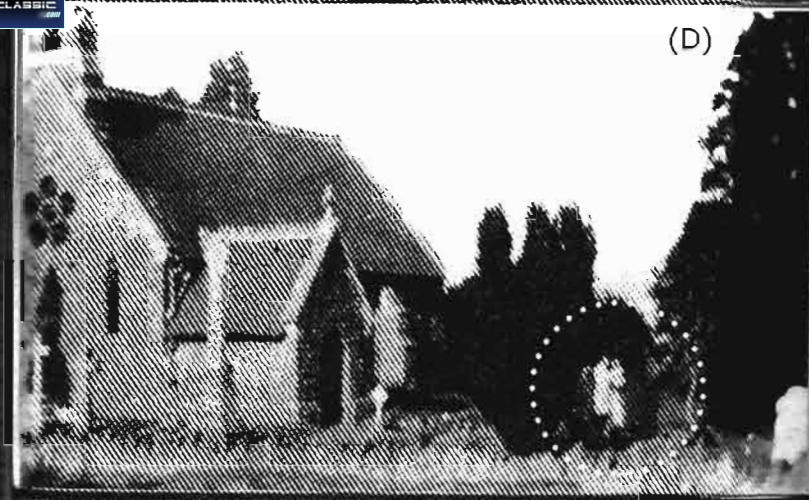
ထိုသင်္ချိုင်းအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုရာ မိန်းကလေးငယ်နှစ်ဦး၏ အုတ်ဂူများကို ယှဉ်လျက်အနေအထား တွေ့လိုက်ရသည်။ အဆိုပါ အုတ်ဂူတစ်လုံးတွင် မြှုပ်နှံထည့်သွင်းထားသူမှာ (၁၈)လအရွယ် မိန်းကလေးငယ်ဖြစ်ပြီး ကျန်အုတ်ဂူတွင် မြှုပ်နှံထည့်သွင်းထားသူမှာ

(၃)နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးငယ်ဖြစ်သည်။

ထိုကလေးငယ်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပါဝင်သည့် တစ္ဆေကလေးဖြစ်ပေသလော။ ထိုတစ္ဆေကလေးအကြောင်းကို ဤမျှသာ သဲလွန်စရာပေသည်။

BURMESE CLASSIC

၁၉၂၈ ခုနှစ်တွင် မစ္စစ်ဟင်(လ)ဒါ အယ်(လ်)ဝစ်(ခ)စတင် (Mrs. Hilda L. Wickstead)သည် အားလပ်ရက်များကို ဝိစက်စတာရှိုင်းတွင် မိတ်ဆွေများနှင့်အတူ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ သူမသည် ဟိုလီးဘု(ရှ်)ရွာ (Holly Bush)ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အသက်

Ghostly Gallery

အနားယူ၍ ကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။

မစ္စစ်ဝစ်(ခ)စတက်သည် သူမ၏မိတ်ဆွေ မစ္စစ်လောရီ (Mrs. Laurie)ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရန် စိတ်ကူးရပြီး ရပ်နေပေးရန် ပြောလိုက်သည်။

မစ္စစ်လောရီသည် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဆင်ဝင်မြင့်မြင့်၏ ဘယ်ဘက်ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်၍ ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံ(D)ကို ရိုက်ပြီးသောအခါ မစ္စစ်ဝစ်(ခ)စတက်သည် သူမ၏ ကင်မရာကို ကားထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး မစ္စစ်လောရီနှင့် အတူ ရှိခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူမထံမှ အဆိုပါဓာတ်ပုံနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးအကြောင်းသိလာရသည်။ ထိုဓာတ်ပုံရိုက်ယူချိန်တွင် ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းထဲ၌ သူတို့မှတစ်ပါး အခြားမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခဲ့ပေ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသောအခါ မစ္စစ်လောရီသည် လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်၍လာပြီး နှစ်ယောက်သား ဂိတ်အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ အုတ်ဂူနှစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြသွားမိသည်။

အုတ်ဂူတစ်လုံးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ကျဆုံးသွားသော ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျန်အုတ်ဂူတစ်လုံးမှာ အဆိုပါ ရဲဘော် ကွယ်လွန်ပြီး လအနည်းငယ်ကြာမှ သေဆုံးခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ချစ်သူများ ဖြစ်လေမလား ဟုပင် မစ္စစ်ဝစ်(ခ)စတက်က တွေးမိခဲ့သေးသည်။

သီတင်း (၆)ပတ်ခန့် ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ဓာတ်ပုံဖလင်များကို ကူးဆေးပြီးသောအခါ မစ္စစ်ဝစ်(ခ)စတက်သည် ဓာတ်ပုံ၏ ထူးခြားမှုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ သစ်ပင်များအောက်ရှိ အုတ်ဂူများကြားတွင်

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြင်နာစွာဖက်တွယ်လျက်ရှိသော စုံတွဲတစ်တွဲ၏ပုံကို ထိုဓာတ်ပုံထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်က ထိုနေရာတွင် အဆိုပါစုံတွဲရှိနေခဲ့ပါလျှင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်လာသောမည်သည့်ဧည့်သည်မဆို ထိုစုံတွဲကိုတွေ့မြင်ရမည်မှာ ဧကန်မလွဲပေ။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ဝိညာဉ်ပုံရိပ်များပေါ်နေသည့် စုံတွဲသည်ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။

မြင့်မြတ်သောနေရာတွင်ရှိသည့်တစ္ဆေ HOLY HAUNTS

ယခုဓာတ်ပုံသည် ၁၉၂၈ ခုနှစ် မေလတွင် အိုင်အိုနာဘုရားရှိခိုးကျောင်း(Iona Church)၌ ဒေါ်နယ်ဂျီမက်ကင်ဇီ (Donald G. Mackenzie)ရိုက်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဂလပ်စကို(Glasgow)မှ ဓာတ်ပေးပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် တစ္ဆေတို့ ဝိညာဉ်တို့ ဆိုတာတွေကို ငါမယုံကြည်ဘူး”

ထိုစကားကို ဒေါ်နယ် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သူ ခြိတ်ယူလိုက်သော ဓာတ်ပုံ(E)၏အလယ်ရှိ ကျောက်နံရံရှေ့တွင် ခန္ဓာကိုယ်မပါသော မျက်နှာကြီးသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ဓာတ်ပုံထဲတွင် တစ္ဆေပါဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

(E)

ဆန်းသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားကျောင်းထဲမှ တစ္ဆေပျား GHOSTS IN THE CHURCH

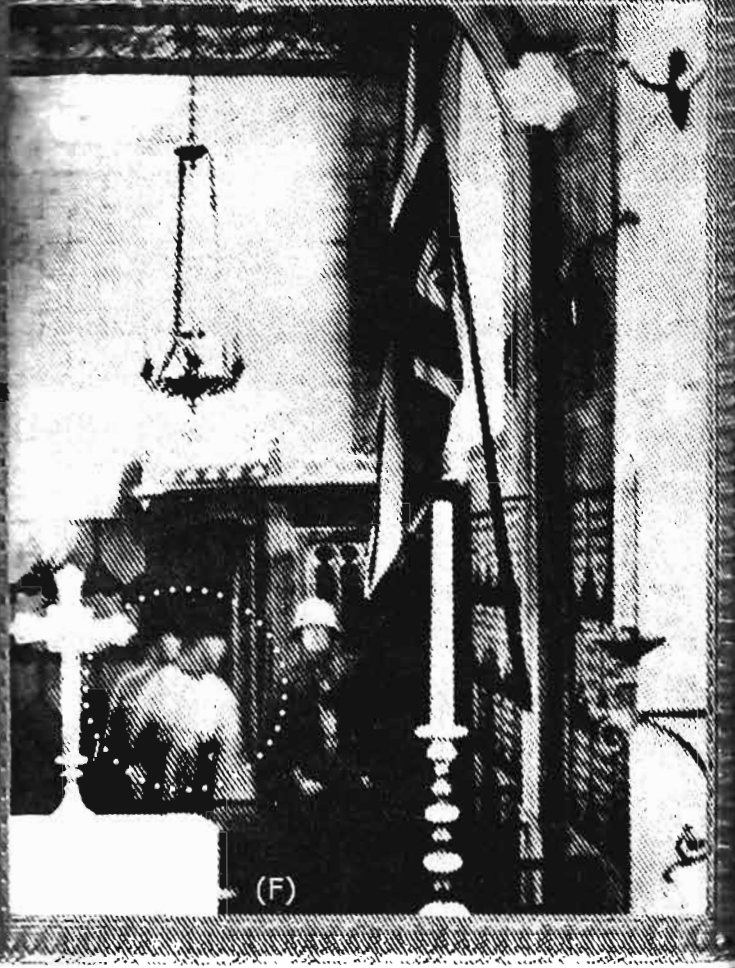
၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ဒွမ်ရီမီကျေးရွာအနီးရှိ သီဘိုချီနူရှိဘစလီကာဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မိတ်ဆွေလေးဦး အလည် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဓာတ်ပုံ(F)ကို ရိုက်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းသည် စိန့်ဂျူးအော့(ဖ)အစ်(St. Joan of Arc)၏ ဘဝနှစ်မြုပ်ထားရာ နေရာဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့သည့် မိတ်ဆွေလေးဦး ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်း သို့ အလည်ရောက်ခြင်းမှာ လေဒီပယ်(လ)မာက ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်း တွင် နိုင်ငံတော်အလံ ပေးအပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ မစ္စတောင့် ဆင်က သူမကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါရန် လေဒီပယ်(လ်)မာကို အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။ သူမ၏ပုံကို အလယ်တွင်ဦးထုပ်ဆောင်းလျက် တွေ့ရ မည်ဖြစ်သည်။

အခြားမိတ်ဆွေနှစ်ဦးဖြစ်သော မစ္စတာနှင့်မစ္စစ်ဒဗလ့ အက်(ဖ)ဖော့စတာ(Mr. and Mrs. W.F.Foster)တို့သည် ကင်မရာ နှိုက်သူ၏ နောက်ဖက်တွင်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က အဆိုပါ မိတ်ဆွေ လေးဦးသာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင်ရှိကြသည်မှာ အသေအချာ ဖြစ်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် မစ္စတောင့်ဆင်၏နောက်မှ ရပ်နေသူနှစ်ဦးကို ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်က မည်သူမျှမတွေ့မိကြပါ။ မူရင်း ဖလင်ကို သေဆုံး ချခဲ့ရာ အနီးကပ်လေ့လာကြည့်သောအခါ ရင်စေ့အကြီးရသည့် သတ်

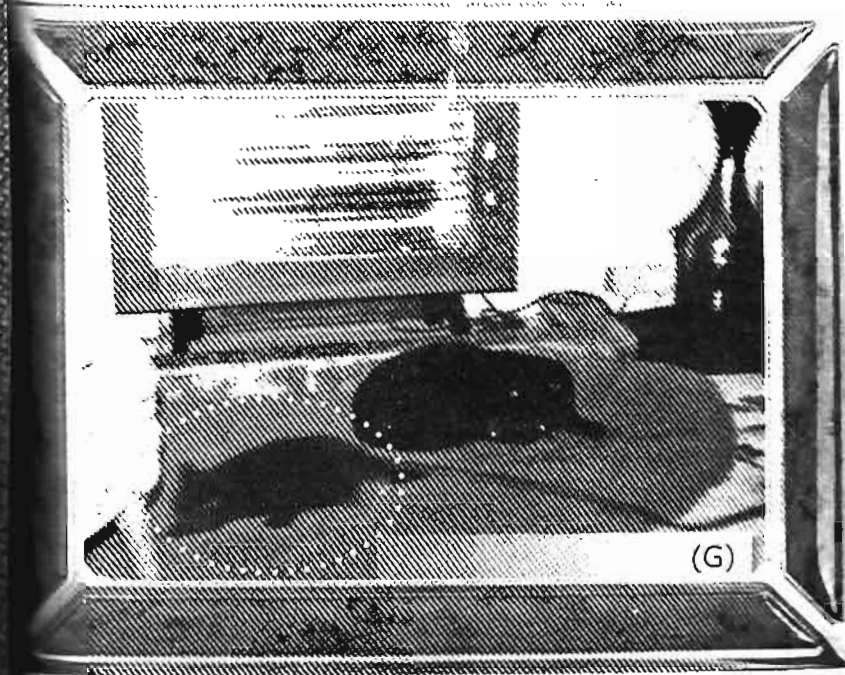
ကြောင်တစ္ဆေ GHOST CAT

(F)

ထားသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုဘုန်းကြီးများသည် ၁၉ရာစု နှစ်တွင်မှ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ဘလီကာဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင်းသို့ ရှေးဦးမဆွကပင် ရောက်နှင့်သူ မှားဖြစ်နိုင်ပေသည်။ တစ္ဆေနှစ်ဦး၏ပုံရိပ်မှာ ထူးဆန်းလှပေတော့သည်။

(G)

၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် အက်ဆက်(Essex)ရှိ လိုက်(ချ)အွန်ဆီး (Leigh-on-sea)ဟုခေါ်သော ကမ်းခြေမြို့လေးမှ အဲ(လ်)ဖရက် ဇိုလီ(ဂျ)(Alfred Hollidge)ဆိုသူသည် သူ၏ကြောင် မိုနက်(Monet) နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင်မူ သူ၏ကြောင် မိုနက် ကြည့် မောနီရှိသော အခြားတစ္ဆေဝိညာဉ် ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပုံရိပ် ဖြစ်နေသည်။

၂၀ GHOST STORY

ဟိုလိ(ဂျ)(Hollidge)တွင် သူမွေးထားသည့် မိနက်အမည်ရှိ ကြောင်တစ်ကောင်သာရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ချိန်တွင် ထိုအိမ်၌အခြားကြောင်တစ်ကောင် ရှိမနေသည်မှာသေချာသည်။

မစ္စတာ ဟိုလိ(ဂျ)သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ၌ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သူရိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံကိုပင် ကြည့်မသွားခဲ့ရပေ။

ကျန်ရစ်သူဇနီးသည်သာ တစ္ဆေဝိညာဉ်ကြောင်ပုံရိပ်ပါသည့် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ အံ့သြနေရပေသည်။

အားလပ်ရက် လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်

HOLIDAY SNAP

၁၉၈၆ ခု စက်တင်ဘာလတွင် ဂျော့(ချ)ကနီဂေါစကီ ဆိုသူသည် သူ၏အားလပ်ရက်ကို ဆိုက်ပရပ်တွင် အပန်းဖြေခဲ့သည်။ ညဖက်တွင် လီမက်ဆိုသဘောဆိပ်မှ မီးအလင်းရောင်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ (၃)ပေခန့်မြင့်သော သုံးချောင်းထောက်ပေါ်တွင် သူမ၏ အိုလံပပ်(စ)အိုအမ်(မ)၁၀ (Olympus O M 10) ကင်မရာကို အသေအချာတပ်ဆင်ပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရိုက်ချိန် စက္ကန့် ၃၀စီ အချိန်ပေး၍ ဓာတ်ပုံ(၅)ပုံ ရိုက်ယူခဲ့သည်။

ထိုဓာတ်ပုံများရိုက်ယူချိန်တွင် ထိုနေရာ၌ မြင်နေကျမဟုတ်သည့်အရာ တစ်ခုမှ မတွေ့ခဲ့ပေ။

သူဓာတ်ပုံရိုက်နေသည့်ရိုက်ကွင်း ရှေ့မှလည်း မည်သူမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် လူတစ်ယောက်ပါဝင်ရန်မှာ ထိုသူသည် အုတ်နံရံကို ဖက်တက်ရပေဦးမည်။

ဂျော့(ချ)သည် အိမ်ပြန်ရောက်၍ ကိုဗက်ကင်မရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်ဓာတ်ပုံ(၅)ပုံကို ကြည့်သောအခါ (၄)ပုံမှာ သာမန် ရိုက်ဦးရိုက်စဉ် သမီးကျပုံများဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံ(H)တွင် ဖော်ပြထားသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှာမူ တစ္ဆေပုံရိပ်တစ်ခု ပါဝင်နေသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။

(H)

ရန်ကုန်မြို့များ MY STERIOUS MISTS

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဂရက်ရှီ(လ)ဒန် မက်(စ)ဝဲ(လ) (Greg Shildon Maxwell)သည် အသက် ၂ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် လေထဲသို့လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ဒီမှာ... ဘွားဘွားကြီးနန်နာ(Nanna)”

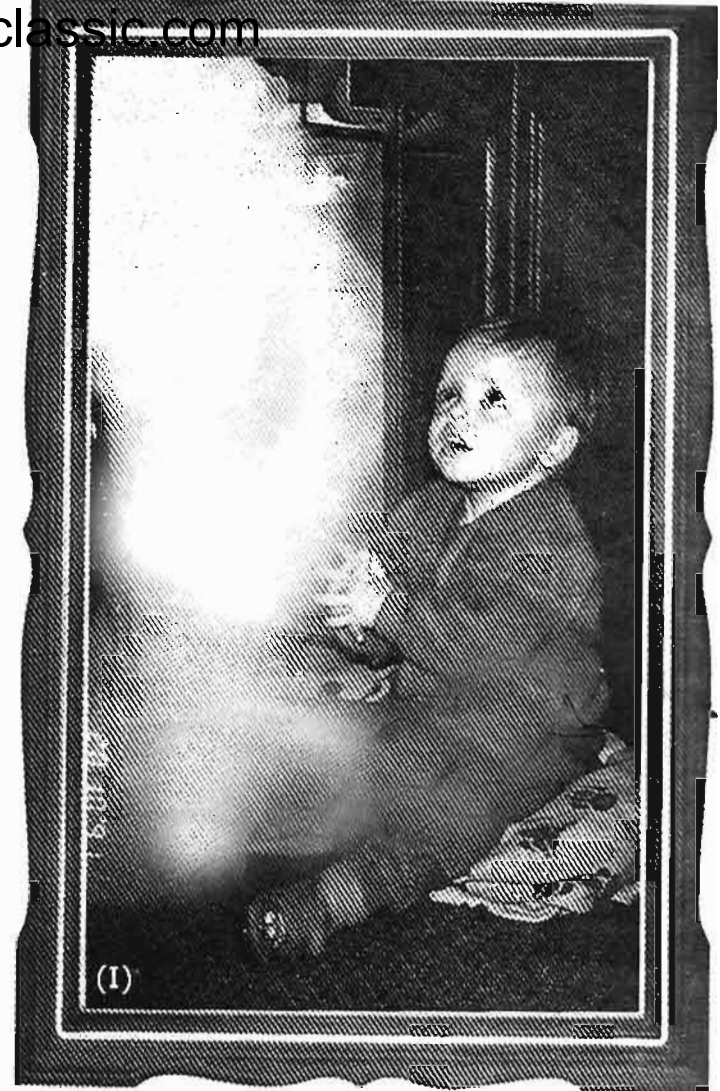
ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိခဲ့သည်။

ထိုကလေးရည်ညွှန်းသည့် ‘ဘွားဘွားကြီးနန်နာ’ ဆိုသည်မှာ သူ့အဘွား၏မိခင်ဖြစ်သည်။

ထိုအဘွားကြီးပြောလေ့ရှိခဲ့သည်မှာ သူ့ကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်တွင် သူမကို သူ့သားသမီးများက တွေ့မြင်စေချင်သေးသည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံ(I)ကို ရိုက်၍ ပုံကူးပြီးသည့်အခါတွင် ~~အသံ~~ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ထူးဆန်းမှုတစ်စုံတစ်ရာကို မတွေ့မိပေ။ သို့ရာတွင် ဂရက်ကလေး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ အသေအချာဖြစ်ပေသည်။

ဤသည်မှာ အဆိုပါဓာတ်ပုံတစ်နေရာ၌ မြူထဲတွင် ဘွားဘွားကြီးနန်နာ (Nanna)ကို တစ္ဆေဝိညာဉ်ပုံရိပ်အဖြစ် တွေ့မြင်ခဲ့ရခြင်းပေမည်။ အမှန်ကို မည်သူမျှမပြောနိုင်ခဲ့ပေ။

ဂရက်တို့မိသားစုသည် အဘူဒါဘီ (Abu Dhabi)တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ နောက် ၂ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဂရက်နှင့် သူ့မိခင်တို့သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် လအနည်းငယ်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိ ဂရက်၏ဘွားဘွားက ဂရက်အား ဘွားဘွားကြီး နန်နာကို တွေ့မြင်နေရသေးလားဟု မေးခဲ့သည်။ ဂရက်၏အဖြေမှာ ထူးဆန်းလှသည်။

“ဘွားဘွားကြီး နန်နာကို သားမတွေ့ရတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘွားဘွားကြီးဟာ ဘယ်လိုပုံလဲဆိုတာ သားပြမယ်”

ဂရက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့မိခင်နှင့်ဘွားဘွားကို ခန်းမ တစ်ခုထဲသို့ခေါ်သွားပြီး နံရံတွင်ချိတ်ထားသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“သားသား ဘွားဘွားကြီးနန်နာကို တွေ့လိုက်ရတုန်းက ဒီ ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်းပဲ”

ဂရက်သည် ယခင်အခါများက ဤသို့ဓာတ်ပုံကို ညွှန်ပြခြင်းနှင့် ဓာတ်ပုံထဲမှာ မည်သူ့ကိုတွေ့ရသည်ဟု ပြောလေ့ပြောထ မရှိခဲ့ပေ။ ယခုမှဓာတ်ပုံကို ညွှန်ပြပြီး မြူထုထဲတွင် သူ့ဘွားဘွားကြီးနန်နာ ရှိနေကြောင်း အပိုင်ပြောပြခြင်းမှာ ဘွားဘွားကြီးနန်နာ၏ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်သည် တကယ်ပင်မြူထဲ၌ ရှိနေသည်မှာ အံ့ဖွယ်ရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

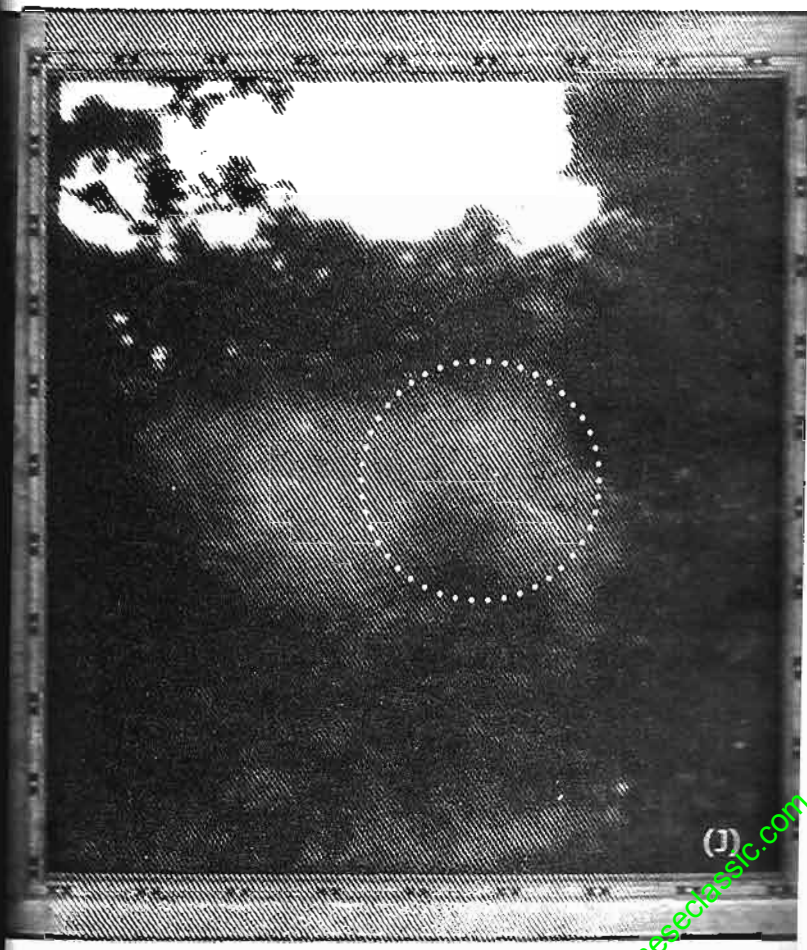

နာမည်ကြီး တစ္ဆေ
FAMOUS GHOST

ချီကာဂိုမြို့မှ များစွာမဝေးလှသော အီလီနွိုက်ဒေသရှိ ဘာ(ချ) လာ(စ)ဂူသင်္ချိုင်းသည် တစ္ဆေခြောက်လှသည်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသော သုသာန်မြေဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် တစ္ဆေများကို ရုတ်တရက်မြင်တွေ့ရမှုများ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အလင်းရောင်များ၊ ချောက်ချားဖွယ်ရာ ထူးထူး

ခြားခြားကျသည့် မြူများနှင့် ထူးထွေဆန်းပြားသော အသံများကို မြင်ရ တွေ့ရကြားရသည်ဟူသော သတင်းစကားများစွာ ရှိပေသည်။ ကြည့် လိုပါက ဝက်(ဘ)ဆိုက် w w w. bachelors တွင် ကြည့်ရှုလေ့လာ နိုင်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံ(J)သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်က တိုနီဗက်ဆီ (Tony Vaci) ရိုက်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တိုနီ၏ ပြောပြချက်အရ သိရှိရသည်မှာ ထိုသီချင်းမြေအတွင်း မြူများကို အမိအရဓာတ်ပုံရိုက်ယူ နိုင်သည့် နေရာ နှစ်နေရာသာ ရှိသည်။

တိုနီသည် ပိုလာရော့(ဒ)(Polaroid) ကင်မရာများကိုသုံး၍ ထိုသီချင်းမြေတွင် ဓာတ်ပုံပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ထိုဓာတ်ပုံများထဲတွင် သူအမိအရရိုက်ယူလိုသည့်အရာကို ရိုက်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ကင်မရာသည် ၎င်းဖာသာအလိုလိုမီးပွင့်ပြီး ရိုက်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်။ သူသည် ထိုမြူထုကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည့်အခါတွင် ကင်မရာအလိုအလျောက် မီးပွင့်သောကြောင့် နာမည်ကြီးဒေသခံ တစ္ဆေဖြစ်သည့် မုဆိုးကြီးရစ်ချက်ကရိုး(Richard Crowe)၏ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်များကို အမိအရရိုက်ယူနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထူးဆန်းသော တစ္ဆေပုံရိပ်များဖြစ်သည်။

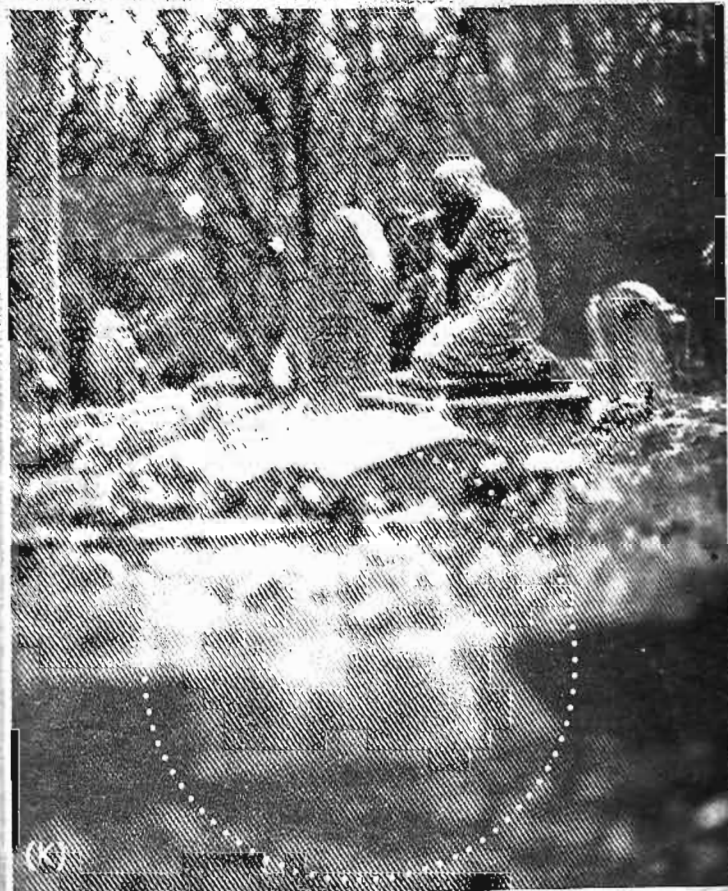

သီချင်းထဲက သရဲမျက်နှာ

GHOST FACE IN THE CEMETERY

၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်သီချင်း၌ ဓာတ်ပုံ(K)ကို ရိုက်ယူခဲ့သူမှာ မတ်(ထ)အဒမ်(Matt Adams)ဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်ပုံတွင် ပွင့်နေသည့်အုတ်ဂူတစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် နှင်းပုံးလွှမ်းနေသော မျက်နှာတစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင်ရမည်

ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအရာမှာလည်း ထူးခြားသည့်တစ္ဆေပုံရိပ်တစ်ခုနှင့် ဆင်တူသည်။

Ghostly Gallery by JANE BORD

Bodies in the basement

အစတေးခံလူသားများ

အစတေးခံ
လူသားများ

အဖြစ်ဆိုးကြုံ၍ အသက်ပေးခဲ့ရသူများ၊ သို့တည်းမဟုတ် အစတေးခံ မြုပ်နှံခြင်းခံထားရသူများသည် မကျွတ်မလွတ်ဖြင့် ကာဝိညာဉ်အဝဖြင့် ကာလကြာရှည်စွာ တည်ရှိနေကြတော့သည်။ စတေးခံလူသားများနှင့်ပတ်သက်၍ တစ္ဆေခြောက်သည့် သောနေရာများ၌ အောင်မြင်ကံကောင်းစေသည်ဟူသော အယူအဆ

အစတေးခံလူသားများ

ဖြင့် လူသားများကို စတေးပြီး အုတ်မြစ်ချခဲ့သည်။

အဆောက်အဦးတို့၏ အုတ်မြစ်အခြေတွင် အစွန်းရောက် အယူအဆတို့ဖြင့် မြှုပ်နှံထားသော လူ့ခန္ဓာကိုယ်များကို အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ပေသည်။

လူသားများကို စတေးပြီး အဆောင်ပစ္စည်းများ၊ အိမ်ခြံမြေများကို ကာကွယ်ဆောင်ရွက်ရန် ထားရှိခြင်းတို့မှာ လူသားဟူ၍ ပေါ်လာစကတည်းကပင် ယုံကြည်လက်ခံထားသည့် အယူအဆမျိုးဖြစ်ပေသည်။

ရှေးအကျဆုံးသော လူသားများ၌ စတေးခြင်းသည် ဘီစီ (၃၅၀၀)ခန့်က ကိုပင်ဟေဂျင်မြို့ (Copenhagen) အနီးတွင် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်းကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။

ယင်းဖြစ်ရပ်ကွက် အသက် (၁၆) နှင့် (၁၇)နှစ်အရွယ် မိန်းမ ဖွဲ့စည်းပါဝင်ခဲ့ပြီး . . . သူမတို့၏ လည်ပင်းများတွင် ရစ်ပတ်၍ ညှစ်သက်ထားသည့်ကြိုးစများကိုပါ အထောက်အထားအဖြစ် တွေ့ရပေသည်။

ဆဲ(လ်)တစ် (Celtic)တို့၏ ရေစပ်စပ်ရှိသော ဒေသပြင်ကျယ်ကြီးတွင် လူသားတို့ကို စတေးထားသော ကိစ္စရပ်များစွာကို တွေ့ရသည်။ ယင်းနေရာများတွင် သွပ်နန်းကြိုးကို စတေးခံရသူ၏ လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ပြီး သတ်ထားသည့် လူသေအလောင်းများစွာကို တွေ့ရတတ်ပေသည်။ ၎င်းတို့၏ ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာများကို ငုတ်တိုင်များတွင် သေသေချာချာ တွယ်ကပ်ချည်နှောင်ထားသည်။

ထိုသို့ ငုတ်တိုင်တွင် လူသေလောင်းကို ချည်နှောင်ထားခြင်းဖြင့် သေဆုံးသွားသူတို့၏ နာမ်ဝိညာဉ်ကိုပါ ချုပ်နှောင်ထားသလို ဖြစ်ကာ ဝိညာဉ်ပြေးထွက်မသွားနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

စတေးခံရသူများ

ထိုသို့ စတေးထားသည့် ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာများမှာ ပုံပန်းမကျဘဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရှိနေတတ်ကြသည်။

ပမာအားဖြင့် ဖော်ပြရသော် ချက်ရှိုင်းယားဒေသရှိ စတေးခံရသောလူ၏ ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာတစ်ခုတွင် လက်ချောင်းခြောက်ချောင်း ပါရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုသို့ သာမန်ထက်ထူး၍ ခြေလက်အင်္ဂါပိုပါရှိသူများသည် နတ်ဘုရားများ၏ စောင့်ရှောက်ထိတွေ့ခြင်းခံရသူများဟု အယူအဆရှိခဲ့ကြဟန်တူသည်။ ထိုအယူအဆကြောင့်ပင် လူများသည် စတေးခံရခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ထိုလူများအား သတ်ဖြတ်စတေးရာတွင် ၎င်းတို့၏ ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာများနှင့်အတူ သဘာဝလွန်စွမ်းအားများ ပေါ်ထွက်လာရန် ဓားများ၊ ပုတီးစေ့များနှင့် အခြားကိရိယာပစ္စည်းများကိုပါ တပါတည်း ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအလေ့အထမှာ နတ်ဘုရားများ(Gods)ကျေနပ်ခေခန့် ချမ်းသာမှုကို ပေးဆောင်နိုင်ရန်နှင့် စတေးခြင်းကိုဆောင်ရွက်သူများ၏ နောက်ဘဝအတွက် သွားလမ်းပြောင့်တန်းကာ အထောက်အပံ့ပေးနိုင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

မွေးကင်းစကလေးများကို စတေးခြင်းနှင့်ခေါင်းဖြတ်ခြင်းစလေ (INFANTICIDE AND HEAD CULTS)

ရောမလူမျိုးတို့၏ ဝေဖန်ရေးသားချက်များတွင် အိမ်နီးချင်းတို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ လူသားကို စတေးပုံများအကြောင်း ပါရှိလေသည်။ ရေးသားရာတွင် ရေးသားခံရသူများက ယင်းကိစ္စများကို ဆန့်ကျင်ခြင်း မပြုခဲ့ကြပေ။

ရောမတို့ဆောက်လုပ်သည့် အဆောက်အဦးများ၏ အောက်ခြေအုတ်မြစ်များအနီးတွင် ကလေးငယ်များ၏ ရုပ်ကြွင်း အရိုးစုများကို တွေ့ရတတ်သည်။

စပရင်းဖီး(Springfield)ဒေသတွင် မြေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားခြင်းမရှိသည့် ဘုရားကျောင်းများ၌ မွေးကာစကလေးငယ်များ၏ အရိုးစုများကို အုတ်မြစ်အောက်ခြေထောင့်တိုင်း လိုလိုတွင် အစုံလိုက် တွေ့ရလေသည်။

ကိန်းဘရစ်(Cambridge)ရှိ မြေအောက်သင်္ချိုင်း၏ အောက်ခြေအုတ်မြစ်တွင် အထူးဝတ်ပြုခန်းဟူ၍ ဖွဲ့စည်းထားရာ ထိုနေရာတွင် မွေးကာစကလေးငယ်(၁၂)ဦးကို ခြင်းတောင်းများဖြင့် ထည့်၍ စတေးထားသည်ကိုတွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

ယင်းသို့သော အမူအကျင့်မျိုးသည် ကာလမည်မျှ ရှည်ကြာစွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ မသေချာသော်လည်း ၂၀ ရာစုထိကား ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။

လီဗာပူး(Liverpool)ရှိ လိုင်ဒီယိတ်အက်ဘေး(Lydiat Abbey)ဘုရားကျောင်းတွင် ကလေးတစ္ဆေများ၏ ငိုကြွေးသံများကို

အစတေးခံလူနွဲ့များ

ယင်းတို့အား စတေးခဲ့သည့်နေရာများတွင် ကြားရတတ်သည်ဟုဆိုကြသည်။ ယင်းမှာဒေသခံများထံမှ တစ်ဆင့်စကား ကြားသိရှိခြင်းဖြစ်

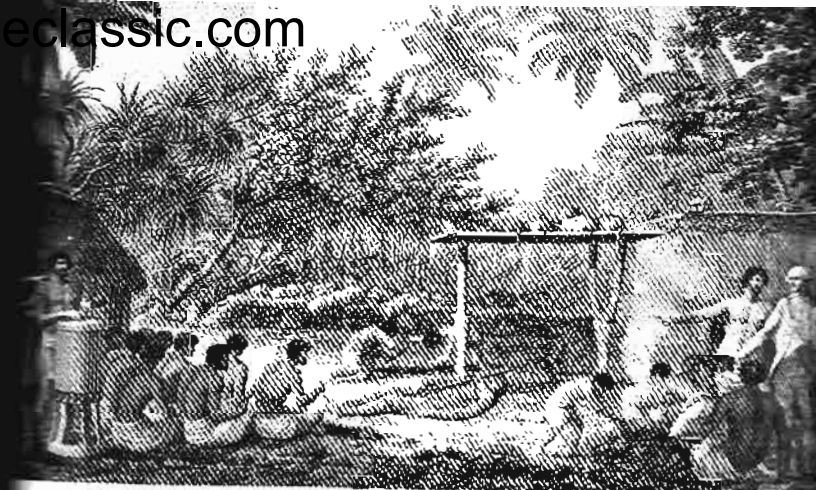
ကလေးငါးကြီးသုံးကြီးကလေးတို့လည်း လိုက်နာသောအခါမှာ အလေးတို့အား စတေးထားသည့် နေရာများစွာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ရောမလူမျိုးတို့၏ စတေးခြင်းအခြားတစ်မျိုးမှာ လူကို ခေါင်း ဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအလေ့အထကို ဂေါ(လ)(Gaul)တွင် တွေ့ရှိရပြီး ထိုဒေသမှလူများသည် ဗြိတိန်(Britain)သို့ ရောက်ရှိခဲ့ဘူးကြသည်။

လူများကိုစတေးထားသည့် ထိုဒေသရှိနေရာများကို လေ့လာ ကြည့်သည့်အခါ လူများ၏ အရိုးစုများတွင် လူဦးခေါင်းများ မတွေ့ရချေ။

အချို့မှာ လူသေအလောင်းမြှုပ်နှံပြီး ကာလအတန်ကြာမှ ခေါင်းနှင့်ကိုယ် တွဲဖက်၍ ထပ်မံမြှုပ်နှံပေးခြင်းမျိုးလည်း တွေ့ရတတ် သည်။

လူတို့၏ အရိုးစုများမှာ များသောအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆီဖြင့် ကြော်ထားတတ်လေသည်။ ပမာအားဖြင့် ဆီနှင့်ကြာကြာ ကြော်ထား

လူသားစတေးမှုပြုလုပ်ရန် ဆောင်ရွက်နေကြပုံ

ခဲ့ဟန်ရှိသော ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်တစ်ဦး၏ အရိုးစုများကို စိန် အယ်ဘန်းဘုရားကျောင်း(St. Albans)တွင် မပြသမီက မြေတွင်းထဲ ဘွင် ထည့်ထားခဲ့ကြသည်။

အလားတူဖြစ်ရပ်မျိုးကို နော့သမ်ပတန်ရှိုင်းယား(North amp-tonshire)ရှိ ကော့ဂရို(Cosgrove)တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုဒေသ ဘွင်မူ လူအရိုးနှစ်စုံကို ဘုရားကျောင်းနံရံတွင်းတွင် ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ လူသေများမြှုပ်နှံထားရာ နေရာများမှ အော်သံ ဟစ်သံများ ကြားရတတ်သည်မှာ ယခုတိုင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဤသည်မှာ ရောမတို့၏ စလေ့ထုံးတမ်းအရ ဘာသာရေးဆိုင် ချာ ဘုရားကျောင်းများတွင် ထည့်သွင်းစတေးခံရသည့် သက်ရှိလူသား များ၏ ကံအကြောင်းမလှသော သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ဖြစ်လေ သည်။ ထိုသို့ အသတ်ခံ၍ စတေးခံရသူများသည် မကျွတ်မလွတ် ဖြစ် ကြပြီး ဝိညာဉ်တစ္ဆေသရဲဘသဖြင့် ခြောက်လှန့်နေကြခြင်းဖြစ်ပေမည်ဟု ယူဆကြရပေသည်။

၃၆ GHOST STORY

လူသတ်သမား ဝီလျံကော်ဒါ (William Corder)၏ ရက်စက်လှသည့် လူသတ်မှုများစွာကို အိပ်မက်ဖြင့် သက်သေခံကြခြင်းကြောင့် အမှန်ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

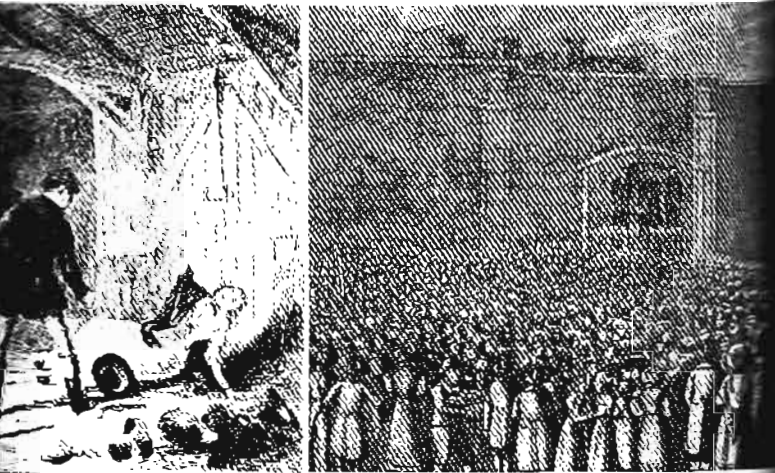
အဆိုပါ လူသတ်သမားဝီလျံကော်ဒါကို စတေးပစ်ခြင်းဖြင့် ရက်ရက်စက်စက်အပြစ်ပေးခဲ့လေသည်။

ဝီလျံကော်ဒါသည် အရှေ့အာဖရိကပြည် သူကျူးလွန်ခဲ့သည့် ရာဇဝတ်မှုများကို မှတ်တမ်းပြုစုထားသည့် စာအုပ်အဖွဲ့တွင် ထိုအရေးခွဲကို ထည့်သွင်းထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

၎င်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်ခွဲ၍ စစ်ဆေးပြီးနောက် အရိုးများကို ဝက်(စ်)ဆပ်ဖော့(West Suffolk)ဆေးရုံတွင် ပြသထားခဲ့သည်။

ဆေးရုံရှိ ၎င်း၏ အရိုးစုများကို ဒေါက်တာကင်းနား (Dr. Kulner)က အခြားအရိုးစုတစ်ခုဖြင့် အစားထိုးကာ သူ၏နေအိမ်သို့ ယူဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

လူသတ်သမား ဝီလျံကော်ဒါ၏ အရိုးစုများကို ယူဆောင်

အစတေးပစ်ခန္ဓာများ

သားရှိသည့် ဒေါက်တာကင်းနား၏အိမ်တွင် ပုံမှန်မဟုတ်သော ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်များကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုအိမ်တွင် ကျယ်လောင်သော အသံများ၊ ပေါက်ကွဲသံကဲ့သို့သော အသံများကြားရပြီး တံခါးလက်ကိုင်ကို လူမတွေ့ရဘဲ လှည့်ဖွင့်ခြင်းသာတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ယင်းအနောက်အယုက်များမှာ ထိုအိမ်တွင် ရောက်နေသည့် လူသတ်သမား ဝီလျံကော်ဒါ၏ အရိုးစုမှ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအရိုးစုကို အိမ်မှဖယ်ထုတ်ပစ်ခဲ့ရလေသည်။

သေဆုံးခြင်းအတွက် အလေးအဓိပ္ပာယ်ဖြင့် (RESPECT FOR THE DEAD)

ရောမတို့သည် ဝီလျံကော်ဒါ၏အရိုးစုကို အိမ်သို့ယူဆောင်သွားခဲ့သည့် ဒေါက်တာကင်းနား၏အိမ်တွင် ထူးထူးခြားခြား တစ္ဆေခြောက်ခံရမှုအပေါ် အလေးထားစဉ်းစားခဲ့ကြပုံပေါ်သည်။

သို့ဖြင့် သေဆုံးသူကို သင့်လျော်သော မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်မှု မပြုပါက တစ္ဆေခြောက်လွန်ခြင်းမျိုးဖြစ်စေသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆခဲ့ကြသည်။

ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်၍ သေဒဏ်ခံရသူများအား သေဆုံးပြီးနောက် ၎င်းတို့၏ အလောင်းများကို မြှုပ်နှံရာတွင်ပင် မှောက်လျက်သားအနေအထားပြုပြီး အလောင်း၏ကျောပေါ်တွင် လေးလံသော ကျောက်တုံးကြီးများ ဖိထားကြသည်။ လူသေများ၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း တင်းကျပ်စွာချည်နှောင်ထားတတ်ကြသည်။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းမှာ ကွယ်လွန်သူတို့၏ ဝိညာဉ်များ ပြန်လည်နိုးထလာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ယင်းယုံကြည်စွဲလမ်းမှုမှာ ရာစုနှစ်များစွာကြာခဲ့ပြီး စုန်း (Witchcraft) များ သေလျှင်လည်း ၎င်း၏ဝိညာဉ်ပြန်ထ၍ မရအောင် အသေအချာ ဖိစီးချုပ်နှောင်ကာ မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်။

အနောက်နိုင်ငံများတွင် ထိုအချက်ကို ထောက်ခံသည့်ကိစ္စ တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ၁၈ ရာစုခန့်က လော့ဒ်မယ်ကွမ်ဘီ (Lord Melcombe) ၏ ပြပွဲများကို ကြီးကြပ်ရသောအရာရှိ ဝီလျံဒေါဂက် (William Doggett) မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေခြင်းက သက်သေဖြစ်ခဲ့သည်။

ကောလာဟလစကားများအရ ထိုသူသည် လော့ဒ်မယ်ကွမ်ဘီ မရှိခိုက် သူ့ဆရာသမား၏ငွေကြေးများကိုယူ၍ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

လော့ဒ်မယ်ကွမ်ဘီ သိရှိသောအခါ ဝီလျံဒေါဂက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် အပြစ်ပေးသည့်အနေဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်စေခဲ့သည်။

ဝီလျံဒေါဂက်သေဆုံးပြီးနောက် ကြွင်းကျန်ရစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘာသာရေးထုံးတမ်းစဉ်လာအရ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုသူ၏ ခြေထောက်များကို အဝါရောင်ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားပြီးမှ မြှုပ်နှံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ဝိညာဉ် နိုးထမလာနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၈၄၅ ခုနှစ်ထိ ပြပွဲရှိ အလုပ်သမားများသည် ဝီလျံဒေါဂက် တစ္ဆေကို မြင်တွေ့နေကြရသေးသည်ဟု ဆိုသဖြင့် သေဆုံးသူ၏ ခြေ

ထောက်များကို ချည်နှောင်ထားသော်လည်း ၎င်း၏ဝိညာဉ်တစ္ဆေမှာ သွားလာလှုပ်ရှား နိုင်ကြောင်း သက်သေခံလျက်ရှိသည်။

အလားတူ ရှာဘွန်း (Sherborne) ဒေသရှိ လော့ဂ် (ခ) (Lodge Park) တွင်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုနေရာမှ ပစ္စည်းများကို ယခုအခါ အမျိုးသားပိုင်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားသည်။ သက်သေများ၏ပြောပြချက်အရ အိမ်တစ်အိမ်၏ မြေခံအောက်ခန်းတွင် စုန်းမ (Witch) တစ်ဦးအား မြှုပ်နှံထားလေရာ ထိုအိမ်တွင် တစ္ဆေခြောက်ခံရသည်ဟုဆိုကြ၏။

ယင်းအိမ်အား အမျိုးသားပြတိုက်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားရာတွင် ဝန်ထမ်းများက ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းကိရိယာများသည် မြေအောက်ခန်းသို့ သူ့အလိုလိုရွေ့သွားလေ့ရှိကြောင်း ဖြည့်စွက်ပြောကြားကြသည်။

ပန်းခြံတွင်းရှိ ကြေးခေတ်က မြေမြှုပ်ထားခဲ့သည့် ဂူများသည် ရှေးကကည်းက ရှိခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် အသွင်ဖြင့် တစ္ဆေခြောက်လေ့ရှိခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

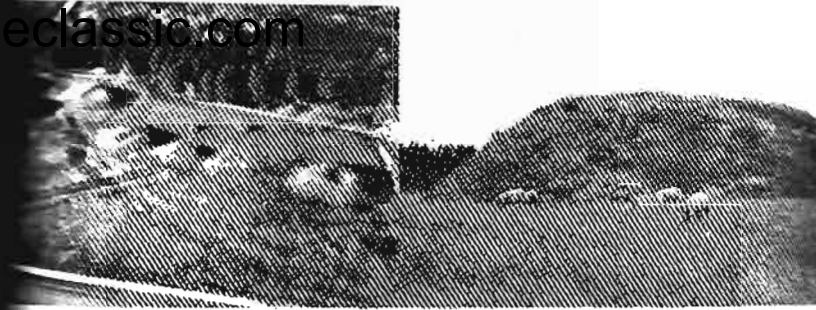

ယင်းခွေးနက်ကြီးသည် မူလကဤနေရာအတွက် အစောင့်
ထားခဲ့ဟန်ရှိပြီး အိမ်အောက်ခြေတွင် မြှုပ်ထားခဲ့သည့် အခြား အစတေး
ခံဒွေးသတ္တဝါလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အမျိုးသား အမွေအနှစ်အဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားသော အမွေခံ
နေရာတစ်မျိုးရှိပေသေးသည်။

၎င်းမှာ ရှေးရိုးစဉ်လာ ဓလေ့အရ လည်းကောင်း၊ သဘာဝလွန်
ဖြစ်ရပ်အဖြစ်လည်းကောင်း ထားရှိသည့် အမွေခံနေရာမှာ ဆပ်တွန်ဟူး
(Sutton Hood)ဖြစ်သည်။

ဆပ်တွန်ဟူးမှာ ဆက်ဇန်(Saxon)ဘုရင်များအား မြှုပ်နှံ
သင်္ဂြိုဟ်ရာနေရာအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့ပြီး မြေပုံမို့မို့ နေရာများ
စွာရှိသော ထူးခြားသည့်နေရာဖြစ်သည်။

ဧကကြီးတစ်ခုလုံးပါမြှုပ်ထားသည့် သင်္ချိုင်းမြေပုံကြီး

ထိုနေရာတွင် ဆက်ဇန်ဘုရင်များကိုသာမက အချို့သော
သင်ရှားသူများကိုလည်း မြှုပ်နှံခဲ့ကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။

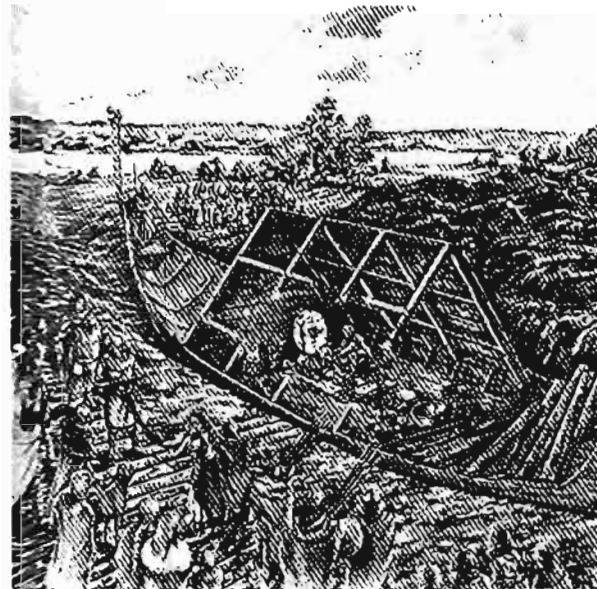
ယင်းနေရာတွင် မြင်ရိုးမြင်စဉ်မဟုတ်ဘဲ အမြင်အဆန်းဆုံး
ခနရာကား အမျိုးသားတစ်ဦးကို မြှုပ်နှံထားရာနေရာဖြစ်သည်။

ထိုနေရာကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော ခြံစည်းရိုးများဖြင့် ကာရံထား
လေသည်။ ထိုသို့ဆန်းကျယ်စွာ မြှုပ်နှံထားခြင်းသည် အခြေခံ
အကြောင်းအရင်း ရှိပေသည်။

ဗိသုကာ ပညာရှင်များကမူ ထိုသို့ မြှုပ်နှံထားသမျှ ကိစ္စအားလုံး
၌ ဓလေ့ထုံးတမ်းတစ်ရပ် လွှမ်းမိုးနေပြီး ဆက်ဇန်(Saxon)တို့၏ လူ
သားကို စတေးခြင်းပုံစံကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့ပေသေးသည်။

ယင်းမြှုပ်နှံထားရာနေရာတွင် တစ္ဆေခြောက်လေ့ရှိတတ်ပေ
သည်။ မစ္စစ်ပရစ်တီး(Mrs. Pretty)သည် ထိုနေရာ၏နောက်ဆုံး ပိုင်
ရှင် ဖြစ်သည်။ သူမသည် ထိုနေရာကို စူးစမ်းလေ့လာကြရန် နှိုးဆော်
လူစု၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို စိတ်ဝင်စား
တစားရှိခဲ့သည်။ လူလုံးဝမရှိဘဲ မြေပုံမို့မို့ကြီးများတွင် အလင်းရောင်များ
နှင့် ရုပ်သဏ္ဌာန်များကို သူမကိုယ်တိုင် အမြဲလိုတွေ့ရလေ့ရှိကြောင်း

Saxon ဘုရင်များ
မြှုပ်နှံရန်အတွက်
သင်္ချိုင်းဟု ဧကကြီး
တည်ဆောက်ခဲ့ကြ

သတင်း ပေးပို့ခဲ့သည်။

တစ္ဆေတို့သည် ညဘက်အလင်းရောင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားမြူးတူး၍ တေးသီချင်း သီဆိုနေကြပုံများကို ယင်းဘုရင်တို့အား မြှုပ်နှံရာ ဂူသီချင်းများဖက်တွင် ထပ်တလဲလဲ တွေ့မြင်နေရတတ်သည်ဟု ဆိုသူများလည်း ရှိသည်။

ဤသည်မှာ ညကာလတွင် အလင်းရောင်အောက်၌ ဘုရင်၏ နောက်လိုက်အစေအပါးများ စတေးမှုပြုခြင်းခလေနှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟု မှန်းဆရပေသည်။

ဘုရင်ကို နေ့အခါတွင် မြှုပ်နှံခြင်းဖြစ်ပါက အမှောင်ထုအောက်တွင် ဘုရင်အစေအပါးများကို သတ်ဖြတ်၍မြှုပ်နှံခြင်းပြုသည့် စတေးခံရသူတို့၏ ပုံစံမျိုးကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

အပြစ်ကင်းသောကဏ္ဍဝါခြင်း

(INNOCENT PROTECTION)

မကောင်းဆိုးဝါး ဝိညာဉ်များကမ္ဘာမြေပေါ်၌ တွေ့မြင်နေခြင်း ကိစ္စရပ်တွင် စတေးခြင်း၏ အခြေခံအခြားအကြောင်း အရင်းတစ်ခုလည်းရှိနိုင်သည်။

ကလေးများ၊ ခွေးများကို မြှုပ်နှံ၍ စတေးမှုများ တွေ့ရလေ့ရှိပေရာ အပြစ်ကင်းသူများအား အကာအကွယ်အလို့ငှာ စတေးခြင်းဖြင့် ယင်းတို့၏ ဖြူစင်မှုကြောင့် မကောင်းမှုများရန်မှ အကာအကွယ်ရနိုင်သည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

အစတေးခံရသူများ

ယင်းတို့အား စတေးရန်စီစဉ်ရာမှာ ရုပ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများအား ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်နှင့် ယင်းတို့သည် သဘာဝလွန် သဘောတရားနှင့် ဆက်စပ်သွားကြသည်။

ဝေးလ်(Wales)လူမျိုးတို့ ပြောလေ့ရှိသော အဘွားအိုတစ်ဦးအကြောင်း ရှိပေသည်။

အဆိုပါ အဘွားအိုသည် စိန့်ပီရန်(St.Piran)ခရစ်ယာန်သီချင်းဝင်းအတွင်း လမ်းလျှောက်နေစဉ် မြေကြီးပေါ်၌ သွားတုတ်စုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယင်းမှာ အောက်လမ်းမှော်ပညာနှင့်ဆက်စပ်နေကြောင်း အဖွားအိုမသိရှိဘဲ ကောက်ယူ၍ အိမ်သို့ယူဆောင်သွားသည်။

ခေတ်သစ်ကာလမတိုင်မီက သွားတုတ်မှာ တန်ဖိုးရှိသော ရောင်းကုန်တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်လည်း အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု တွေးထင်ကာ ယူဆောင်သွားခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

ထိုညတွင် သူမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာရသည်။

“ငါ့သွားတွေပြန်ပေး”

တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ သွားတုတ်ကို ပြန်တောင်းသံက စူးစူးဝါးဝါး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ရှိလွန်းလှသည်။

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုကို ခံစားရသည့် ထိုအဘွားအိုသည် ယူလာခဲ့မိသော သွားတုတ်ကို မူလတွေ့ရှိခဲ့ရာ သီချင်းနေရာ၌ ပြန်ထားလိုက်ရသည်။ ယင်းသွားတုတ်များမှာ ဂူသီချင်းတွင် ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံထားသော ခုတ်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ မှော်ဆရာက အောက်လမ်းပညာရပ်ဖြင့် စီမံဆွဲပြီး အုတ်ဂူများအနီးတဝိုက်တွင် ချထားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆပြောဆို

အစတေးခံရသူများ

ကြသည်။

လူသားများအား စတေးခြင်းကို အတွေ့ရနည်းလာပြီးနောက် အခြားအရာများနှင့်အစားထိုးစတေးခဲ့ကြသည်။

၁၆ ရာစုတွင် ဘန်ဂေး(Bungay)၌ မိသားစုအိမ်တစ်အိမ်၏ ကြမ်းပြင်အောက်၌ မြှုပ်နှံထားသော မြင်းရိုးများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

အချို့နေရာများတွင် အတန်းလိုက် အတန်း(၇၀)နှင့် (၈၀)ခန့် မြှုပ်နှံထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ထိုကိစ္စမှာ အုတ်မြစ်ချစဉ် စတေးရာတွင် ပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်ပိုင် ခံစားချက်အရ ထည့်သွင်းခဲ့သည့် စတေးခံအရေအတွက်များ ကွာခြားခဲ့ ကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

နေအိမ်ကြမ်းပြင်များအောက်တွင် မြင်းရိုးများကို များပြားစွာ တွေ့ရခြင်းသည် အိုင်ယာလန်(Ireland)တွင် အများဆုံးဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် တံခါးပေါက်အောက်တွင် မြှုပ်နှံထားလေ့ ရှိကြပြီး ကျူးကျော်သူများ၊ သူခိုးများရန်မှ ကာကွယ်ရန်ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားကျောင်းများတွင်လည်း ယင်းသို့တွေ့ရတတ်ပါသည်။

သို့သော် စတေးခံရသည့်မြင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ မြင်းသရဲ စသည့် သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်များကို မကြားရသလို ယင်းတို့ကို ဖယ်ရှား ခြင်းဖြင့်လည်း ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာရှိပုံ မပေါ်ခဲ့ပေ။

စတေး၍ မြှုပ်နှံခဲ့သော တိရစ္ဆာန်တို့၏ တစ္ဆေပုံရိပ်များကို ၎င်းတို့ မြှုပ်နှံရာနေရာများ၌ တွေ့ရခဲ့လှသည်။

အခြားဥပမာတစ်ခုလည်း ရှိပေသည်။ ရစ်မွန်(Richmond) အရပ်ရှိ ဟမ်းဟောက်(Ham House)တွင် လေဒီဒိုင်ဆာ(Lady Dy-sart) ပိုင်ဆိုင်သော အညိုရောင်နှင့်အဖြူရောင်စပ်ထားသည့် စပင်နီ

အစတေးခံရသူများ

မြင်းရိုးများကို အတန်းလိုက်ထည့်သွင်းမြှုပ်နှံ စတေးထားခြင်း

ယယ် (Spaniel) အမွေးပွခွေးလေး၏ ဝိညာဉ်ပုံရိပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၀ ခုနှစ်က အဆောက်အဦး ဆောက်လုပ်စဉ် အောက်ခြေ မြေကြီးထဲတွင် အဆိုပါခွေးလေး၏ အရိုးစုကို တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် ထိုခွေး လေး၏ တစ္ဆေပုံရိပ်ဖြစ်သည်မှာ သေချာပေသည်။

ထိုနေရာသည် (၁၇)ရာစုနှစ်က ပန်းခြံတစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။

အဆိုပါ ကိစ္စတွင်မူ ခွေးလေးကို စတေးမှုပြုခြင်းထက် ချစ်ခင်

အဝတေးခံလူနာများ

သည် သတ္တဝါသေဆုံးခြင်းကြောင့် မိသားစုက အမှတ်တရ မြှုပ်နှံထားခဲ့ ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

လူသား(သို့မဟုတ်)လူတို့ဖန်တီးလုပ်ဆောင်ထားသော ပစ္စည်း များကို စတေးမြှုပ်နှံရာတွင် စိတ်နယ်လွန်လောကအတွက် လျှို့ဝှက် ချက်ဖြစ်ပြီး... အံ့ဩဖွယ်ရာ သဘာဝရှိပေသည်။

လူတစ်ဦးအသတ်ခံရ၍ သေဆုံးရခြင်းနှင့် ဝိညာဉ်အဖြစ် ပြန်လာခြင်းတို့ကြား ဆက်စပ်မှုရှိခြင်းကား အငြင်းပွားဖွယ်ရာ ကိစ္စ တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းများနှင့် တိရစ္ဆာန်များ၌ သဘာဝလွန်စွမ်းအားနှင့် ဆက်စပ်သည့်ဖြစ်ရပ် ရှိနေခြင်းကို လက်ခံသူနှင့်လက်မခံသူများကြား အယူအဆကွဲပြားဖွယ်ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စများ၌ မည်သို့မျှအကြောင်းကိစ္စထူးမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ထူးထူးခြားခြား ခြောက်လန့်မှုဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ လူတို့၏ ယုံကြည်မှု အခြေခံကြောင့်ပင်လော။

Bodies in the Basement by Sophie Jackson

ဣန္ဒြေ

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

(၁)

ဂမဉ်ခေါ်တဲ့ဂမါ

ပရလောကသားဆိုသည်မှာ မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သားများ စတုမယာရ်၊ တာဝတိံသာ၊ ယာမာ စသည့် အထက်ခေတ်များ၏ အဆင့်နိမ့်သော နာမ်လောကသား အောက်နတ်များကို ခေါ်ဆိုသည်ဟု ကိုနီမောင် မှတ်သားရဖူးသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ချောင်းထဲ၊ မြစ်ထဲ၊ ပင်လယ်ထဲသို့

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

အလုပ်လုပ်ရခက်က ကိုနီမောင် သတိပြုမိသောအချက်မှာ ဖခင် ဦးရှိန် သည် လုပ်ငန်းမစခင် စားဦးစားဖျားများကို ချောင်းစောင့်နတ်၊ မြစ် ဘေဇုံနတ်၊ အင်းအိုင်စောင့်နတ်၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်တို့ကို ဆက်သ၍ မေတ္တာပို့ အမျှဝေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဖေ... ဒီမှာ နတ်တွေ အများကြီး ရှိမှာပါ။ ဘာလို့ ချောင်း စောင့်နတ်၊ မြစ်စောင့်နတ်လို့ အမည်တပ်ပြီး ဖိတ်ရတာလဲ၊ အားလုံး ကြားကြားသမျှကိုလို့ဆိုရင် မဖြစ်ဘူးလား”

ဖခင်ထံတွင် အလုပ်သင်ကာလဖြစ်၍ ကိုနီမောင် သိလိုသည့် အချက်ကို မေးခြင်းပင်။

“လူလေး မှတ်ထား၊ အခု အဖေတို့က ရေလုပ်ငန်းကို လုပ်တာ ဒီတော့ ရေမှာ စောင့်တဲ့နတ်တွေကို အဓိက ရည်စူးပြီး ဖိတ်ရတယ်၊ တကယ်လို့ အဖေတို့ တောကို တက်မယ်ဆိုရင် တောစောင့်နတ်၊ တောင်ပိုင်နတ်၊ ကွင်းပိုင်နတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်တွေကို အဓိက ထားပြီး ဖိတ်ရမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ လယ်ယာလုပ်ရင်ရော”

“ကွင်းပိုင်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ နယ်စောင့်နတ်၊ ကွင်းထဲမှာ သစ်ပင်ကြီး ရှိရင် ရုက္ခစိုးနတ်တွေကို အထူးဖိတ်ရမယ်၊ မေတ္တာပို့ အမျှ ဝေရမယ်”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်မှာနေနေ ပရလောကသားဆိုတာတွေနဲ့ မကင်းဘူးပေါ့နော် ဖေဖေ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ လူလေးရ၊ မြို့နေနေ၊ တောနေနေ၊ အိမ်ထဲ နေနေ၊ အဆောက်အဦးကြီးမှာနေနေ သက်ဆိုင်ရာ နယ်စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်တွေကို မေတ္တာပို့ အမျှ ဝေရမယ်”

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

ရမယ်”

“အဖေကို မေးရဦးမယ်၊ ပြိတ္တာ၊ မြေဖုတ်ဘီလူး၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ခွင်စာတွေက သားတို့ အနီးဝန်းကျင်မှာ ရှိနိုင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘစ်နေရာရာမှာ သီးခြားနေကြတာလား”

“အဖေ သိသလောက် ပြောရရင် အခု လူလေးပြောတဲ့ ပရ လောကသားတွေက လူတွေနဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာ ရှိနိုင်တယ်ကွယ်၊ အဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းတော်ကြီးက အဖေတို့ကို ကဗျာလေး ခံတွနဲ့ မှတ်ခိုင်းတာ ရှိတယ်”

“ပြောပြပါဦး... ဘယ်လိုမှတ်ခိုင်းတာလဲ”

“ဒီလိုကွာ မိုးချုပ်နေဝင် အိမ်ပြင်မထွက်နဲ့ သရဲလိုက်လို့ ပြေးရမယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃံ ရွတ်ကွယ် သရဲထွက်လို့ ပြေးလိမ့်မယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“အဲဒါက မိုးချုပ်နေဝင်မှာ အိမ်ပြင်မှာ ပရလောကသားတွေ နဲ့ လိုက်ရင် ပြေးရမယ်လို့ ပြောတာနော် အဖေ၊ အဲဒီလို လိုက်ရင် ဗုဒ္ဓ၊ သရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံသရဏံဂစ္ဆာမိဆိုတဲ့ သရဏံ ရွတ်လိုက်ရင် ပရလောက သားတွေ ထွက်ပြေးကြရောလို့ ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပ လူလေးရာ၊ ဒါကြောင့် လူလေးကို သရဏံကို အမြဲ ရွတ် ဆိုဖို့ အဖေ မှာထားတာပေါ့၊ သတိလစ်ရင် ကြောက်စရာ ကောင်း တာတွေ တွေ့ရနိုင်တယ်”

ကိုနီမောင်၏ဖခင်သည် စာပေလေ့လာသူမဟုတ်၊ လက်တွေ့ သဘာဝ ကျင်လည်နေသူ။

ကိုနီမောင်က တွေ့ကြုံရသမျှ နားထောင်ရသမျှ ကြားသိ

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

ရသမျှကို စာရေး၍ ပရိသတ်ကို တင်ပြလိုသူ။

သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့အနီးဝန်းကျင်ရှိ ပရလောကသားများ အကြောင်းကို ရေးပြနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နေအိမ်တွင်ဖြစ်စေ၊ တိုက်တာတွင်ဖြစ်စေ၊ အများစုစည်းနေသည့် အဆောင်များတွင်ဖြစ်စေ၊ အိမ်ထဲ၊ တိုက်ထဲ၊ အဆောက်အဦးထဲသို့လာရန် ဝင်ရန် ခေါ်ပါက သက်ဆိုင်သူ၏အမည်တပ်၍ ခေါ်ရမည်ဟု အဖေက ပြောဖူးသည်။

ယခုအတွေ့အကြုံအရ အဖေ ဘာကြောင့် ဤစကားပြောသည်ကို နားလည်ခွင့်ရပြီ။

ဒေါ်မိုးမိုးသည် ကိုနီမောင်၏မိတ်ဆွေ။ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့တွင်နေထိုင်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်၍ တိုက်ကြီးတစ်လုံးတွင် မိသားစုနေထိုင်ပြီး ခြံကပ်လျက်ရှိ တိုက်သစ်တစ်လုံးကို နယ်ဝေးမှ ရောက်ရှိလာသည့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးများကို အခန်းငှား၍ နေထိုင်စေပေးသည်။

ဒေါ်မိုးမိုး၏တစ်ထပ်တိုက်သစ် အပေါ်ထပ်၌ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးဦး၊ အောက်ထပ်၌ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးဦး နေထိုင်ကြသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးဦး နေထိုင်ကြသည်။

နှစ်ယောက်လျှင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစီ နေကြသည်။

အောက်ထပ်တွင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးဖြစ်စေ၊ အမျိုးသမီးလေးဦးက နှစ်ယောက်လျှင် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစီ နေကြသည်။

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

ဝန်ထမ်းဆိုရာတွင် ကျောင်းဆရာမ၊ ရုံးစာရေးမ၊ ရုံးအုပ်၊ ရုံးစာရေးကြီး စသည့် လုပ်ငန်းမျိုးစုံတွင် တာဝန်ထမ်းနေသူများဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကိုနီမောင်က မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့ ကမ်းနားဖက်တွင် ဘစ်နေကုန် စာအုပ်ဆိုင် ဖွင့်၍ ညဖက်တွင် စာရေးခြင်းအလုပ် လုပ်နေသည်။

ဒေါ်မိုးမိုး၏တိုက်တွင် ငှားနေကြသည့် အမျိုးသမီးရှစ်ဦးကို လမ်းထဲက လူငယ်များက “မိ-မော်-မေ-မ(၁)နှင့် မိ-မော်-မေ-မ (၂)” အမည်ပေးထားကြသည်။

ဤသို့အမည်ပေးခြင်းအကြောင်းကို စာအုပ်အငှားဆိုင်တွင် နေစဉ်စာအုပ်ငှားလိုက်၊ ပြန်အပ်လိုက် လုပ်ခြင်းကို အမည်ရေးမှတ်ရသည့် ကိုနီမောင်က သိသည်။

အဆိုပါ အမျိုးသမီးများ၏အမည်ကို မှတ်မိပါသေးသည်။

အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးလေးဦးက

မခင်မိ = မိ

မမော်မော် = မော်

မမေဝင်း = မေ

မခင်ခင်မ = မ

တို့ ဖြစ်သည်။

အသက်ကြီးသူလေးဦးကို အလွယ်မှတ်နိုင်ရန် “မိ၊ မော်၊ မေ” ဟု အမည်ပေးထားသည်။

အသက်ငယ် အမျိုးသမီးလေးဦးက . . .

မမိနဲ့နဲ့ = မိ

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

မခင်မော် = မော်

မပြုံးမေ = မေ

မခင်မမ = မ

တို့ဖြစ်သည်။

အသက်ငယ်ရွယ် ပျိုမြစ်သွက်လက်သူများဖြစ်၍ “မိ၊ မော်၊ မေ၊ မ(၂)” ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

စာအုပ်အငှားဆိုင်တွင် အဆိုပါ မိ-မော်-မေ-မတို့၏ ဝါသနာနှင့် အလေ့အထ တစ်စွန်းတစ်စတို့ကို အကဲခတ်မိသည်က ကိုနိုမောင် ဖြစ်သည်။

“လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတွေ ချန်ထားပေးပါ ဆရာ၊ မော်တို့က ရုပ်ရှင်မင်းသားမင်းသမီးတွေအကြောင်း ဖတ်ချင်လို့”

“မိတို့က အစားသမားဆရာ၊ ချက်နည်းပြုတ်နည်းနဲ့ မုန့်လုပ်နည်းတွေပါတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဆိုရင် ချန်ထားပေးပါ”

“မေ့အတွက် အချစ်ဝတ္ထု ဖယ်ထားပေးပါ၊ ဇာတ်လိုက်တွေ ပေါင်းရတာမှ ကြိုက်တာ၊ လွမ်းရတာဆို မဖတ်ချင်ဘူး”

“မအတွက် ပရလောကတို့၊ စိတ်ပညာဆောင်းပါးတို့ ပါတဲ့စာအုပ် ချန်ထားပါ ဆရာ”

ဤကား ဆရာကိုနိုမောင် မှတ်သားထားရသည့် မိ၊ မော်၊ မေ၊ မ(၂) အငယ်လေးဦး၏စာအုပ်ရွေးချယ်မှုဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတို့အတွက် ဘာသာရေးဆောင်းပါးတွေ ပါတဲ့ စာအုပ်နှင့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ချန်ထားပေး ဆရာ၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကောင်းတွေရှိရင် ကျွန်မတို့ကို ငှားနော်”

ဤစကားမျိုးကို မိ၊ မော်၊ မေ၊ မ(၁)အကြီးလေးဦး ပြောတတ်

သည်။

စာဖတ်ရာတွင် အမျိုးအစား မတူသကဲ့သို့ ဘာသာရေးတွင် အလေးထားမှုလည်း ကွာခြားကြောင်း ကိုနိုမောင် သတိထားမိသည်။

ကိုနိုမောင်၏စာအုပ်အငှားဆိုင်သည် ဝါတွင်းတွင် ဥပုသ်နေ့၌ ဆိုင်ပိတ်သည်။

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့သည် ဘာသာ သာသနာထွန်းကားသည့် မြို့ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဥပုသ်နေ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတိုင်းတွင် သီလယူ လာကြသူ များပြားသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ ဘုရားစေတီများတွင်လည်း ဘုရားဖူးသူ၊ ပုတီးစိပ်သူ၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ဆွမ်းကပ်သူများလည်း ပေါများသည်။ လူငယ်၊ လူကြီးအများစုလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ အားစိုက်ကြသကဲ့သို့ ဘာသာရေးကိုလည်း အလေးထားကြသည်။

ယခုရက်များသည် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်များ ဖြစ်၍ ကိုနိုမောင်၏စာအုပ်ဆိုင်တွင် စာအုပ်ငှားသည်ကလေး ပိုများလာသည်။

မူလငှားနေကျ လူရွယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးစာဖတ်ပရိသတ်များ မှာ ကလေးများ ရှင်းသွားမှ စာအုပ်ငှားကြသည်။

“အော် . . . ဒေါ်မိုး လာဗျာ၊ စာအုပ်ငှားမလို့လား”

စာအုပ်ငှားသူများ ရှင်းသွားမှ စာအုပ်စာရင်းမှတ်နေသည့် ကိုနိုမောင်ခေါင်းဖော်နိုင်သည်။

ဤတွင် စာအုပ်ဆိုင်ပေါက်ဝ၌ ရပ်နေသည့် ဒေါ်မိုးမိုးကို ခြင်သဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“စာအုပ်ငှားဖို့အပြင် ဆရာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“လာဗျာ . . . ထိုင်ပါ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပြောပါ”

ကိုနိုမောင်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ရှေ့သို့ ချလှေ့၍ ပြော

လိုက်သည်။

ဒေါ်ခိုးမိုးက စာအုပ်ဆိုင်သို့ငှားသူများ ဝင်မလာတော့မှ ခပ်တုံးတုံး ပြောသည်။

“ဆရာ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ငှားနေကြတဲ့ မိန်းကလေးအငယ်တွေ ကို သံတယ်မဟုတ်လား”

“ဟို မီး မော်၊ မေ၊ မ(၂)ကို ပြောတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“သူတို့ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ ခင်ဗျ”

“ဖြစ်တာ နည်းနည်းထူးလို့ပါ ဆရာ၊ တစ်နေ့ညက မမိနွဲ့နွဲ့နဲ့ မခင်ခင် ဘို့နှစ်ယောက် အိပ်တဲ့အခန်းကို အကောင်ဝင်တယ် ဆရာ”

“ဘယ်လို... အကောင်ဝင်တာလဲဗျ”

“အကောင်မှန်း မသိလို့ မေးချင်တာပါ ဆရာ၊ ည(၁၂)နာရီ လောက်မှာ မမိနွဲ့နွဲ့ အိပ်နေတဲ့ ခုတင်ပေါ်ကို အကောင်ကပ်ကောင် တက်တယ် ဆရာ၊ ခုတင်က သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီကောင်ကို ခုတ်ခွင့်မကြည့်မိပေမယ့် ခုတင်ပေါ် တက်လာပြီး ထိုင်လိုက်တယ် ဆိုတာ အလိုလို သိနေတယ်တဲ့၊ မမိနွဲ့နွဲ့က ကြောက်ကြောက်နဲ့ နှုတ်ငုသလို့ စိတ်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်လိုက်တော့ ခုတင် သိမ် ခနဲ လှုပ်သွားပြီး အဲဒီအကောင် ဆင်းသွားတာကို သိလိုက်ပြန်တယ်၊ အကောင်ကိုတော့ မကြည့်လိုက်ဘူးတဲ့”

“ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် တက်တာ ဘာလဲဆိုတာတော့ ကြည့်သင့် တာပေါ့”

“မမိနွဲ့နွဲ့က အိပ်ပျော်နေတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာလို့ ပြောတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ သူ့အခန်းဖော်

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရဟိတကလေးများ

ခင်မော်ကို မေးတယ်”

“မခင်မော်က ဘာပြောလဲ”

“ဆရာ ပြောရရင် အံ့ဩစရာပါ၊ မမိနွဲ့နွဲ့နဲ့ တစ်ခန်းတည်း အိပ်တဲ့ မခင်မော်လည်း အဲဒီလိုအိပ်မက်မျိုးကို အဲဒီညက မက်တယ်တဲ့၊ မခင်မော်ကတော့ ဗုဒ္ဓသရဏဂစ္ဆာမိလို့ မနားတမ်း ရွတ်လိုက်မှ အဲဒီအကောင် ဆင်းသွားတာလို့ ပြောပါတယ်”

“ဒီလိုဖြစ်တာ တစ်နေ့ညကဆိုတော့ မနေ့ညက ထူးခြားမ နဲ့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မနေ့ညက သူတို့နဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာ အိပ်ကြတဲ့ အပြီးမေနဲ့ မခင်မမတို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုအိပ်မက်မျိုး ထပ် မက်ကြပါတယ်၊ သူတို့ကတော့ ဘုရားကယ်ပါလို့ သံကုန်အော်ကြတာ အသံတကယ်ထွက်သွားလို့ ဘေးခန်းက မခင်မော်တို့က နှိုးလို့ကုန် သယ်”

ကိုနီမောင် နားထောင်နေရာမှ ဒေါ်မိုးမိုးကို မော့ကြည့်သည်။

“အဲဒီလေးယောက် မက်တဲ့အိပ်မက်ဆိုတာ တစ်ညတည်းမှာ တစ်ပုံတည်းဆိုတော့ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ နေကြတဲ့ မမေဝင်းတို့က ဒီည အိပ်ရဲကြဘူး ဆရာ၊ သူတို့ရှစ်ယောက် တစ်ခန်းခန်းမှာ စုပြီး ညလုံး ပေါက် ထိုင်နေကြမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို အကြံပေး ပြီး ဆရာရယ်”

ခုမှ ကိုနီမောင် စဉ်းစားရတော့သည်။

စဉ်းစားရာမှ ငယ်စဉ်က ဖခင်ကြီး ပြောတတ်သည့် စကားတစ် နှစ်ကို ပြန်သတိရသည်။

“ဒီမှာ ဒေါ်မိုး၊ ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေပါဦး၊ တစ်နေ့ညနေ

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရဟိတကလေးများ

www.burmeseclassic.com

ခပ်ညစ်ညတ်နဲ့ အမိန့်ပေးသလိုမျိုး ပြောပါ ဒေါ်မိုး”

“ကျွန်မ မှတ်ထားပြီး ဒီညနေ လုပ်ပါမယ် ဆရာ၊ ဆောင်စရာ ဈေးခံချာလေးတွေ ထပ်ပြောပါဦး”

“ဟန်ပန်ပြည့်အောင် ဒေါ်မိုး ညနေကျရင် တုတ်ကြီးကြီး ကို တိုင်ပြီး တံခါးပေါက်ဝကနေ ပြောရမယ်၊ မိ၊ မော်၊ မေ၊ မတို့ ရှစ်ဦးကို မိုးချုပ်နေဝင်မှာ အမဲသားငါးတွေ ဝယ်လာရင် စားစရာတွေကို ချိုင့်တို့ ဘူးတို့နဲ့ ထည့်ယူဖို့ မှာပါ၊ ပြီးတော့ စားကြမယ်၊ လာကြဟေ့လို့ အော် မခေါ်ပါစေနဲ့၊ ခေါ်ရင် လူနာမည် တပ်ပြီးခေါ်ဖို့ သတိပေးထားပေါ့”

“ဆရာ... ကျွန်မ အဲဒီတိုက်မှာ သံဃာတော်တွေ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်မယ်၊ ပရိတ်ရွတ်မယ် ဆရာ၊ လာမယ့်စနေနေ့ အရုဏ်ဆွမ်း နော်၊ ဆရာ ကြပါရင်”

“ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်”

ကိုနီမောင် စနေနေ့ နံနက်စောစောတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ဒေါ်မိုးမိုးတို့ အလှူအိမ်သို့ ဝင်ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ အခုတော့ ကျွန်မတို့ အိပ်မက် မမက်ကြတော့ပါဘူး”

“ကောင်းပါဗျာ... ကောင်းပါ”

ဒေါ်မိုးမိုးတို့ဧည့်ခန်းတွင် ရယ်သံများ ပျံ့လွင့်လျက် ရှိပေတော့ သတည်း။

(၂)

နေရာထိုင်ခင်း မရှိတော့လို့

ကိုနီမောင်ဘဝတွင် ယခုနှစ်မှ မိသားစုအတွက် အိမ်အခြေ တကျ ဝယ်နိုင်သည်။ မြို့က ဘိုကလေးမြို့။

အိမ်ထောင်ကျစက အိမ်ငှားနှင့် နေခဲ့ရသည်မှာ သားသမီး နှစ်ယောက်ရသည်အထိ အိမ်ငါးအိမ်ခန့် ပြောင်းပြီးခဲ့ပြီ၊ နေထိုင်အညံ့ မြို့က နှစ်မြို့ပြောင်းမှ အတည်ကျသည်။

ခန်းမရေက ကိုနီမောင်သည် ဇနီးနှင့် နှစ်ဦးသာ နေနိုင်သည့် အိမ်ခန်းမကို မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့တွင် ငှားကာ စာအုပ်အငှားဆိုင် ဖွင့်၍ ခန်းမရေရှာပြီး စာရေးခြင်းအလုပ်ကို မှန်မှန်လုပ်သည်။

ထိုစဉ်က ကိုနီမောင်၏မိဘနှစ်ပါးက ဘိုကလေးမြို့တွင် နေထိုင်သည်။ မော်လမြိုင်ကျွန်းနှင့် ဘိုကလေးမြို့သည် မဝေးကွာလှသော်လည်း မိသားစု ဖြစ်လာ၍ ဝမ်းရောရှာရသော ကိုနီမောင်သည် မိဘများ မှီရာ ဘိုကလေးမြို့သို့ နေ့စဉ်မရောက်နိုင်။

“လူလေး... ဘိုကလေးမှာ လာနေကြပါကွယ်၊ အဖေ၊ အမေ တို့နဲ့ ပေါင်းနေကြမယ်”

အဖေနှင့်အမေက ကိုနီမောင်ကို ဘိုကလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ရန် အမြဲတိုက်တွန်းသည်။

“အဖေတို့အိမ်မှာ ညီနဲ့ညီမတွေ ရှိနေတော့ ကျွန်တော်တို့ လာနေရင် အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်ကုန်ပါမယ်”

“ကြီးစားပါဦး လူလေးရဲ့၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်ဆိုတာ ဒီမြို့မှာ လုပ်လဲ ရပါတယ်၊ ပြီးတော့ လူလေး ပန်းချီကားကြီးတွေ ရေးဖို့ ဒီမြို့မှာ ပိုပြီးအဆင်ပြေမှာပါ”

သားကြီးဖြစ်သော ကိုနီမောင်ကို မိဘများ အားကိုးကြောင်း ကိုနီမောင် သိထားပြီးသားပါ။ အဖေနှင့် အတူနေပါက အဖေ၏ ဘဝအတွေ့အကြုံမှရသည့် ဗဟုသုတများကို ကြားနာမှတ်သားခွင့် ရသည်မှာ တန်ဖိုးရှိလှသည်။ အဖေနှင့် ပြောဆိုရသည့် စကားပိုင်းသည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည်။

“အဖေ... သားတို့ခြံထဲက ကုက္ကိုပင်ကြီးကို အကိုင်းတွေ ခုတ်တုန်းက နတ်နေကိုင်းဆိုပြီး အဖေ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို မခုတ်ဘဲ

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

ခုန်ထားတာ ဘယ်နတ် နေတာမို့လို့လဲ”

အရွယ်ရောက်စ သားကြီးနီမောင်၏ အမေးစကားကို ဆေးတံ ဘာနေသည့်အဖေက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။

“အဖေနဲ့ တောထဲ၊ တောင်ထဲ၊ ချောင်းထဲ၊ မြစ်ထဲ၊ ပင်လယ်ထဲ လိုက်မယ့်သားဆိုတော့ လူလေးမေးတဲ့မေးခွန်းကို အဖေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြေမှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ ပရလောကသားတွေဆိုတာ ဘာတွေလဲ သူလေး သိလား”

“သားသိတာ ပြောရရင် (၃၇)မင်း၊ ပြီးတော့ အစိမ်းသေ ခံ့ညာဉ်၊ တစ္ဆေ၊ ဘီလူး၊ သရဲတွေကို ပရလောကသားတွေလို့ ခေါ်တာ ဟုတ်လား အဖေ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် လူလေး၊ ဒါပေမယ့် လူလေး နတ်ထားရမှာက အပါယ်(၄)ဘုံထဲက ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် အပါအဝင် အောက်နတ်တွေနဲ့ ကမ္မဇိဋ္ဌိ တန်ခိုးရှိတဲ့ သူတို့အနွယ်ဝင် သတ္တဝါ အားလုံးကို ပရလောကသားလို့ ခေါ်တယ်”

“ဒါဆို အခု အဖေခုတ်တဲ့ သစ်ပင်မှာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ခုတ် ချန်ထားတာ ရုက္ခစိုး နေဖို့လား”

“သစ်ပင်တိုင်းမှာ ရုက္ခစိုး ရှိနိုင်တယ်၊ ရှိချင်မှလဲ ရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရုက္ခစိုးဆိုတာ သူနေတဲ့သစ်ပင်ကို ပိုင်တယ်၊ အဲဒီသစ်ပင်မှာ နေသပိုင်ရှင် ရုက္ခစိုး ခွင့်ပြုရင် အစိမ်းသဘက်၊ တစ္ဆေ၊ သရဲတချို့လည်း နီးနီးကပ်ရက်ပြီး နေတတ်ကြသေးတယ်ကွယ့်”

“အဖေပြောသလိုဆိုရင်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင် ပြိုလဲသွားရင် ရုက္ခစိုး မိသားစုရော၊ မှီခိုနေကြတဲ့ အခြားပရလောကသားတွေရော အသေရာထိုင်စရာ မရှိတော့ ဒုက္ခရောက်ကြမှာပေါ့”

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

www.burmeseclassic.com

“သူလေးပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေ သစ်ပင်ကြီး
ထဲမှာ ခုတ်တော့မယ်ဆိုရင် တစ်ပတ်လောက် ကြိုပြီး သစ်ပင်ခုတ်
တော့မယ့်အကြောင်းကို အသိပေးတယ်၊ ပြောတယ်၊ သစ်ပင်အစား
ထိုးမေးလို့ရရင် နေထိုင်စရာ သစ်ပင်အစားထိုးပေးတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ
အကိုင်တွေပဲ ခုတ်မယ်ဆိုရင် သစ်ကိုင်တစ်ကိုင်ကို နေလက်စ
ပရလောကသားတွေ ဆက်နေနိုင်ဖို့ ချန်ထားပေးတယ်”

“သား မသိလို့ မေးပါဦးမယ်၊ အဲဒီသစ်ပင်မှာ နေချင်တဲ့
ပရလောကသားတွေ များပြီး နေဖို့အခက်အခဲ ရှိနေရင် သူတို့အတွက်
နေရာ စီစဉ်ပေးနိုင်မယ့် နတ်တွေရော ရှိလား အဖေ”

“အဖေတို့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ရဲ့မိန့်ကြားချက်ကို
ပြောရရင် ဓတရဋ္ဌ၊ ဝိရုဇာ၊ ဝိရူပက္ခ၊ ကုဝေရဆိုတဲ့ စတုမဟာရာဇ်
နတ်မင်းကြီးလေးပါးက နေစရာဘုံပျောက်နေတဲ့ ပရလောကသားတွေ
အတွက် နေထိုင်စရာ စီစဉ်ပေးနိုင်တယ် လူလေးရဲ့၊ စတုလောကပါလ
နတ်မင်းကြီးတွေလိုလဲ လူလေး မှတ်ထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ကိုနီမောင်၏အဖေသည် လက်တွေ့လုပ်ငန်းခွင်မှ ရသည့်
အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများကို သားကြီးကိုနီမောင်ကို ဤသို့ပင်
လက်ဆင့်ကမ်း ပညာအမွေပေးတတ်မြဲ။

ကိုနီမောင်ကလည်း ရသမျှပညာကို စုဆောင်းတတ်မြဲ။

မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့မှ ဘိုကလေးမြို့သို့ ပြောင်းလာစဉ်
ကိုနီမောင်တို့မိသားစု အိမ်ငှားနေကြရသည်။

ငှားနေသည့်အိမ်က ခြံတစ်ခြံထဲတွင် အိမ်နှစ်လုံး ကပ်လျက်
ဆောက်ထားပြီး အိမ်တစ်လုံးတွင် အိမ်ရှင် နေသည်။ ကိုနီမောင်

ငှားနေသည့်အိမ်က သုံးခန်းတွဲ ရှိပြီး အိမ်ငှားသုံးဦး နေကြသည်။

ကိုနီမောင်သည် အိမ်ငှားထားသော အိမ်ခန်းသုံးခန်း၏
ခေါင်းရင်းဖက်ဆုံးအခန်းတွင် နေသည်။

ကိုနီမောင်တို့ နေသည့်အခန်း၏ခေါင်းရင်းဖက်တွင် သရက်
ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုသရက်ပင်မှာ အရိပ်အာဝါသ ကောင်း၍
ကိုနီမောင်၏အခန်းမှာ နွေရာသီတွင် အပူရှိန် သိပ်မပြင်း။

ကိုနီမောင် အားလပ်သည့်အချိန်ရလျှင် ထိုသရက်ပင် အရိပ်
အောက်တွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချ၍ စာဖတ်ပြီး နားနား
ခနဲနေ ရှိသည်ကို ကျေနပ်မိသည်။

အခုတလော ကိုနီမောင်၏စာအုပ်အငှားဆိုင်တွင် လူငှား
များသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက
သုံးတော့သည့် ဗလာစာအုပ်များမှ စာရွက်လွတ်များကို စုစည်းကာ
ကိုနီမောင်ထံတွင် စာအုပ်ချုပ်ရန် အပ်ကြသည်။

အလုပ်အကိုင်အချိန်ထဲမှ ကလေးငယ်များကို သနား၍
ကိုနီမောင် စာအုပ်ချုပ်ပေးသည်။ ဗလာစာအုပ်တွင် အဖုံးလှလှလေး
များ ကပ်ပေးသည်။ စာအုပ်လာရွေးလျှင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသည့်
ကလေးတို့၏အပြုံးမျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ကိုနီမောင်အတွက်
အမောပြေဆေးပင်။

ကိုနီမောင် အမောမပြေသည်မှာ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်သည်။

ကိုနီမောင် ထိုနေ့ညနေက အလုပ်မောမောဖြင့် အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ ရေချိုး၊ ညနေစာစားပြီး အနားယူမည် စိတ်ကူးကာ
ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူသည်။

“ကိုနီမောင် သရက်ပင်အောက်မှာ ထိုင်မလိုလား၊ အိမ်ထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

မထိုင်နဲ့ အိမ်ရေမှာပဲ ထိုင်နော်”

ကိုနီမောင်၏ဇနီးက ထမင်းပွဲ သိမ်းနေရာမှ လှမ်းပြောသည်ကို ကိုနီမောင် အံ့သြသွားသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ ထွေးရဲ့၊ ခါတိုင်း ကိုထိုင်နေကြပါ”
ကိုနီမောင်၏အမေးကို ဇနီးဖြစ်သူက ပြန်မဖြေ။

‘သွားကြည့်လေ’ ဟူသောသဘောဖြင့် ကိုနီမောင်ကို အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်သို့ မေးဆတ်ပြသည်။ အကျိုးအကြောင်း သိလို၍ ကိုနီမောင် အိမ်ခေါင်းရင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အသီးရင့်ရင့်များဖြင့် ဝေဆာနေခဲ့သည့် သရက်ပင်ကြီးတွင် အကိုင်းငယ်များ မရှိတော့။ သရက်ပင်ကြီး၏ ပင်မအကိုင်းကြီးမှာ ခွဲတင်းဖြင့် ခုတ်ရာများစွာ ရှိနေသော်လည်း ကျိုးမကျ၊ သစ်ကိုင်းကြီးက အပင်တွင် တွဲလောင်းခိုလျက်ရှိသည်။

ခါတိုင်း ကိုနီမောင် ထိုင်နေကျ အရိပ်ကောင်းကောင်း မှာသာ ထိုင်ခပ်ကာ တွဲလောင်းကျနေသော သရက်ကိုင်းကြီးသည် ကိုနီမောင်၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာနိုင်သည်။

သို့အတွက် ဇနီးဖြစ်သူက ကိုနီမောင်ကို မထိုင်ရန် တားခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုင်၍မဖြစ်မှန်း သိသဖြင့် ကိုနီမောင် အိမ်ဖက်သို့ ပြန်လာသည်။

“ဆရာ ပြန်ရောက်ပြီလား၊ ကျွန်မ ဆရာပြန်အလာကို စောင့်နေတာ”

အိမ်ရှင်ဒေါ်မြ၏အသံကို ကြားလိုက်၍ ကိုနီမောင် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိစ္စအထူးရှိလို့လား ဒေါ်မြ”

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရဟေယကသားများ

“ကိစ္စထူးတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ နေ့လည်က ကျွန်မ ဆရာအိမ်ခေါင်းရင်းက သရက်ပင်က သရက်သီးတွေကို မောင်ငယ်နဲ့ ခူးကြတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့... သရက်သီးတွေက ရင့်မှည့်နေတော့ အုပ်ထားဖို့ အနေတော် ဖြစ်နေတာ”

“အဲဒါကြောင့် ခူးတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မက မောင်ငယ်ကို သရက်သီး ခူးဖို့ မှာခဲ့ပြီး ဈေးသွားလိုက်တာ၊ ကျွန်မ ဈေးသွားတုန်း မောင်ငယ်က သရက်သီးလည်းခူး၊ သရက်ကိုင်းခြောက်တွေလည်း ချိုင်တာပေါ့”

“တွဲလောင်းကျနေတဲ့ အကိုင်းကြီးကရောခင်ဗျာ”

“အဲဒီအကိုင်းက ဆရာတို့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ကျနေတယ်လေ၊ မောင်ငယ်က သရက်ရွက်တွေ ကြွေကျရင် သွပ်တွေ ပေါက်မှာမို့လို့ဆိုပြီး အဲဒီအကိုင်းကြီးကို ခုတ်သယံ့ရှင်”

“ဒေါ်မြရယ်... ခုတ်ရင်လည်း အပြီးခုတ်ပေါ့၊ ခုတော့... အကိုင်းက တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေတာ၊ လူရှိတဲ့အချိန် အဲဒီအိမ်ကို ပြုတ်ကျရင် ခေါင်းပေါ် ကျနိုင်တယ်”

“ထူးတယ်ဆိုတာ အဲဒီကိစ္စပါ ဆရာ၊ ဒီသရက်ကိုင်းကြီးလဲ ခုတ်ရော လုံးဝပြုတ်မကျဘူး၊ ဒီတော့ မောင်ငယ်က သရက်ကိုင်းကြီးကို အောက်ကို တွန်းချတယ်၊ သရက်ကိုင်းက ပြုတ်မကျဘဲ မောင်ငယ် သရက်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာ လက်အဆစ်လွဲသွားလို့ ဆေးခန်းသွားတယ်”

“ဒေါ်မြက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းတာ ဘာအကြောင်းလဲ၊ မောင်ငယ်ကို ဆေးခန်းထပ်ပြဖို့လား”

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရဟေယကသားများ

“မောင်ငယ်အတွက် ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ဒီသရက်ကို ကြီး ပြုတ်မကျလို့ ဘယ်သူမှလဲ ထပ်မခွတ်ရဲကြတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ပါ ဆရာ”

ကိုနီမောင်က သရက်ကိုင်းကြီးကို မော့ကြည့်သည်။ သရက်ကိုင်းကြီးသည် ရဲတင်းဖြင့် ခုတ်ထား၍ ပြတ်ရန် အနည်းငယ်သာ ထိတော့သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ မောင်ငယ်က သစ်ကိုင်းကို တွန်းချသည်။

သို့သော် သစ်ကိုင်းက ပြုတ်မကျဟု ဆိုသည်။

သို့ဆိုပါက ခုံမြင့်တစ်ခုဖြင့် တက်၍ သစ်ကိုင်းကို ဆွဲချလျှင် ဖြစ်မည်လား။ ဤသို့ ဆွဲချလျှင် ကိုနီမောင်တို့၏ အိမ်ခေါင်မိုး ခေါင်းရင်း ဘက်ရှိ မှန်ပြတင်းပေါက်များနှင့် ထိခိုက်မှု ရှိနိုင်သည်။ သို့အတွက် အောက်မှ ဆွဲချ၍လည်း မဖြစ်နိုင်။

“ဒေါ်မြ ထမင်းစားပြီး ဒီကိုပြန်လာခဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် နည်းလမ်း တစ်ခုခုရအောင် စဉ်းစားပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အော်... ဒေါ်မြကို မေးရဦးမယ်၊ ဒေါ်မြဒီသစ်ပင်ခုတ် ချိတ် ဘယ်တုန်းက စိတ်ကူးရတာလဲ”

“တစ်ရေးနိုးသော် အကြံပေါ် ဆိုတာလိုပေါ့ရှင်၊ ဒီမနက်စောစော အိပ်ရာနိုးတော့ ကျွန်မ သရက်သီးတွေ ခူးဖို့ သတိရတယ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးကို အကိုင်ရိုက်နေတဲ့ သရက်ကိုင်းကြီးကိုလည်း ခုတ်မယ်ဆိုပြီး ဒီမနက်မှာ မောင်ငယ်ကို သွားခေါ်ပြီး ချက်ချင်းခူး၊ ချက်ချင်း သစ်ကိုင်းခုတ်တာ ဆရာ၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာ စာအုပ်ဆိုင်ကို ထွက်သွားပြီလေ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ... ပြီးရင် ဒေါ်မြ ပြန်လာနော်”

ကိုနီမောင် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ခေါင်းရင်းသို့ တစ်ခေါက်

သွားကြည့်သည်။

ဒေါ်မြတို့ခြံသည် ပေခြောက်ဆယ်၊ ပေလေးဆယ် ခန့်သာ ဖြစ်သည်။ ခြံထဲတွင် အိမ်နှစ်လုံး ဆောက်ထား၍ မြေပိုများများရှိလှသည်မဟုတ်။ မြေပိုကျယ်ကျယ် မရှိသလို သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမားဟူ၍ နှစ်ပင်မျှသာ တွေ့ရသည်။

တစ်ပင်က ယခု ခုတ်ထားသော သရက်ပင်။ နောက်တစ်ပင်က အိမ်နောက်ဖက်ရှိ အသီးသီးနေသော ပိန္နဲပင်။

ပိန္နဲပင်သည် အိမ်နှစ်အိမ်၏နောက်ဖက်ခြံစပ်တွင် ဝေဝေဆာဆာနှင့် အပင်ကြီးကြီးဖြစ်သည်။

ခြံတစ်ပတ် လှည့်ကြည့်ပြီး ကိုနီမောင် အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လာကာ လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ စဉ်းစားသည်။

စဉ်းစားသည်မှာ နောက်ကြောင်းပြန် ငယ်ဘဝများ ဖြစ်သည်။

ကိုနီမောင် ငယ်ငယ်က ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် အဖေနှင့် သစ်တောထဲသို့ အမြဲလိုက်လေ့ရှိသည်။

အဖေသည် သစ်တောသစ်ပင်အကြောင်း များစွာသိသူ ြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ သစ်တောသစ်ပင်များနှင့်ဆိုင်ရာ ဆောင်စရာ၊ ရှောင်စရာများကို ပြောပြတတ်သည်။

ကြုံကြုံလျှင် ကိုနီမောင်ကို လက်တွေ့သင်ပြသည်။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်တော့မည်ဆိုပါက သစ်ပင်မခုတ်ခင် သစ်ပင်ခုတ်နေဆဲနှင့် သစ်ပင်ခုတ်ပြီး အချိန် ကာလများတွင် ဆောင်ရွက်အချက်များ ရှိသည်။ ယခု ဤသရက်ပင်ကြီးမှ အကိုင်များကို မခွတ်ခင် ဒေါ်မြသည် လုပ်ဆောင်ဖွယ်ကိစ္စကို လုပ်ဖြစ်မည်မထင်။

“တစ်ရေးနိုးသော် အကြံပေါ် ဆိုတာလိုပေါ့ရှင်” ဟု ဒေါ်မြ၏

စကားတစ်ခု ပါသည်။

ဤသည်မှာ သစ်ကိုင်းကြီး တွဲလောင်းကျနေခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းဖြစ်မှန်း ကိုနီမောင် တွေးမိပြီ။

“ဆရာရေး . . ဒီမှာ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ ထန်းလျက်ခဲလေး မြည်း ပါဦး” ဆရာကတော်ရေး . . အချို့စားပါဦး”

ဒေါ်မြက ရေနွေးကြမ်းဘန်းကို ကိုင်၍ ကိုနီမောင် ၏ရှေ့တွင် ချပေးသည်။ ကိုနီမောင်၏ဇနီးက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ၍ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တွေးလို့ရပြီ ဒေါ်မြ၊ ဒေါ်မြ သစ်ပင်ခုတ်ဖို့ စိတ်ကူး ရတုန်းက မောင်ငယ်ကို ခေါ်ပြီး ချက်ချင်းခုတ်တယ်လို့ ပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကိုယ့်ခြံထဲက သစ်ပင် ကိုယ်ခုတ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခု သစ်ကိုင်းက တွဲလောင်းကြီး ဖြစ် နေပြီ၊ ပြုတ်မကျဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆရာ”

“ဒေါ်မြရေး . . လူတွေရဲ့အနီးဝန်းကျင်မှာ ပရလောကသား တွေ မှီခိုနေထိုင်ကြတယ်လို့ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာ ကြားဖူးပါတယ်၊ သစ်ပင်ကြီးတွေမှာ ရုက္ခစိုး ရှိသလို ကျန်တဲ့ ပရလောကသားတွေလဲ ရှိမယ်၊ တစ်ကောင်ချင်းလဲ နေနိုင်တယ်၊ သူတို့မိသားစုနဲ့လဲ နေနိုင် တယ်”

ဒေါ်မြက ပခုံးတွန့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဆရာပြောတာ ကြောက်စရာကြီး၊ ဒါဆို ဒီသရက်ပင်မှာ ဆရာ ပြောတဲ့ ပရလောကသားတွေ ရှိတာပေါ့”

“ရှိတာပေါ့လို့ ကျိန်းသေပြောမယ့်အစား ရှိနိုင်တယ်လို့ ပြောရ

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

မယ်၊ ရှိချင်ရှိမယ်၊ မရှိရင် မရှိဘူးပေါ့”

“ဒါဆို ဒီသရက်ပင်မှာ အဲဒီလို ရှိမယ်ထင်ရင် ကျွန်မ ဘာလုပ် ရမလဲ ဆရာ”

“သတ္တဝါတိုင်းဟာ နေရာဟောင်းကို အလွန်ခင်တွယ် စွဲလန်း တတ်တယ်၊ နေရာဒေသဟောင်းကို ချက်ချင်းမစွန့်လွှတ်ချင်ကြဘူး၊ ပရလောကသားတွေလဲ ဒီအတိုင်းပေါ့၊ သစ်ပင်ခုတ်လို့ သူတို့မိသားစု နေထိုင်ကြတဲ့ အဆောက်အအုံ ပျက်သွားရင် ဒုက္ခရောက်ကြမှာပေါ့၊ နေလက်စနေရာကိုလည်း မစွန့်ခွာချင်ကြဘူး ဒေါ်မြရဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီသစ်ကိုင်းမှာ နေတဲ့သူတွေက ဖယ်မပေးဘူး ပေါ့”

“ဖယ်မပေးဘူးဆိုတာက အကြောင်းရင်း ရှိပါတယ်၊ ဒီသစ် ကိုင်း မခုတ်ခင်က သူတို့ကို ခုတ်တော့မယ်လို့ ကြိုမပြောထားဘူး၊ ဒီသစ်ကိုင်းမှာ နေထိုင်တဲ့သူ ရှိရင် ဒီသစ်ကိုင်းအစား အခြားနေရာကို ပြောင်းရွှေ့နေပါလို့ နေရာအစားမပေးခဲ့လို့ပါ”

“အခုတော့ မပြောမဆို ခုတ်မိပြီးပြီပေါ့ ဆရာရယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီသစ်ကိုင်းမှာ နေထိုင်တဲ့သူတွေ ရှိရင် သူတို့ကို နေရာသစ်ပင် အစား ပေးရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်မြ၊ ဒေါ်မြက ဒီခြံပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ဒီသစ် ပင်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အသံခပ်ပြင်းပြင်း၊ လေသံမာမာနဲ့ ပြောပါ၊ ပြောရမယ့် စကားကို မှတ်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်ုပ်သည် ဤခြံပိုင်ရှင် ဖြစ်တယ်၊ ဤသရက်ပင် မှာ အသက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ပိုင်သည့် အိမ်အမိုးနှင့် မလွတ်၍ ခုတ်ခြင်းဖြစ်တယ်”

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရလောကသားများ

www.burmeseclassic.com

သင်တို့ နေထိုင်မှန်း မသိ၍ ကြုံမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ အကယ်၍ ဤသရက် ကိုင်းကို အမှီပြု၍ နေထိုင်သူများ ရှိပါက ကျွန်ုပ်၏ခြံထဲရှိ ပိန္နဲပင်သို့ ငြောင်းရွှေ့ကြပါ။ သို့မဟုတ် သင်တို့အဆင်ပြေသောနေရာသို့ ပြောင်း ခြွေ့ကြပါ။ ဤသရက်ပင်မှ ခူးသော သရက်သီးများကို မြတ်စွာဘုရား အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း၊ သံဃာတော်များအား ဆက်ကပ်လှူဒါန်း ခြင်းပြုမည်ဖြစ်ပါ၍ ဤကုသိုလ်အဖို့ကို သင်တို့အား အမျှပေးဝေပါ မည်။ အမျှရကြ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာစွာဖြင့် ဤ သစ်ကိုင်းမှ ပြောင်းရွှေ့ကြပါ။ သင်တို့သည် ဧည့်သည်များသာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ခြံပိုင်ရှင်၏မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို မပျက်မကွက် လိုက်နာကြပါ။”

“ပြောရမယ့်စကားတော့ မှတ်မိပါပြီ၊ ဘယ်တော့ ပြောရမလဲ ဆရာ”

“အခုပြောပေါ့ ဒေါ်မြ၊ မိုးမချုပ်ခင် ပြောတော့ ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မကြောက်တယ် ဆရာ၊ ဆရာနဲ့မထွေးတို့ ဒီနေရာက စောင့်နေပေးကြပါနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... အိမ်ရှင် ခြံရှင်ဆိုတာ ခပ်တင်း တင်း ခပ်မာမာ ပြောရတယ် ဒေါ်မြရဲ့”

ကိုနီမောင်တို့က ဒေါ်မြကို စောင့်ပေးကြသည်။

ဒေါ်မြက သရက်ပင်ကြီးအနီးသို့ သွားကာ တွဲလွဲကျ နေသော သရက်ကိုင်းကြီးရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ကိုနီမောင် ပြောထားသည့်စကားများကို အသံကျယ် ကျယ် လေသံပြင်းပြင်းနှင့် ပြောပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့ ဆရာ”

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရဟေဠာကသားများ

“ဒီညမှာ ဒေါ်မြရဲ့အိမ်က ဘုရားမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးနဲ့ အမွှေးတိုင်ကပ်လှူပြီး ငါးပါးသီလခံယူ၊ ပရိတ်ရွတ်၊ အထူးသဖြင့် မေတ္တာသုတ် ရွတ်ပြီး သူတို့ကို ရည်စူးပြီး အထူးမေတ္တာပို့၊ အမျှဝေပါ၊ ပြောင်းရွှေ့ပေးဖို့ ထပ်ပြီးမေတ္တာရပ်ခံပါ”

“ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ သူတို့ကို မတွေ့နိုင်ပါဘူးနော်၊ ဒီည တော့ ကျွန်မ အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အိပ်မပျော်ရင် အိပ်မက်မမက်ပါဘူး ဒေါ်မြ၊ မမေ့မလော့ လုပ်ဖို့က နက်ဖြန် အရုဏ်တက်ရင် အိမ်က ဘုရားမှာ သရက်သီး ဆွမ်းကပ်ပါ။ မိုးလင်းရင် အိမ်ကို ထိုင်ဆွမ်းကြွတ် သံဃာတော်ကို သရက်သီးဆွမ်းပါ ကပ်လှူပါ။ ပြီးတော့ မေတ္တာပို့ပြီးအမျှဝေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်မက ဒီလို သစ်ကိုင်းပြုတ်မကျတာ ဒီဘစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတာပါ။ ဆရာပြောတာတွေ ကျွန်မ အကုန်လုပ် မယ်... ကျေးဇူးပါရှင်”

ဒေါ်မြ ပြန်သွားမှ ကိုနီမောင်တို့ အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။

ထိုညက ညစဉ်ဝတ္ထရားအတိုင်း ကိုနီမောင် ဝတ္ထုရေးသည့် ကိုနီမောင် အိပ်ရာဝင်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီ။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

ကိုနီမောင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေရာမှ အိမ်ခေါင်း ရင်းမှ ဆုဆူညံသံအသံကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။ နာရီကို ကြည့်တော့ နံနက် ခြောက်နာရီ။

“ကိုနီမောင် နိုးပြီလား၊ အခုပဲ သရက်ကိုင်းကြီး ပြုတ်ကျတယ် ကျွန်မတို့ မှန်ပြတင်းပေါက်တွေနဲ့ လွတ်ရုံလေးပဲ”

ဇနီးဖြစ်သူ ထွေး၏ပြောစကားကြောင့် ကိုနီမောင် အိပ်မက်

အနီးဝန်းကျင်မှ ပရဟေဠာကသားများ

မှန်ပြတင်း ခန်းဆီးကို ဖယ်၍ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော သရက်ကိုင်ကြီးပါလား။ ထိုအချိန်မှာပင် ဒေါ်မြတို့အိမ်မှ ကြေးစည် ရိုက်သံ သုံးချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“အမျှ. . အမျှ. . အမျှ. . ယူတော်မူကြပါ။ သာဓု. . သာဓု. . သာဓု”

ဒေါ်မြ၏အမျှဝေသံနှင့် သာဓုခေါ်သံကိုပါ ကြားနေရသည်။ နံနက်စောစော ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို သွက်လက်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီး ကိုနီမောင် စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ရန် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ အသိတစ်ခု တိုးပြီ သတ္တဝါတွေကို ကိုယ်ချင်းစာနာရမယ်ဆိုတဲ့အသိပါ”

“ဘုံသုံးဆယ့်တစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ များလှသတ္တဝါ၊ ဝေနေယျာကို မေတ္တာတားကာ၊ ကိုယ်ချင်းစာတာ ကောင်းပါတယ် ဒေါ်မြ၊ ကျွန်တော် သွားပြီနော်”

ကိုနီမောင်က သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် စာအုပ်ဆိုင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်မြက သရက်ကိုင်ကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားရန် သရက်ပင် ရှိရာသို့ သွားသည်။

ဒေါ်မြ၏နှုတ်မှ. . .

“သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒများ ပြည့်ဝကြပါစေ”

ဟု မေတ္တာပို့သလျက်။

နေရာထိုင်ခင်း ကုသိုလ်ပြုရသည့်အတွက် ပီတိဖြစ်လျက်။

(၃)

တည့်တကြေးစွန်ရ

ကိုနီမောင်၏စာအုပ်အငှားဆိုင်တွင် နေ့လယ်ခင်း၌ စာအုပ်ငှားရင်း စကားလာပြောကြသည့် မိတ်ဆွေများနှင့် စည်ကားနေတတ်သည်။

ထိုနေ့က မိတ်ဆွေရင်းချာများဖြစ်ကြသည့် ကိုတင်ဝင်းနှင့် ကိုတင့်ဆွေတို့ ရောက်လာကြသည်။

“အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်ဗျာ၊ ကိုနီမောင် ကြားပြီးပြီလား၊ ဒေါ်အုန်းရဲ့သားသမီးသုံးယောက်ကိစ္စလေ”

ကိုတင်ဝင်းစကားကြောင့် စာအုပ်အငှားစာရင်း မှတ်နေရာမှ ကိုနီမောင် မော့ကြည့်မိသည်။

“ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်အုန်းရဲ့ကလေးတွေလား၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်ကြတာလား”

ကိုနီမောင်စကားကြောင့် ကိုတင်ဝင်းနှင့် ကိုတင်ဆွေတို့က ရယ်လိုက်ကြသည်။

“လောကနဲ့ ကင်းကွာနေပြီ စာရေးဆရာ၊ ညနေအပြန်မှာ ဒေါ်အုန်းတို့အိမ်ကို ဝင်ပြီးသတင်းမေးပါဦး၊ ဒေါ်အုန်းက လက်ကျိုးသွားကြတဲ့ ကလေးတွေကို ပြုစုနေရလို့ ပဲပြုတ်ရောင်းဖို့ ဒီနေ့ မထွက်နိုင်ဘူးဗျ”

“ကလေးတွေက ဘောလုံးကန်ကြလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် လိမ့်ကူလဲ့ လက်ကျိုးကြရတာလား”

ကိုနီမောင်က အကျိုးအကြောင်း သိရန် မေးမိသည်။

“ဖြစ်စဉ်ကို ခင်ဗျားသိသမျှ ပြောလိုက်ဗျာ”

ကိုတင်ဝင်းက ကိုတင်ဆွေကို လှမ်းပြောသည်။

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုဗျာ၊ စဖြစ်တဲ့နေ့က စနေနေ့၊ စနေနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဒေါ်အုန်းက မနက်စောစော ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး ပြန်လာတော့ ထမင်းချက်ပေါ့ဗျာ၊ နေ့ခင်း စားသောက်ပြီးတော့ ပဲဝယ်ဖို့ ဈေးသွားတယ်၊ သားသမီးသုံးယောက်က အိမ်စောင့်ရင်း ကစားပြီး ကျန်ရစ်တယ်၊ ကလေးတွေ ကစားနေရင်း ချိုင့်ထဲ ချော်ကျပြီး သားအကြီးဆုံးရဲ့ ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ် အရိုးကျိုးသွားတယ်၊ ကလေးက

ကိုးနှစ်သားလောက်ပေါ့”

“နောက် အငယ်နှစ်ယောက်ကရော ဘယ်လိုလက်ကျိုးကြတာလဲ”

“သူတို့က တနင်္ဂနွေနေ့မနက်မှ ဒေါ်အုန်း ပဲပြုတ်ရောင်း သွားတုန်း ကစားနေကြရင်းနဲ့ ချော်လဲပြီး နှစ်ယောက်လုံး ညာဘက် လက်ကောက်ဝတ်အရိုး ကျိုးသွားကြတာ၊ ကျိုးပုံက တစ်ပုံစံတည်းဗျ”

“ဒါဆို နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒီညနေ ကျွန်တော် သတင်းသွားမေးမယ်၊ ကိုတင်ဆွေက အဲဒီလမ်းမှာ နေတာဆိုတော့ ခင်ဗျားပါ လိုက်ခဲ့ဗျာ”

ထိုညနေက ကိုနီမောင် လုပ်ငန်းလုပ်လက်စများကို မြန်မြန် လက်စသတ်သည်။

ဒေါ်အုန်းသည် ကလေးသုံးယောက်၏မိခင်၊ မုဆိုးမ၊ ပဲပြုတ်ရောင်း၍ ဝမ်းကျောင်းနေရသူ၊ သားသမီးသုံးယောက်၏ ပညာသင်စရိတ်ကို မတတ်နိုင်၍ ကလေးများကို ကျောင်းထုတ် မည်ဆိုသည်အခါ ကိုနီမောင်တို့က ဝိုင်းဝန်းပံ့ပိုးထားရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတို့ရယ်၊ ကျွန်မမှာ နေဖို့အိမ်ကလေး၊ ခြံကလေးပဲ ရှိတာ၊ ဒါတောင် မိဘဘိုးဘွားတွေ ထားရစ်ခဲ့လို့ပါ၊ ကျွန်မ ပဲပြုတ်ရောင်းတာက နေ့စဉ်စားဖို့ ရပါတယ်၊ ကျောင်းစရိတ်တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ဆွေမျိုးရင်းချာ မရှိ၊ မောင်နှမ မရှိ၊ ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်သောအခါ သားသမီးသုံးယောက်သည် ငယ်ငယ်လေး။

ဘဝကို ခဲယဉ်းစွာ ရုန်းကန်နေရသူဖြစ်၍ သားသမီးဆုံးယောက်သည် ဆော့ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ဆိုကြဆဲကြ၊ သတ်ပစ်ကြနှင့်

www.burmeseclassic.com

ဆုညသံဃေ။

နေ့စဉ် အလုပ်နှင့် မောပန်းနေသည့် ဒေါ်အုန်းက ရှည်ရှည် ခေးဝေး မဆုံးမနိုင်။

သွန်သင်ညွှန်ပြမှု မပြုလုပ်နိုင်၊

အနီးမှာ တွေ့သည့် ဝါးခြမ်းပြားနှင့် သားသမီးသုံးယောက်လုံး ကို ကျောကော့အောင် ရိုက်သည်။

ဆူသံ၊ ငိုသံများဖြင့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးတတ်မြို့။

ဤကလေးတို့အကြောင်းကို အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ကိုတင့်ဆွေ ပြောပြ၍ ကိုနီမောင် သိရှိရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နိုင်သမျှ လစဉ် ငွေစုပြီး ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့ကြရအောင်ဗျာ၊ ကလေးတွေ မူလတန်းဆင့် ပြီးအောင် ကျောင်းနေစေချင်တယ်”

ကိုနီမောင်၊ ကိုတင်ဝင်းနှင့် ကိုတင့်ဆွေတို့ စုပေါင်းထောက်ပံ့ ခွင့်ဖြင့် ယခုနှစ်တွင် ဒေါ်အုန်း၏သားကြီးမောင်မိုးသည် စတုတ္ထတန်း ရောက်ပြီ။ သားလတ် မောင်ဆောင်းက ဒုတိယတန်း တက်နေပြီး သမီးငယ် မနွေက သူငယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်ပြီ။

“အော် . . ဆရာတို့ပါလား၊ လာကြပါ၊ ထိုင်ကြပါရှင်”

ပဲရွေးနေသည့် ဒေါ်အုန်းက ကိုနီမောင်နှင့် ကိုတင့်ဆွေတို့ အိမ်ခြံဝင်းထဲကို ဝင်လာသည်ကို မြင်၍ အိမ်ပေါ် တက်ရန် ခေါ်သည်။

အိမ်ဆိုသည့် အဆောက်အဦးက တဲသာသာမျှသာ။ ဓနိမိုး ထရံကာ၊ ဝါးကြမ်းခင်းပေမယ့် အိမ်ဝန်းကျင်မှာ သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းပြီး မြေပြောင်အောင် လှဲကျင်းထားသည်။

“ဆရာကိုနီမောင်က ဒီနေ့မှ သတင်းကြားလို့ ကလေးတွေ

သက်ကျိုးတဲ့ကိစ္စကို လာမေးတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကလေးသုံးယောက်လုံး ညာ ဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ အရိုးကျိုးကြတာပါ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ဆက်တိုက်ဖြစ်တော့ ကျွန်မလဲ ဆေးရုံသွားရ၊ ဈေးပြေးရနဲ့ ဆရာတို့ကို သာမပြောနိုင်တာ”

“ကဲ . . သားတို့သမီးတို့ ဒီလာကြပါဦး”

တဲအတွင်းမှ ကိုနီမောင်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည့် ကလေးသုံး ခယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ညာလက်တွင် ပတ်တီးကိုယ်စီနှင့်၊

ညာလက်ကို သိုင်းကြိုးနှင့် သိုင်းထားကြသည်။

“လက်ကျိုးမှ ငြိမ်တော့တာ ဆရာ၊ ဆော့ကြတာ မျောက်နွဲ့ ခရာ”

ကိုနီမောင်က ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည့် ကလေးသုံး ယောက်ကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ညာလက်ကျိုးသည်မို့ တစ်နေ့တာ လုပ်ဆောင်မှုများ အတွက် ခက်ခဲမှု ရှိကြတော့မည်။

“ကလေးဆိုတာ ဆော့ကြတာသဘာဝပါ ဒေါ်အုန်း၊ ကျန်းမာ လို့ ဆော့ကြတာပါ၊ သားတို့သမီးတို့ အဲဒီနေ့တွေက ကျောင်းပိတ်ထား တော့ ဘယ်လိုဆော့ကြတာလဲ . . ပြောပြပါဦး”

ကိုနီမောင် မေးလိုက်တော့ ကလေးသုံးဦးက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ သူပြောငါပြော ဆိုတာမျိုး မျက်ရိပ်ပြနေကြ သည်။

“သားကြီးမောင်မိုးက ပြောပြကွာ”

“ငန့်နွေက အမေစွေးသွားနေတုန်း သားတို့ အိမ်ခြံဝန်းထဲမှာ တူတူနှင်းတမ်း ကစားကြပါတယ်”

“ဘယ်နေရာတွေမှာ ပုန်းတာလဲ”

“အိမ်နောက်က ခြံထဲက သစ်ပင်ကြီးတွေကို ကွယ်ပြီးပုန်းကြတာ”

“အော်. . . မင်းတို့ခြံက ပြောင်ရှင်းနေတာ၊ ချိုင့်တွေမှ မရှိဘဲ၊ ဘယ်လိုချော်ကျတာလဲ”

ကိုနိုမောင်က ခြံဝင်းကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကပေါ့. . . ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်က ခြံထဲမှာ အိမ်သာကျင်းတူးတယ်၊ အရိပ်ကောင်းတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်မှာပါ။ အဲဒါ ကျင်းတူးတဲ့မောင်တူးကို ပိုးထိတယ်၊ သေတော့ မသေဘူး ဆရာ၊ ဆေးရုံကို အမြန်ပို့ပေးနိုင်လို့ပေါ့။ အဲဒီကျင်းနေရာမှာ ဆက်မတူးဘဲ နောက်တစ်နေရာကို ပြောင်းပြီး အိမ်သာဆောက်ရပါတယ်၊ မောင်မိုး ချော်လဲတာ အဲဒီကျင်းဟောင်းမှာပါ”

“သားက မန်ကျည်းပင်ရိပ်မှာ တူတူပုန်းတာလား”

ကိုနိုမောင်၏အမေးကို မောင်မိုးက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ ခေါင်းငုံ့၍ နေသည်။

“တူပုန်းရင်းနဲ့ အစ်ကိုက သေးပေါက်နေတာ ဦးရဲ့၊ သားတို့က သူ့ကို လိုက်ရှာတော့ ကျင်းဟောင်းထဲကို လဲကျနေပြီ၊ သားတို့ ဆွေတို့ လိုက်မှ လက်နာမှန်းသိတာပါ”

သားအလတ် မောင်ဆောင်းက သွက်လက်စွာ ဝင်ဖြေသည်။

“နောက်နေ့ကျတော့ သားလတ်နဲ့ သမီးငယ်က ဘယ်လို ချော်

လဲကြတာလဲ”

“မနေ့ကမနက်ပေါ့၊ အမေ ပဲပြုတ်ရောင်းသွားတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာက ထပြီး ဆီးသွားတာ၊ ဆီးက ထွက်ကျတော့မှာမို့ အိမ်သာပေါ် မတက်တော့ဘဲ အဲဒီမန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ဆီးသွားပြီး အပြန်ကျတော့ သစ်ငုတ်ကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး ချော်လဲသွားတာ၊ လက်နာသွားလို့ အမေနဲ့ ဆေးရုံမှာ ပြမှ လက်ကျိုးမှန်း သိတာပါ”

“သမီးမနွေကရော ဘယ်လိုချော်လဲတာလဲ”

“သမီးက ညဖက်မှာ ဆီးအိုးထဲကို ဆီးသွားတယ်၊ မနက်စောစောမှ အိမ်သာထဲကို သွန်တာ၊ မနေ့ကမနက်က ဆီးအိုးကို လွယ်လွယ်ကူကူ မန်ကျည်းပင်အောက်က ချိုင့်ဟောင်းကြီးထဲ လှမ်းပြီးသွန်ပြီး ပြန်လာတာ၊ အိမ်နားရောက်မှ ချော်လဲသွားပြီး အခုလို လက်ကျိုးတာ”

“အခု ဆရာတို့ ကြားကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကလေးသုံးယောက်နဲ့ ဖြစ်ပုံက အတူတူပါပဲ၊ နေ့တိုင်း ပြေးလွှားဆော့နေကြတာ ဘာမှ မငြိမ်ကြဘူး၊ အဲဒီနေ့က ဖြစ်ချင်တော့ နှစ်ရက်ဆက်တိုက်၊ သုံးယောက်စလုံး အဲဒီလိုဖြစ်တော့ ကျွန်မ ဒီနေ့ ပဲပြုတ်မရောင်းနိုင်ဘူးရှင်၊ မနက်ဩန်းရောင်းဖို့ ပဲရွေးနေတာ”

“ဝမ်းရေးဆိုတော့ ဒေါ်အုန်းက ပဲပြုတ်ရောင်းရမှာပေါ့၊ ကလေးတွေက ဒေါ်အုန်းကို မကူနိုင်၊ ကျောင်းတက် လဲပျက်ဆိုတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကိုနိုမောင် ခင်ဗျားကြားဖူး သိဖူးတာတွေ ပြန်စဉ်းစားပါဦးခင်ဗျား၊ ကလေးတွေ ဘာအမှားအယွင်း လုပ်မိလို့လဲ”

ကိုတင့်ဆွေက ကိုနိုမောင်ကို ပြောသည်။

ကိုနိုမောင်က ခဏစဉ်းစားနေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ ကလေးသုံးယောက်

ကြေးစွန့်တာ မှားပြီထင်တယ်”

“ဘယ်လို အညစ်အကြေးစွန့်တာ မှားတာလဲ”
ဒေါ်အုန်းက မေးသည်။

“စောစောက သားတွေသမီးတွေရဲ့ပြောစကားထဲမှာ ပါသွားလေ၊ သူတို့သုံးယောက် အဲဒီမန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ဆီးသွားကြတယ်။ သမီးက ဆီးအိုးသွန်တယ်ဆိုတာပေါ့”

“အဲဒါ အိမ်နောက်ဖက်ကို စွန့်တာပါ ဆရာ၊ မှားသွားလို့လား”

“မှားသွားပြီလို့ ထင်တယ်၊ အညစ်အကြေး မစွန့်ရမယ့် နေရာမှာ စွန့်မိတဲ့အမှားပေါ့”

“ကိုနီမောင်ရေ... အဲဒီအမှားကို အမှန်ရောက်အောင် ပြင်ဖို့ ပြောဦးဗျာ”

“အမှားကို အမှန်ပြန်ရောက်အောင် ပြင်ဖို့ ဒေါ်အုန်းနဲ့ ကလေးသုံးယောက် ဆောင်ရွက်ကြရမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ လုပ်ပါ့မယ်”

ကိုနီမောင်က ဒေါ်အုန်းနှင့်ကလေးများကို ကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စက ငွေမကုန်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမန်ကျည်းပင်အောက်ကို သွားပြီး တောင်းပန်ရမယ်၊ မေတ္တာရပ်ခံကြရမယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဆရာ”

“မန်ကျည်းပင်မှာ နေထိုင်တဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ပရလောက မိသားစုကိုပေါ့”

“ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ

ဆွံ့ လုပ်ပါ့မယ်”

“ဒီညနေ ခင်ဗျားတို့မိသားစု မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး ပြောပါ၊ ကျွန်မတို့ကျွန်တော်တို့ မသိနားမလည်လို့ ဒီအပင်အောက်က တွင်းဟောင်းထဲကို အညစ်အကြေး စွန့်မိခဲ့တဲ့အတွက် အခု တောင်းပန် ဝါတယ်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ လုပ်မိခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တောင်းပန်တာကို လက်ခံကျေနပ်ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ သားသမီး တွေကို ရိုက်ပြီးဆုံးမထားပါမယ်လို့ ပြောပြီး ဒေါ်အုန်းက ကလေးသုံး ယောက်ကို စတိအဖြစ် တုတ်နဲ့ တစ်ချက်စီ ခြေသလုံးကို ရိုက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ အဲဒီကျင်းဟောင်းမှာ သူတို့ အညစ်အကြေး စွန့်ကြမုန်းလည်း ကျွန်မ မသိလိုက်လို့ပါ၊ သိရင် ဒီလိုမလုပ်စေရပါဘူး ဆရာ အခုပြောတာ ဒီသစ်ပင်ကြီးမှာရှိတဲ့ ပရလောကသားတွေကို တောင်းပန်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံရမှာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်အုန်း”

“ပရလောကသားတွေက ခုလို လူတွေနဲ့ နီးနီးစပ်စပ် နေတတ် ကြပါသေးသလား ဆရာ”

“ပရလောကသားတွေဟာ လူတွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိနိုင် သလို၊ လူတွေနဲ့ နီးတဲ့နေရာမှာလည်း ရှိနိုင်ပါတယ်၊ မြို့လယ်ခေါင်၊ ရွာလယ်ခေါင်၊ လမ်းမ၊ လမ်းသွယ်၊ ခြံဝင်းနေအိမ်ဝန်းကျင်၊ အဆောက် အအုံပျက်တွေမှာ မှီခိုနေတတ်ကြတယ်၊ သစ်ပင်တွေ၊ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင်တွေမှာလဲ နေတတ်ကြတယ် ဒေါ်အုန်း”

“ဒီသစ်ပင်မှာ ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို တစ်ခါမှ ခြောက် လှန့်မှု မရှိဘူး ဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ အခုပဲ လုပ်မှာမယ်၊ ကလေးတွေရဲ့လက်တွေတော့ ပြန်ကောင်းမှာပါနော်”

“ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးကုထားတာဆိုတော့ မကြာခင် ပြန်ကောင်း
သွားမှာပါ။ အညစ်အကြေး စွန့်တာကို မကြိုက်လို့ သတိပေးတာ ဖြစ်မှာ၊
အခု သိပြီဆိုတော့ ဂရုစိုက်ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဦးမယ်”

ကိုနီမောင်တို့ ဒေါ်အုန်းကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပြန်လာ ကြ
သည်။

လမ်းရောက်မှ ကိုနီမောင်ကို ကိုတင့်ဆွေက မေးလိုက်သည်။
“ကိုနီမောင်... အဲဒီမန်ကျည်းပင်မှာ ပရလောကသားတွေ
ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ်လိုသိလဲ”

“ဖြစ်စဉ်တွေကို ဆက်စပ်ကြည့်တာပေါ့ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်
လောက်က အဲဒီအပင်အောက်မှာ အိမ်သာကျင်းတူးတော့ တူးတဲ့သူ
မြွေကိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ ဇာတ်လမ်းအစပေါ့”

“ဇာတ်လမ်းအလယ်ကရောဗျာ”
ကိုတင့်ဆွေက ဆက်မေးသည်။

“စနေနေ့က မောင်မိုး အဲဒီသစ်ပင်အောက်မှာ အညစ်အကြေး
စွန့်မိလို့ ချော်လဲပြီး လက်ကျိုးတာက ဇာတ်လမ်း အလယ်ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်...”

“တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မောင်ဆောင်းနဲ့မနေ့တို့ မောင်နှမနှစ်
ယောက်က အဲဒီနေရာမှာ ထပ်ပြီး အညစ်အကြေး စွန့်ကြတယ်၊ သူတို့
နှစ်ယောက်လည်း ချော်လဲပြီး လက်ကျိုး ကြပြန်တယ်၊ ဒါ ဇာတ်လမ်း
အဆုံးပါပဲ”

“ချော်လဲတဲ့နေရာကလဲဗျာ... လဲစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး
တို့နီမောင်ရဲ့၊ မြေပြောင်ပြီး ရှင်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကလေးသုံးယောက်လုံး လက်ကျိုးတာ၊

အနီသန်းကျင့်မှ ပရလောကသားများ

ညာဘက်တွေ မဟုတ်လား၊ ဒါ သတိပေးတဲ့အဆင့်ဖြစ်မယ်”

“ဒီထက်ဆိုးရင် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ခြေထောက်နဲ့ လမ်းသွားလို့ မရအောင် လုပ်တာတို့၊ လူနုက
ရောက်အောင် လုပ်တာတို့ ဖြစ်လာမယ် ထင်ပါရဲ့”

“ဆိုးလိုက်တာဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင့်ဆွေ၊ အိမ်တွေ ကျောင်းတွေမှာ အညစ်
အကြေးစွန့်မယ်ဆိုရင် သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာများမှာ စွန့်ရမယ်၊
အလွယ်တကူ တွေ့တဲ့နေရာမှာ အညစ်အကြေး မစွန့်ရဘူးလို့ ကလေး
တွေကို မှာထားသင့်တယ်”

“လူကြီးလူငယ်တွေအားလုံး သတိပြုရမှာပါဗျာ”

ကိုတင့်ဆွေ၏အိမ်သို့ ရောက်လာ၍ ကိုနီမောင်တို့ လူချင်း
ခွဲလိုက်ကြသည်။

လူပြည်လောကတွင် ဆောင်သင့်တာကို ဆောင်ပြီး ရှောင်သင့်
တာကို ရှောင်ပါမှ အန္တရာယ်ကင်းနိုင်ကြောင်း ကိုနီမောင် ပိုပြီးသိလိုက်
ရပြီ။

အနီသန်းကျင့်မှ ပရလောကသားများ

အသုဘပို့သော

Did murdered man attempt own funeral?

BURMESE
CLASSIC

တောင့်

အာဖရိကတိုက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် လူသတ်မှု တစ်ခုကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခဲ့သောအခါ ထူးခြားသည့်အလှည့်အ ပြောင်း ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို ကြားသိခဲ့ရသည်။

၎င်းမှာ သက်သေထွက်ဆိုသူတစ်ဦးက ထိုနေ့တွင်အသတ်ခံ ရသူအား အသက်ရှင်လျက်ဖြင့်...၎င်း၏ အသုဘကို လိုက်ပါပို့ ဆောင်နေသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါကြောင်း တရားရုံးတော်တွင် တွင် ဆိုခဲ့သည်။

အသုဘပို့သော

လန်ဒန်အရှေ့ပိုင်းရှိ တရားရုံးတစ်ခုတွင် စစ်ဆေးခဲ့သော လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ နေရာမှာ အရှေ့ပိုင်းအငူ (Eastern Cape) တွင်ရှိသည်။

အမှုတွဲတင်ပြချက်အရ အသက်ခံရသူမှာ အသက်(၂၂)နှစ် အရွယ်ရှိ ဆစ်ဟာမန်ဒဲ လက်ရှာရှိ (Siphamdl Hlatshwayo) ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသူသည် ဓါးထိုးခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပွားသည့်ကာလမှာ ၂၀၀၈ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ပွားရာနေရာမှာ နမ်ပူမီလီလို (Nompumelelo)ရှိ အရက်ဘားတွင်ဖြစ်သည်။

တရားသူကြီးသည် တရားစွဲဆိုမှုနှင့်ပတ်သက်သော စစ်ဆေးမှုများ စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာ “ Daily Dispatch ” တွင်ပါရှိသည့် သတင်းအရဆိုသော် အမှုစစ်ဆေးသည့်နေ့က ပထမဦးဆုံးသောအစိုးရသက်သေ၏ ထွက်ဆိုချက် ထူးဆန်းနေသဖြင့် တရားရုံးတော်တွင် ထီးတိုးစကားသံများ၊ တအံ့တဩ ပင့်သက်ရွိုက်သံများ ကြားနေရသည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ယခု သက်သေထွက်ဆိုသူသည် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပြီးသည့် သီတင်းတစ်ပတ် အကြာတွင် . . . အသတ်ခံရသည့် လက်ရှာရှိကို တွေ့မြင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သတင်းတွင်ဖော်ပြထားချက်အရ လူသတ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု စွပ်စွဲခံရသော အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ်ရှိ ဘွန်ဂျီကိုင် ငဝီလီဆို (Bongekile Nqwiliso)ကို ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင်ပင် ဖမ်းမိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စွပ်စွဲချက်မှာ ဓါးဖြင့်ထိုးသူ ငဝီလီဆို၊ သေဆုံးသူ လက်ရှာရှိ

အသုဘပို့သောစေ့

နှင့် သူ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဆွန်ဝါဘိုဝေါ(ခ)တာပီဆိန် (Sonwabo Walter pisane) (အသက်မသေဘဲ ရှင်သန်ခဲ့သူ)တို့သည် အကြီးအကျယ်ငြင်းခုံရာမှ စကားများ၍ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်ဖြစ်ရာတွင် ဓါးထိုးမှုဖြစ်ပွားပြီး ဓားထိုးခံရသည့် လက်ရှာရှိမှာ နေရာတွင်ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးခဲ့ပြီး သူ သူငယ်ချင်း ပီဆိန်သည် ဓါးဒဏ်ရာ အနည်းငယ်သာရပြီး အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဓါးဖြင့်ထိုးသူ ငဝီလီဆိုသည် စွပ်စွဲချက်ကို ငြင်းဆိုခဲ့ပြီး မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို နာကျင်ထိခိုက်စေသဖြင့် ကာကွယ်ခံခြင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် အပြစ်မရှိပါကြောင်း လျှောက်လဲချက်ပေးခဲ့သည်။

အခင်းဖြစ်ပွားမှုတွင် ဓါးထိုးခံရသော်လည်း အသက်မသေဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပီဆိန်သည် ပထမဆုံးအစစ်ခံရသည့် အစိုးရသက်သေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပီဆိန်က သေဆုံးသူ သူ သူငယ်ချင်း လက်ရှာရှိကို သူ့အသုဘချရာ သင်္ချိုင်းသို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့နေသည်ကို မြင်ခဲ့ရသဖြင့် များစွာထိတ်လန့်အံ့သြခဲ့မိကြောင်း တရားရုံးတွင် သက်သေထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ပီဆိန်၏ထွက်ဆိုချက်တွင် လက်ရှာရှိသည် အသုဘပို့ဆောင်သည့်နေ့က ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစားမှာ သူ အသတ်ခံရ၍ သေဆုံးသည့်ညက ဝတ်စုံပင်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိသည်။

သေဆုံးသူ လက်ရှာရှိကို အသုဘပို့ဆောင်စဉ်က ၎င်း၏ညီမအရင်းကလည်း တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် . . . သူ့အစ်ကို လက်ရှာရှိ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြခဲ့သေးသည်။

ပီဆိန်သည် သူသူငယ်ချင်းလက်ရှာရှိ နောက်သို့ လိုက်ကြည့်သောအခါ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့သည်။

အသုဘပို့သောစေ့
www.burmeseclassic.com

အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဘားပိုင်ရှင် အေရို ဆီမင်ဒလာ(Aaron Simandla)ကလည်း ပီဆိန်၏အဖြစ်အပျက်နှင့် မြင်တွေ့မှုကို ထောက်ခံ ပြောဆိုခဲ့သည်။

ထိုအသုဘပို့ဆောင်သည့်နေ့က ဘားပိုင်ရှင်အေရို သည်လည်း သေဆုံးသွားသူလက်ရွာရိုကို အသုဘ ပို့ဆောင်သူများထဲတွင် တွေ့မြင်လိုက်သဖြင့် ထိုသူ၏နောက်သို့ အမီလိုက်သောအခါ ရုတ်တ ရက် ပျောက်ကွယ်သွားကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

အဆိုပါ လူသတ်ခံရခဲ့စဉ်က ရပ်ရွာလူကြီးအချို့က အလောင်း တို့ ခေါင်းတလားတွင်ထည့်ကာ တစ်ခါတည်းမီးသဂြိုဟ်ရန် တိုက်တွန်း ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်သေဆုံးသူ၏ မိသားစုများက ချက်ချင်းမီးသဂြိုဟ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ၊ ရက်သတ္တပတ်ကြာမှ အသုဘကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ယမန်နေ့က စကားတစ်ရပ်ထွက်ပေါ်ခဲ့သေးသည်။

တရားရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထူးခြားသောစကားကိုဆိုသူမှာ အသတ်ခံရသူ လက်ရွာရိုနှင့် ရင်းနှီးသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

သူမက အသတ်ခံရမှုကိုကြောက်ရွံ့၍ အမည်မဖော်လိုပါဘူး ဆိုကာ အသုဘပို့သည့်နေ့ကဖြစ်စဉ်ကို သူမကြုံတွေ့ရသမျှ ပြန်ပြောပြ ခဲ့သည်။

“အသုဘပို့တဲ့နေ့က ငယ်သံပါအောင်ကြောက်လန့်တကြား အော်သံလည်းကြားလိုက်ရပါတယ်၊ လူတစ်ချို့ရဲ့ မျက်နှာတွေက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေတယ်၊ လူတွေက သေဆုံး

သွားတဲ့ လက်ရွာရိုကို မြင်တွေ့လိုက်တယ်လို့ပြောကြတယ်၊

လူတွေတွေ့ခဲ့တာ ဝိညာဉ်လား၊ အလောင်းကောင်လားဆိုတာ မကွဲပြားခဲ့ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အလောင်းထည့်ထားတဲ့ အခေါင်း ဟာ အသေအချာပိတ်ပြီးသွားပြီမို့ပါ။

ကျွန်မအထင်တော့ သေသူအလောင်းက ဖုတ်ဝင်ပြီး လျှောက် သွားနေတာများလား”

သူမ၏ထွက်ဆိုချက်မှာ ကျန်သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် ကွဲပြားနေပေတော့သည်။

ကလဲ့စားခြေလိုသည့် ဝိညာဉ်ခြေသံ

GHOST RUNNER

မည်

သည့်နေ့တွင်မဆို လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် အပြေးသမားများကို တွေ့ကြရပါသည်။ အားကစားဝတ်စုံဖြင့်(သို့)ဘောင်းဘီတိုများဖြင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်၊ မြက်ခင်းဖုံးလွှမ်းနေသော မြေလမ်းပေါ် စသည်ဖြင့် ပြေးနေလေ့ရှိသောသူများကို တွေ့ရတတ်ပေသည်။ သို့သော် ယင်းတို့အားလုံးသည် လန်ဒန်တောင်တန်း(London Hill)ကို တော့ ရှောင်ပတ်၍ ပြေးကြလေ့ရှိသည်။

အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ယင်းတောင်တန်းမှာ မတ်စောက်၍ ဖြစ်သည်။ နောက်အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ လန်ဒန်၏ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ချောင်းရှုကွက်ကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသူများသည် မှုန်ရီမှိုင်းဝေမှုကြောင့် ကံအကြောင်းမသင့်က မြင်ခွင့်သည်ကို

ကလဲ့စားခြေသည့် ဝိညာဉ်ခြေသံ

မမြင်ကြရတတ်၍ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့၏ အဆိုအရ တစ္ဆေခြောက်ခြင်းနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာများကို ကြုံရခြင်းတို့ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ တစ်ဦးက တစ္ဆေခြောက်ခံရလျှင် တစ်ဦးက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာနှင့် ကြုံရတတ်လေသည်။

သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် မစ္စတာ ကန်နက်အဒမ်ဆန်း (Mr. Kenneth Adamson) သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ သူ၏အကြောင်း သတင်းစာများတွင် ပါရှိပြီး အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် အမြဲမြင်တွေ့နေရသူများက သူ့နေ့စဉ်ပြေးလေ့ရှိသည်ကို သက်သေပြနိုင်ကြပေသည်။ ဘာကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေ့တိုင်းပြေးခဲ့ရသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်သာ သိပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မစ္စတာအဒမ်ဆန်းသည် နံနက်စောစောတွင် ပြေးတတ်ပြီး များသောအားဖြင့် အလုပ်ပြီးချိန် ညနေပိုင်းများတွင် ပြေးလေ့ရှိခဲ့သည်။ မုဆိုးမကြီး မစ္စ(စ)အဒမ်ဆန်းတွင် သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ကန်နက်(ဝါ)ကန်သည် အကြီးဖြစ်သည်။ မစ္စတာအဒမ်ဆန်း၏ ပထမအမည်(first name)ကို ခေါ်သူဟူ၍ ဤလောကကြီးတွင် နှစ်ဦးသာ ရှိခဲ့သည်။ သူ၏မိခင်ကြီးနှင့် သူ၏ညီတို့သာဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ဇနီး၊ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။ သူသည် ရုံးတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး တိတ်ဆိတ်၍ လျှို့ဝှက်ကာ ဒေါသကြီးတတ်၍ အများက သူ့အား ကြောက်ရွံ့တတ်ကြသည်။

မစ္စတာအဒမ်ဆန်းသည် သူ့ကျန်းမာရေးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းထားနိုင်ရန် နေ့စဉ်ပြေးခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြေးသောနည်းသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို ငြိမ်းချမ်းသက်သာစေသည်သာမက ကျန်းမာခြေလျှင် ဝိညာဉ်ခြေသံ

စိတ်ကိုပါ ငြိမ်းချမ်းသာယာ စေနိုင်ပါသည်။ ခြေထောက်များ လမ်းပေါ်အသားကျသွားစဉ် စိတ်လည်း အလားတူ တစ်ထပ်တည်း အသားကျသွားတတ်ပါသည်။ သူသည် ပြေးရင်း၊ ထပ်ပြေးရင်း သူ၏စိတ်သည် ယင်းမြေလွှာပေါ်တွင် လွှမ်း၍လွှမ်း၍သွားလေတော့သည်။

သူ၏စိတ်ကား သူ၏အမုန်းတရားအတွက် ပြေးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စတာအဒမ်ဆန်း မုန်းတီးခြင်းက အလွန်ပြင်းထန်လာခဲ့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် အခြားသူတစ်ဦးက သူတို့မိသားစုသုံးဦးကြားတွင် နှောင့်ယှက်နေသည်။ ခံစားနေရသည် သူသည် သူ့ကိုယ်သူလည်း မုန်းသည်။ သူ့ညီကိုလည်း မုန်းသည်။

မစ္စတာအဒမ်ဆန်းညီကား မည်သည့်အခါကမှ မပြေးခဲ့ပါချေ။ သူသည် ချိုင်းထောက်မပါဘဲနှင့် လမ်းကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူ၏အိမ်ထဲတွင် လှေခါးမှ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် ဆင်းတက်လောက်ကဲ့သို့ သူလုပ်နိုင်သည်။ သူ ကလေးဘဝ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ခြေကျိုးခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ ရုတ်တရက်ထိခိုက်မှုတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ သူ၏မိခင်ကြီးသည် သူ့အားဂရုမစိုက်ခဲ့သည်သာမက ပျက်စီးစေခဲ့သည်။ မစ္စတာအဒမ်ဆန်း၏အတွေးထဲတွင် သူ့မိခင်ကြီးက သူ့အား စိတ်ထဲတွင် မထားရှိဟု ထင်ခဲ့သည်။

သူ၏အမုန်းတရား၏အစပျိုးမှာ မစ္စရိယစိတ် အားကောင်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့် မုန်းတီးခြင်းကလည်း အားကောင်းလာခဲ့သည်။ သူ၏စိတ်မှာ အဆိပ်ပင်နှင့် သဏ္ဌာန်တူလှပေသည်။

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ နေရင်း အမုန်းတရားသည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့သည်။ သူ၏အမုန်းတရားများကို သူ၏အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စိတ်တွင်း

ဆီထဲမှာ ထိုးထောင်ထားခဲ့သည်။

သူ ကြီးပြင်းလာသကဲ့သို့ သူ၏အမုန်းတရားကလည်း အတူ
လိုက်၍ ဖွံ့ဖြိုးရှင်သန်လာခဲ့သည်။

ယခုအခါတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် သူနှင့်အတူ
အမုန်းတရားကို ပျိုးထောင်ပြုစုထားခဲ့ပြီး သူပြေးခဲ့သည်မှာ တစ်နေ့လုံး
နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ညပိုင်းတွင်ပါ ပြေးခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်ထဲ
တွင်ပင် ပြေးနေခဲ့သည်။ သူ၏အမုန်းတရားကား သူ၏နောက်တွင်
ကပ်၍လိုက်နေခဲ့သည်။ သို့မဟုတ် သူ၏တံတောင်ဆစ်နားတွင် လူတစ်
ဦးပမာ လိုက်ပါနေခဲ့သည်။ သူ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင်
ထိုသူကို ကောင်းကောင်းမြင်နေခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင် သူ၏အမုန်း
တရားသည် အတော်ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားနေပြီဆိုသည်ကို သူသိနေခဲ့သည်။
ဘာနှင့် တူသည်ကိုပင် သူသိနေသကဲ့သို့ ရှိနေလေပြီ။ မကောင်းဆိုးဝါး
ပုံသွင်ဖြင့် သူ့ကဲ့သို့ပင် ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ် ရှိပြီး အားစိုက်၍
တောင်ကုန်းပေါ် တက်နိုင်သည့် အပြေးသမား၏ခြေထောက်များ
ရှိနေလေသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုသူတို့
မြင်ရသည်။

“ကန့်”

သူ့အမေ အဘွားအိုကြီးအသံက တိုးတိုးထွက်ပေါ်လာခဲ့
သည်။ လှေခါးပေါ်မှနေ၍ သူ့အမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
သူ အိပ်မက်မှနှိုးလာခဲ့ကာ နံနက်စာစားရန် ထွက်ခဲ့သည်။ မစ္စတာအိမ်
ဆန်းသည် နံနက်စာကို တစ်ဦးတည်း စားပြီး သူ့ညီဖြစ်သူက သူ့ကို
အခန်းတွင်း သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့်အသံကို နားထောင်နေတတ်
သည်။ သို့သော် သူ့ဖာသာ လှေခါးမှ ဂရုတစိုက် ဆင်းလာနေသကဲ့သို့

နားထောင်နေတတ်သည်။ ယင်းသို့ နားထောင်နေရင်း ရင်းနှီးသော
အသံတစ်ခုက သူ့နားနား ကပ်၍ တီးတိုးပြောလာသံကို ကြားယောင်
နေမိတတ်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ကန့်...”

သူတို့၏မိခင် မစ္စတာအိမ်ဆန်းသည် အိမ်ထဲက ကွယ်လွန်ခဲ့ရ
ပေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသားတို့သည် အိမ်တစ်လုံးတည်းအတွင်း၌
တစ်နေရာစီတွင် အတူနေကြရပေသည်။ အသုဘကိစ္စ ပြီးနောက်
သားကြီးဖြစ်သူအိမ်ဆန်းသည် တစ်နေ့စာကို ချက်ပြုတ်စီမံထားခဲ့ပြီး
အလုပ်လုပ်ရန် ရုံးခန်းသို့ သွားရပေမည်။ ယင်းနှစ်များတွင် သူ
ညနေခင်းများတွင်သာ ပြေးရပေတော့မည်။ မနက်ပိုင်းတွင် ပြေးခွင့်
မကြုံနိုင်တော့ပြီ။ ဆောင်းရာသီအစတွင် ညနေခင်းသည် နှင်းကျမည့်
အစား သာတောင့်သာယာ ရှိနေပေသည်။

အိမ်ဆန်းသည် အလုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်အပြီးနောက် ညီ
အစ်ကိုနှစ်ဦးအတူ ညစာစားကြလေ့ ရှိခဲ့သည်။ သူ့ညီက စကားပြော
သည့်တိုင်အောင် သူက စကားပြန်ပြောလေ့ မရှိပါချေ။ သူ့ညီအား
အိပ်ရာဝင်ရန် ကူညီပေးသည့်တိုင်အောင်ပင် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြော
လေ့ မရှိခဲ့ပေ။ အိပ်ရာမဝင်မီတွင် အိမ်ဆန်းသည် အဝတ်အစား
ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ကာ ညနေပိုင်းတွင် ပြေးလေ့ရှိခဲ့သည်။

အိမ်နီးချင်းများအတွက် အချင်းချင်း မေးမြန်းစရာ ဖြစ်လာခဲ့
သည်မှာကား ထိုညနေက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး အိပ်ခန်းတွင်းမှ
သူ့ဆူညံ အသံအချို့ ကြားခဲ့ရ၍ဖြစ်သည်။ ကြောက်လန့်တကြီး
အော်ဟစ်လိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

“ကန့်... မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

ထို့နောက် ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ လေးလံသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လိမ့်ကျသော အသံ။

ထိုညနေခင်းတွင် အဝမ်ဆန်း၏ညီသည် လှေခါးပေါ်မှ လိမ့်ကျခဲ့သည်။ လှေခါးထိပ်မှ အောက်သို့ လိမ့်ကျကာ သေဆုံးခဲ့သည်။ သူ့ဘာသာ ခြေချော်ကျခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သို့သော် သူ့တစ်သက်တွင် လှေခါးပေါ်မှ လိမ့်ကျခြင်းမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါချေ။ သို့မဟုတ် တစ်ဦးဦးက တွန်းချခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ကို လှေခါးရင်းတွင် လဲကျလျက် သား တွေ့ကြရမည်။ အဝမ်ဆန်းကား သူ၏ ညနေခင်း ပြေးရန်အတွက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရာတွင် လှေခါးပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့ညီ၏အလောင်းပေါ်မှ ခွကျော် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

အိမ်နီးချင်းများကတော့ အဝမ်ဆန်း ညနေခင်း ပြေးရန် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားခြင်းကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူတို့က ဆိုခဲ့ကြသည်။ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက အဝမ်ဆန်းက ပြေးပြသွားခဲ့သည်ဟုပင် မှတ်ချက်ပြုခဲ့လေသည်။ သူတို့က အိမ်အတွင်းမှ မည်သူမှ လိုက်ထွက်သွားခြင်းမျိုး မမြင်ရသကဲ့သို့ သူ့နောက်သို့ မည်သူမှ လိုက်ပါသွားသည်ကို မမြင်ကြရဟု ဆိုကြသည်။

သူသည် အနှေးအမြေ့ပုံစံဖြင့်ပင် ပြေးနေကျအတိုင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ယင်းအမြန်နှုန်းက သူနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်သည်။ အရိုးဆစ်များ ပြေပြစ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်ပြီး နှလုံးခုန်နှုန်းနှင့် အသက်ရှူနှုန်း ပုံမှန်ဖြစ်ပေသည်။ လေက သူ၏မျက်နှာကို တိုးဝှေ့သွားသည်။ သူ၏စိတ်တွင်း၌ ကျေနပ်မှုရော ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်မှု(ဝါ)လွတ်လပ်မှုပါ ရှိနေခဲ့သည်။ ယင်းမှာ သူ၏အပြေးသမားဘဝ ဖြစ်လာရခြင်း အ

ကြောင်း အရင်းတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

သူ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ဆရာဝန်ရော ရဲထံပါ ဖုန်းဆက်ရမည်။ သူ့ညီ ရုတ်တရက် ထိခိုက်မှု အက်စီးဒင့်နှင့် ကြုံကြောင်း အကြောင်းကြားရမည်။ သူသည် ရဲကို မကြောက်သကဲ့သို့ မည်သူ့ကိုမှလည်း မကြောက်ပါချေ။

ယခု သူပြေးနေသည်။ သူ့အနေနှင့် အမြဲပြေးနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ရဲကလည်း သူ့ကို မည်သည့်အခါမှ မဖမ်းနိုင်သလို မည်သူကမှ လည်း ဖမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ကောင်းကင်ပြင်ကား မှောင်စပြုလာခဲ့ပြီ။

သူပြေးရင်း သူ၏ခြေလှမ်းသံကို ပြန်ကြားနေရသည်။ သို့သော် ယင်းမှာ သူ့ခြေလှမ်းသံကို အဝေးမှ ရိုက်ခတ်လာသော ပဲ့တင်သံ ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိပြုမိလိုက်သည်။ မြူဆိုင်းနေ၍ လော(သို့) လန့်အန်တောင်ကုန်းနှင့် နီးလာ၍ လော ဟု သူတွေးလိုက်မိသည်။

ပြေးရင်းဖြင့် ပဲ့တင်သံကို သူနားထောင်နေမိသည်။ ပြေးနေသောခြေသံကို အဝေးမှ ကြားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း မမှားနိုင်ပါချေ။ အထူးခြားဆုံး ရိုက်ခတ်မှု ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

ပြေးရင်း သူ ဂရုတစိုက် နားထောင်နေမိပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲ မသန့်သလိုဖြစ်လာသည်။ အဝေးမှ ခြေသံများသည် သူ၏ ခြေသံများ၏ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သံများလည်း မဟုတ်ပါချေ။ သူ၏ နောက်မှနေ၍ တစ်စုံတစ်ဦးက သူနှင့် ဦးတည်ချက်ချင်း တူညီစွာ ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းသည့်အတိုင်း တစ်ထပ်တည်း တူအောင် လှည့်ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပဲ့တင်သံဟု သူ အထင်မှားမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ခြေလှမ်းသည့်အသံများကား သူနှင့် သိပ်မဝေးလှပေ။

ခြေလှမ်းများက သူနှင့် ပို၍နီးသထက် နီးလာနေပေသည်။ ယင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ဟု အဒမ်ဆန်းက တွေးမိကာ ရယ်လိုက်မိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ရယ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ပြေးနေသူသည် ပြေးရင်း မရယ်မောသင့်ပါချေ။ အဒမ်ဆန်းက သူ၏ခြေလှမ်းကို ပြေးရင်းမှ အနည်းငယ် နှုန်းတင်လိုက်လေသည်။ ယင်းတင်ထားသောနှုန်းအတိုင်း ဆက် ပြေးရင်းနားစွင့်မိသည်။ သူ့နောက်မှ ပြေးနေသူကလည်း ပြေးနှုန်းကို အနည်းငယ်မျှ တင်၍ ပြေးနေပြန်သည်။ ခြေလှမ်းသံများက အနည်းငယ်မျှ ပို၍မြန်လာဟန်ရှိသည်။ အဒမ်ဆန်းသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်နှင့် ဆေးဆိုင်များ မရောက်မီတွင် ချက်ချင်းပင် ဘေးလမ်းဆီသို့ ဖဲ့ဆင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်မှ ခြေလှမ်းရှင်သည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှ ဘတ်စ်ကား မီရန် အလောတကြီး ပြေးလာပုံရသည်ဟု သူတွေးလိုက်မိကာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့သည်။

သူ ဘေးလမ်းခွဲတစ်လျှောက် ဆက်ပြေးနေခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ခြေလှမ်းသံကလည်း သူ့နောက်မှ ကွေ့ဆင်းလိုက်ပါလာနေသည်။ သူ့နောက် ဘေးလမ်းတစ်လျှောက်မှ လိုက်၍ပြေးနေသော ခြေသံက ပို၍မြန်လာဟန်ရှိလေသည်။

အဒမ်ဆန်းက သူ၏ပြေးနှုန်းကို ထပ်တင်လိုက်ပြန်သည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် သူ့စိတ်တိုင်းကျ အမြန်နှုန်းဖြင့် ပို၍ မြန်မြန် ပြေးနေခဲ့လေပြီ။ သူက မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ပင်မလမ်းကြောင်းကြီးပေါ် ပြန်လှည့်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြက်ခင်းသည် ပျော့ပျောင်းပြီး သူ့ခြေထောက်အောက် တွင်

အသံမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ၏ခြေသံကို သူမကြားရပါချေ။ သူ့နောက်က ခြေသံကိုလည်း မကြားရတော့ပါချေ။ ယခုအခါ သူသည် ပင်မလမ်းကြောင်းပေါ် ပြန်၍တက်လာခဲ့လေပြီ။ သူ၏နောက်မှ ခြေသံကိုကား ဆက်၍မကြားရတော့ပြီ။

ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် သူ၏ခြေလှမ်းသည့်နှုန်းကို လျှော့ချရန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူကြားလာရပြန်သည်။ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်နေသူသည် မြက်ခင်းကို အခြားတစ်နေရာမှ ဖြတ်တက်ကာ ပြေးလိုက်လာနေလေပြီ။ ထူးဆန်းသော အပြေးသမား၏ခြေလှမ်းသည် ယခုအခါတွင် ကတ္တရာလမ်းကို ရိုက်ခတ်နေလေပြီ။

ခြေလှမ်းကား သူ့ခြေလှမ်းအတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ကျနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ် ကျော်တက်တော့မည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေလေပြီ။ ယခုအခါ သူ မရယ်နိုင်တော့ပြီ။ သူ ပို၍မြန်မြန် ပြေးနေမိပြန်သည်။ ခွေးများက တဖြိုင်ဖြိုင် ထွက်နေချေပြီ။ ပြေးရင်းပြေးရင်း မျက်စိများပင် ဝေဝါးလာချေပြီ။

သူ့ရှေ့တွင် လန်ဒန်တောင် ကုန်းအခြေကို ပတ်၍ ရှည်လျားသည့်လမ်းကြောင်း ရှိနေသည်။ ယင်း လမ်းကြောင်းမှ အိမ်သို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။

ယင်းလမ်းကြောင်းကား ရှည်လျားလှသည်။ လူသွားလူလာ ပြတ်ပြီး ယခုလို ညနေခင်းတွင် လူသူကင်းရှင်းနေတတ်သည်။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် တောင်ကုန်းက ရှိနေသည်။ တောင်ထိပ်တွင် လူစုလူဝေး ရှိနေတတ်မှန်း သူသိနေပါသည်။ ဤသို့သော ညနေခင်းတွင် ရှုခင်းရှုကွက်များကို နှစ်သက်သောသူများက အုပ်စုဖွဲ့ကာ တောင်

ကုန်းပေါ်သို့ တက်လေ့ ရှိတတ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ထိုက်ရိုက်ပြေးတက်ရန် သူဦးတည်လိုက်သည်။

ညနေခင်း အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်သူများသည် တောင်ကုန်း ထိပ်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုကွင်းရှုကွက်များကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ဦးနှစ်ဦးလောက်သည် အောက်မှ ပြေးတက်လာနေသော သူ့ကို သတိထားမိစ ပြုလာခဲ့သည်။

ကြည့်နေကြ သူထဲမှ တစ်ဦးက “ယုန်တစ်ကောင် ပြေးနေသလို ပဲနော် သူတောင်ကုန်းကို တည့်တည့်ပြေးတက်နေတယ်” ဟုပင် မှတ်ချက်ချမိခဲ့လေသည်။

ယခုအခါ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ အတော်များများက သူ့အား စိတ်ဝင်တစား လှမ်း ကြည့်နေခဲ့ကြလေပြီ။

“အတော်ရဲရင့်တာပဲ ဒီလို ပြေးတက်နိုင်ဖို့က ငယ်ရွယ်နုပျိုဖို့ လိုတယ်” ဟု တစ်ဦးက မှတ်ချက်ချလိုက်ပြန်သည်။

သူက တောင်ကုန်းကို တည့်တည့်ကြီးပင် ပြေးတက်နေသည်။ သူ၏နှလုံးများက သူ၏နံရိုးများကို ရိုက်ခတ်လာသည် ဟုပင် ထင်လိုက်မိလေသည်။ သူ၏ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နာကျင်နေမိသည်။ ခန္ဓကိုယ် တစ်ခုလုံး ခွေးများဖြင့် ရွံ့ရှိုနေသည်။ သူ ပြေးရင်းပြေးရင်း သူ့နောက်မှ ခြေသံရှင်က သူ့ကို အနိုင်ယူပေတော့မည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ လူများက ယခုအခါတွင် မနားတမ်း ပြေးလာသူကို မှတ်ချက်ချ ပြောဆိုနေကြသည်။

“ဒီလူ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အကုန်လုံး သူ့ကို လိုက်နေကြတာလား”

“သူပြေးရင်း သူ့ဖာသာ သေအောင် လုပ်နေတာလား”

ဟု မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။

ယခုအခါတွင် သူသည် တောင်ကုန်း၏ အမတ်စောက်ဆုံး အပိုင်းကို ပြေးတက်နေမိချေပြီ။ အလွန်မောပန်း နွမ်းနယ်နေလေပြီ။ သူ ခက်ခက်ခဲခဲပင် ကြိုးစား၍ ပြေးနေရသည်။ သူ့နောက်က ခြေသံများက နှေးမသွားသေးပါချေ။ မကြာခင် သူ့ကို မှီလာကာ ဖမ်းမိကြပေတော့မည်။

သိပ်မကြာခင်. . .

သူ့နောက်ဖက်မှ ဆင်းလိုက်လာသူ၏ခြေသံကို ကျယ်လောင်စွာပင် ကြားလာရသည်။ သူ့ခေါင်းကို နောက်သို့ လှည့်ကာ ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာချင်းပင် ကပ်မိလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် သူ လှည့်မကြည့်မိပါချေ။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ချရအောင် လုပ်ရပေမည်။

ခြေသံသည် သူ့ဆီ အလွန်နီးကပ်လာနေချေပြီ။ သူ့နားနားကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်သော အသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအခြေအနေရောက်လာသောအခါ အဒဓ်ဆန်း အနေဖြင့် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေသာတော့။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် နောက်ဖက်မှ ခေါ်သံသံသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ခြေသံနှင့်အတူ ခေါ်သံကိုပါ သူ့နားထဲမှာ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရသဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ကန်. . .”

ထိုခေါ်သံက နားထဲမှာ ရင်းနှီးနေသောအသံ၊ ကြားနေကျခေါ်သံပင်ဖြစ်၏။

“ကန်. . .”

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့မျက်စိထဲမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ့ညီဖြစ်သူ၏ ပုံရိပ်ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

သူကပြောသည်။

“မင်းက ငါ့ကို လှေခါးပေါ်က တွန်းချပြီး သတ်ခဲ့တယ်။ . . အားလုံးကတော့ မတော်တဆဖြစ်တယ်လို့ ထင်ကြမှာပဲ။ မင်းအနေနဲ့ လောကရဲ့ ဝင်္ကပါတွေကို လက်တစ်လုံးခြား ရှောင်ခဲ့နိုင်ပေမယ့် . . . ဝိညာဉ်ကိုတော့ ညာလို့မရဘူး၊

ငါ့ လက်ကလည်း လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ပါဘူး၊

အရင်က ငါဟာ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ပေမို့ မပြေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဝိညာဉ်ဘဝ ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မင်းပြေးတဲ့နောက်ကနေ အချိန်မရွေး မိအောင်လိုက်လာနိုင်တယ်”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အဒမ်ဆန်းမှာ တအံ့တဩနှင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။

ထိုအခြေအနေကိုတော့ မနီးမဝေးမှ ကြည့်နေသူများက မသိကြပေ။ အဒမ်ဆန်း၏ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။ တောင်းကုန်းပေါ်မှ လူများက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေရင်း အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြသည်။

“သူဘာကြောင့် ပြေးနေရာက ရပ်လိုက်တာလဲ”

“သူ့နောက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲနဲ့ ဘာကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်နေတာလဲ”

“သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကိုတွေ့လို့ သွေးပျက်နေသလိုပဲ”

ထိုသို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပဲ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကလေးမြေကုသည့် ဝိညာဉ်ခြေသံ

သူလဲကျသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

လူများ သူ့ဆီကို ရောက်သွားကြသောအခါတွင် သူ သေဆုံးနှင့် နေချေပြီ။ နှလုံးသည် အလုပ်လုပ်ရလွန်း၍ ဒဏ်မိသွားကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဝန်က ရှင်းပြခဲ့သည်။ သို့သော် အဒမ်ဆန်း၏ မျက်နှာမှ ဖော်ပြနေချက်ကိုကား သူထုတ်မပြောခဲ့ပါချေ။

အလွန်ကြောက်လန့်နေဟန်၊ တစ်စုံတစ်ရာကို အကြောက်လွန်သွားဟန် ထင်ဟပ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ယင်းဖြစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် အပြေးသမားများသည် လန်ဒန်တောင်ကုန်းကို ရှောင်၍ပြေးနေခဲ့ကြဆဲဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစွတာ အဒမ်ဆန်းသည် သူတို့နောက်မှလိုက်၍ ပြေးလိုက်လာတတ်၍ဖြစ်သည်။ အခြားသူများက သူတို့၏နောက်မှ ကပ်၍ပါလာသော ဝိညာဉ်ခြေသံကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြ၍ ဖြစ်ပါတော့သည်။

The Run by PHILIPPA PEARCE

ကလေးမြေကုသည့် ဝိညာဉ်ခြေသံ

www.burmeseclassic.com

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်

Tattoo Curse

ဆေးမင်ကြောင်သမိုင်းကြောင်းနှင့်
ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်း

အစောပိုင်းကာလတွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သည့် လူမျိုးနွယ်စုဝင် အမျိုးသားများတွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းအလေ့အထသည် အထင်အရှား ရှိခဲ့ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ အချို့သော ပါလီယိုလစ်သစ်(Paleolithic) လူတို့ဖန်တီးသည့် သဘာဝမဟုတ်သည့် အရာများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည့်ထဲတွင် ဆေးမင်ကြောင် အနုပညာဆိုင်ရာအသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းကိရိယာများကိုလည်း အမျိုးအစားစုံလင်စွာတွေ့ရှိရပေသည်။

ဘီစီအီး (B.C.E) ၄၀၀၀ နှင့် ၂၀၀၀ ကြားကာလများတွင်
 ခရစ်(Egypt)နိုင်ငံ၌ အမျိုးသမီးရုပ်တုငယ်များနှင့် လူသားတို့၏
 ရုပ်တုများတွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းကို အထောက်အထားအဖြစ်
 တွေ့ရှိရသဖြင့် ထိုခေတ်လူများသည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသည့် အလေ့
 အထရှိခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရပေသည်။ ဆေတီ(Seti)အုတ်ဂူရှိ လီဘီယန်
 (Libyan)ရုပ်တုများ၏ လက်မောင်းများနှင့် ခြေထောက်များတွင် ဆေး
 မင်ကြောင်များထိုးထားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ စိတ်ပါဝင်စား
 သည့် ဥရောပတိုက်သားများတွင်လည်း ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသူ အချို့
 ရှိခဲ့ပေသည်။

(Libyan)ရုပ်တု ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသည့် ဥရောပတိုက်သား
 ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

ရှေးဟောင်းလူမျိုးနွယ်စုများတွင် ဆေးမင်ကြောင်ဒီဇိုင်းများ
 ပြုလုပ်ရာတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည့် နည်းလမ်းများ ရှိခဲ့ကြသည်။
 ၎င်းတို့သည် တုတ်ချောင်း တစ်ချောင်းကို ချွန်ပြီး ထိပ်ဖျားကိုမီးရှို့ကာ
 စုတ်တံအဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။ လူ၏အရေပြားတွင် ထိုတုတ်ချောင်း
 ဖြင့် အပေါက်ဖောက်ကာ ဆေးရောင်ထည့်သွင်းခြင်းအားဖြင့် လိုချင်
 သည့် ဆေးမင်ကြောင် ပုံစံများသည် လူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ပေါ်
 ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။

ရှေးလူမျိုးနွယ်စုများသည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင် သတ်
 မှတ်ထားသည့် ဥပဒေစည်းကမ်းချက်များကို လိုက်နာကြရသည်။
 ထိုသူတို့သည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင် အနာခံခြင်း၊ ထာဝရ စွဲထင်
 နေခြင်းနှင့် အသက်ရှင်သန်ရန် အလေးထားအပ်သော သွေးကို အ
 ထွက်ခံ၍ ဆောင်ရွက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုပါအပြုအမူတိုင်းသည် ဘုရားနှင့်ဆိုင်သည့် ပျော်ရွှင်မှုရ
 ရန် နည်းလမ်းများဟူ၍ ထိုသူတို့က စွဲစွဲလမ်းလမ်း ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။
 ထိုမျိုးနွယ်စုများက ထိုသို့ဆေးမင်ကြောင်များ ထိုးထားပါက သဘာဝ
 လွန်စွမ်းအားများနှင့် ဆက်သွယ်မှု ပြုနိုင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

မကြာခင်ကာလများက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် ဆေးမင်
 ကြောင်ထိုးခြင်းသည် ကမ္ဘာမြေတွင်အမျိုးမျိုးရှင်သန်အောင်မြင်သည့်
 အမျိုးသမီးများအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာစေရန်၊ သေလွန်ပြီးသည့်ဘဝကို
 ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်၊ မျိုးနွယ်စုတစ်စု၏ အကြီးအကဲအဖြစ်
 အလေးထားတတ်ရန်နှင့် အခြားယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အခြေခံအချက်
 များလည်း ရှိပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့်- နယူးဇီလန်နိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်းတွင် တော

လက်ဒေသရှိ မာအိုရီလူမျိုးစုဝင်များသည် ၎င်းတို့၏မျက်နှာ အပါအဝင်
 တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ကို ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များ ရေးထိုးထားကြပေ
 သည်။ ၎င်းမှာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ် တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။
 ထိုဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားမှုများမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည်နှင့်အမျှ
 အနုစိတ်ကျကာ လှပလွန်းပေသည်။

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

မာအိုရီမျိုးနွယ်စုတို့၏ ရိုးရာဆေးမင်ကြောင်းထိုးခြင်းထူး
 လှပသောအနုပညာထက် ပိုမိုလေးနက်သောအဓိပ္ပါယ်များစွာ ရှိနေ
 ပေသည်။ အနုစိတ်ခြယ်မှုန်းသော ဆေးမင်ကြောင်းဒီဇိုင်းများနှင့် မျက်
 နှာအပြည့်ခြယ်သော ဆေးမင်ကြောင်းဒီဇိုင်းများမှာ မျိုးနွယ်စု
 အကြီးအကဲများ၊ စစ်သူကြီးများကဲ့သို့ ရာထူးဂုဏ်ပြင်မြင့်မားသူများ
 သာလျှင် အသုံးပြုခွင့်ရှိသည်။

ထူးခြားမှုမှာ မျိုးနွယ်စုခွဲတစ်စုစီတွင် ၎င်းတို့၏သမိုင်းကြောင်း
 ဒဏ္ဍာရီများနှင့် ဆက်စပ်နေသောကိုယ်ပိုင်ဆေးမင်ကြောင် ဒီဇိုင်းများ
 ကို သီးခြားပိုင်ဆိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးမင်ကြောင်းထိုးခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်များ

ရှေးခေတ်အခါမှစ၍ ယနေ့ခေတ်အထိ ဆေးမင်ကြောင် ထိုး
 ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုးရှိကြပေသည်။

ကွဲပြားသည့် ရည်ရွယ်ချက်များမှာ -

၁။ လူမျိုးနွယ်စုများ၏ မျိုးနွယ်စုအလိုက် အမှတ်အသားကို
 ဆေးမင်ကြောင်ထိုး၍ ထိန်းသိမ်းထားရန် ရည်ရွယ်ချက် ထားရှိကြ
 သည်။ ဤသို့သောသတ်မှတ်သည့် ဆေးမင်ကြောင်များထိုးထား
 ခြင်းဖြင့် ပြင်းထန်သောစစ်ပွဲများတွင် မျိုးနွယ်စုတူသူများကို စောင့်ပါစာ
 မှတ်မိသိရှိကာ ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ကူညီနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

အခြားယုံကြည်ချက်တစ်ရပ်မှာမူ ထိုသို့သီးခြားကိုယ်ပိုင် အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသူများသည် ကွယ်လွန်ပြီး သည့်အခါတွင် အခြားမိတ်ဆွေများနှင့် ဆက်သွယ်မှုရနိုင်သည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

၂။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းကို လက်ထပ်မှုတွင်လည်း အသုံးပြု လေ့ရှိကြသည်။ အိမ်ထောင်ရှင် လင်ယောက်ျားသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဇနီးမယားကိုခွဲခွာနေရသော်လည်း ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားခြင်း ကြောင့် သစ္စာရှိစွာပြန်လည်တွေ့ဆုံနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ချက်တစ်ခုရှိ ကြသည်။ ထို့ပြင် မလေ့ထုံးစံတစ်ခုအားဖြင့် ရှေးဦးစွာဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားခြင်းမရှိပဲ လက်ထပ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အဆိုပါ အပြုအမူအတွက် အပြစ်ကြီးစွာပြုမိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

၃။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းဖြင့် စမ်းသပ်ရာတွင် နာကျင်သည့် ဝေဒနာကို ခံနိုင်ရည်မရှိသည့် လူငယ်အမျိုးသားများသည် စစ်သည် တစ်ဦးအဖြစ် စဉ်းစားရန်မသင့်လျော်၍ အောင်မြင်မှုမရှိနိုင်ပေ။ ထိုသို့သောဆေးမင်ကြောင်ထိုး၍ စမ်းသပ်မှုတွင် ရှုံးနိမ့်သည့်လူငယ် အမျိုးသမီးများသည် လက်ထပ်ယူရန်မသင့်လျော်ဟု သတ်မှတ်ခြင်း ခံကြရသည်။ အကြောင်းမှာ လက်ထပ်ပြီးပါက မီးဖွားမည့်နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံနိုင်ရည်မရှိမည်မှာ သေချာသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

၄။ လူအုပ်စုများ သို့မဟုတ် လူဆိုးဂိုဏ်းများသည် ၎င်းတို့၏ အဖွဲ့သင်္ကေတကို ဖော်ပြရန်ဆေးမင်ကြောင် ဒီဇိုင်းတစ်မျိုးမျိုးကို ထိုးထားကြသည်။

၅။ ဆေးမင်ကြောင်းရုပ်ပုံများဖြင့် သတင်းအချက်အလက်များကို ပိုမိုလျင်မြန်စွာဆက်သွယ်ပေးပို့ရန် အသုံးပြုကြသည်။ ဆေးမင်ကြောင်

ထိုးထားသူများသည် ၎င်းတို့၏စိတ်အခြေအနေနှင့် စိတ်အားထက် သန်မှုကို ဖော်ပြနိုင်ရန်ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်များကို ထိုးကြသည်။ အများ ဆုံးအသုံးပြုမှုမှာ ပြိုင်ပွဲများအတွင်းတွင် ၎င်းတို့၏ပြိုင်ပွဲဝင်ကို အားပေး မှုပြုရန် သုံးကြသည်။

အချို့ကသောလူငယ်လူရွယ်များသည် ၎င်းတို့ကြိုက်နှစ်သက် ကြသည့် သရုပ်ဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများ၏ ရုပ်ပုံများကို ဆေးမင်

ကြောင်ထိုးထားကြပေသည်။

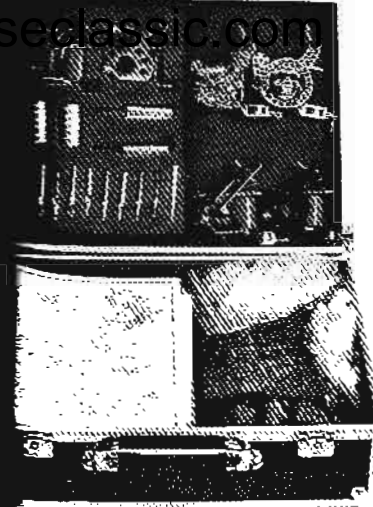
၆။ မကြာသေးမီနှစ်ကာလများတွင်မူ ခေတ်ဆန်သော လူငယ် လူရွယ်များသည် ၎င်းတို့၏အပြင်ပန်းအမြင်ဖြင့် ဆွဲဆောင်မှု အထူး နိရန်အတွက် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးမှုများ ရှိလာသည်မှာသိသာလှသည်။ ထိုလူငယ်လူရွယ်များသည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းကြောင့် ကုသိုလ်ကံ ကောင်းလာစေသည်။ အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိလာစေသည် ဟုလည်း ယုံကြည်ကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကံကောင်းရန်စိတ်ဆန္ဒရှိပါက ထိုသူသည် သူ၏ပခုံးထက်တွင် ကြက်တူရွေးရုပ်ကို ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထား မည်ဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင်မူ ဘုရားပုံကို ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထား ပါက ထိုသူအတွက် ကံကောင်းခြင်းများရရှိလာနိုင်ပြီး သူ့ဘဝတစ် လျှောက်လုံး အေးချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အများအားဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များသည် ၎င်းတို့နယ်မြေဒေသ ၏ သတ်မှတ်ချက်ဥပဒေများအရ ကျွမ်းကျင်သူများထံတွင် ဆေးမင် ကြောင်ထိုးခြင်းကို ခံယူကြရသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင် အသုံးပြုသည့် ဆေးရောင်ထွက်သည့် ပစ္စည်းကိုမူ သတ်မှတ်ထားခြင်း၊ အပိုင်သိမ်းပိုက်ထားခြင်းမျိုးမရှိပါ။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသည့် ပညာရှင်များသည် လျှပ်စစ်မော်တာဖြင့် လျှပ်ဌားရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော ကိရိယာကိုအသုံးပြုတတ်သည်။

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသူများသည် ဆေးမင်ကြောင် အထိုး ခံရသူ၏ အရေပြားအောက်ဖက်သို့ တစ်မိနစ်လျှင် အကြိမ်ထောင် ပေါင်းများစွာ ဆေးမင်ကြောင်းအရောင်တင်ဆေးကို ထိုးသွင်း၍ သရုပ်ဖော်ခြယ်သခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသူသည် ဆေး

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင် အသုံးပြုသည့် ကိရိယာများ

မင်ကြောင်အထိုးခံမည့်သူ၏ အရေပြားပေါ်၌ အပ်တစ်ချောင်းတည်း ဖြင့် ပုံကြမ်းကိုရေးဆွဲသည်။ ထို့နောက်မှ အပ်ငါးချောင်းမှ ခုနစ်ချောင်း အထိသုံး၍ အပ်ဖျားထိပ်တွင်ဆေးရောင်စုံထည့်ကာ လိုအပ်သည့်ပုံရ အောင် ပုံဖော်ခြယ်သပေးသည်။

အချို့နိုင်ငံများသည် ဤသို့သောဆေးမင်ကြောင် ထိုးခြင်း အလေ့ကို တားမြစ်ထားကြသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းကို ပြစ်ဒဏ် ပြင်းထန်သည့် ဥပဒေသတ်မှတ်တားမြစ်မှုများ ရှိသကဲ့သို့ ဆေးမင် ကြောင်ထိုးခြင်းဖြင့် လူတို့၏ခန့်ညားထယ်ဝါလှပမှုကို လွတ်လပ်စွာ ပြသနိုင်မှုလည်းရှိပေသည်။

လူငယ်လူရွယ်များအတွက် ကျန်းမာရေးနှင့်မညီညွတ်သော ဆေးမင်ကြောင်ထိုးမှုမှာ တတ်ကျွမ်းနားလည်သူထံတွင် ဆောင်ရွက်မှု မပြုဘဲ မတတ်ကျွမ်းသည့်သူငယ်ချင်းအား ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးခြင်း ခြင်းနှင့် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းကို မတတ်ကျွမ်းဘဲ ကိုယ်တိုင်ဆောင် ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

ဆေးမင်ကြောင်းထိုးခြင်းနှင့် ကျန်းမာရေးဆက်နွယ်မှု

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းကြောင့် ကျန်းမာရေးမထိခိုက်ရန် အတွက် သိရှိလိုက်နာသင့်သည့် အချက်များရှိပေသည်။

၁။ သွေးနှင့်ပတ်သက်သည့်ရောဂါ၊ ကူးစက်ရောဂါများ ရရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင် အသုံးပြုသည့် အပ်များကို အသုံးမပြုမီကြိုတင်ပိုးသတ်ထားရမည်။ ထို့ပြင် အပ်များသည် တစ်ခါသုံးအပ်များသာဖြစ်သင့်ပြီး တစ်ဦးအတွက်သုံးပြီးပါက စွန့်ပစ်ရမည်။ ထိုအပ်များကို ထပ်မံအသုံးမပြုသင့်ပါ။

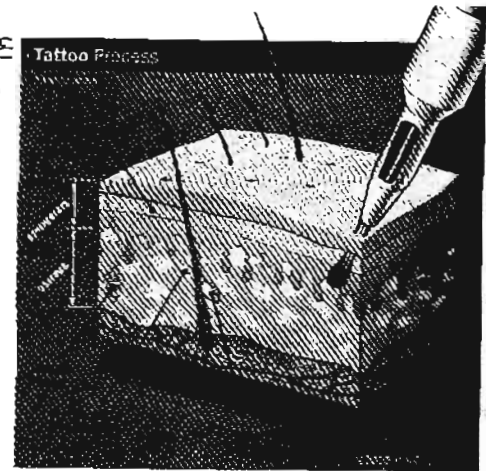
၂။ ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်များတွင် အရောင်သွင်းရန် သုံးသည့် ဆေးအကျန်များကိုလည်း စွန့်ပစ်သင့်ပါသည်။ ထပ်မံ၍ အသုံးမပြုသင့်ပါ။

၃။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသူသည် ရော်ဘာလက်အိတ်များကို ဝတ်ဆင်၍ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရမည်။ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးနေစဉ် ကာလအတွင်း အစစဂရုပြုဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် အနှောက်အယှက် အဖျက်အဆီး၊ ရောဂါအန္တရာယ်ကူးစက်မှုဘေးမှ ကင်းဝေးနိုင်မည်။

၄။ အချို့သောဆေးမင်ကြောင်ထိုးမှုများတွင် ဆိုးကျိုးရရှိပြီး ရောဂါကူးစက်မှုဖြစ်ပွားတတ်ပေသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသည့် အရေပြားသည် ယောင်ရမ်းခြင်း၊ ယားယံခြင်းများလည်း ဖြစ်ပွားတတ်သည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသူသည် အနာမှနာကျင်မှုကို ခံစားရသဖြင့် ထိုဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသည့် နေရာများကို သီတင်းတစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်ခန့် ရေမထိရန် ဂရုပြုရပါမည်။

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းသည် လူ၏အရေပြားအောက်တွင်

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင်
အရေပြားအောက်ထိ
ဆေးသွင်းရန်
ဝိနည်းဥပဒေ

ဆေးများစိမ့်ဝင်ကာ စွဲမြဲစွာထင်နေပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုးမိပြီးသော ဆေးမင်ကြောင်များကို မနှစ်သက်၍ ဖျက်ချင်ပါက ခွဲစိတ်မှုပြုပြီးမှသာ ပယ်ဖျက်၍ရသည်ကို အထူးသတိပြုရပါမည်။ “နောင်ပြင်ရန်ခက်ခဲသည်” ဟု စာဆိုရှိသည်။

ကောင်းသည့်အရာ၊ ဆိုးသည့်အရာတစ်ခုခုသည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ထံ ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ထိုသူ၏လိုအပ်ဆန္ဒနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိပေသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရာတွင် ကျွမ်းကျင်သူနှင့်သာ ထိုးရန် ဖြစ်ပြီးဆေးမင်ကြောင်မထိုးမီအချိန်နှင့် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးနေစဉ်၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပြီးချိန် ကာလသုံးပါးလုံးတွင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ၊ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်မှုများ ပြုရန်လိုအပ်သည်။

ထိုသို့ဂရုပြုဆောင်ရွက်မည်ဆိုပါက ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းသည် ကျန်းမာရေးရှုထောင့်မှကြည့်ပါလျှင် ကျိန်စာမိခြင်းကဲ့သို့ ဆိုးဝါးမှုများမကြုံတွေ့ရပဲ ဖက်ရှင်ကျသည့်ဆုလာဘ်ကောင်းတစ်ခုကို ရရှိခံစားနိုင်ပေမည်။

ဆေးမင်ကြောင်ကျိန်စာ

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးမိ၍ ကျိန်စာမိသကဲ့သို့ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးက ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ခြေထောက်များကို တစ်ဖန်မမြင်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မသည် ခြေထောက်များကို ပြတ်တောက်ထားခြင်းလည်း မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်မ ကျိန်စာမိခဲ့ပေသည်။ ထိုသို့ကျိန်စာမိခဲ့စဉ်က ကျွန်မသည် (၁၄)နှစ် သမီးအရွယ်ရှိပေပြီ။

ကျွန်မ၏မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းစုံတွဲနှင့် ကျွန်မသည်စီးကရက် သောက်တတ်ခဲ့ကြသည်။ ဆေးဖိုးရှုတတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် အဆိုပါလုပ်ရပ်များသည် ကောင်းမွန်သည့်ကိစ္စရပ်များ မဟုတ်သဖြင့် ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ကြသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်မ၏ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်မတို့ကို ဆေးမင်ကြောင်ထိုးကြည့်သင့်ကြောင်း အကြံပြုကြသည်။

မြို့ထဲတွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသည့် နေရာသစ်တစ်ခု ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းများက ထိုနေရာသစ်သို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ရောက်ရှိလာသည့်နေရာသည် တစ်မူထူးခြားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် တွေ့ရှိရသည်မှာ အရှေ့တိုင်းမှပုံများနှင့် အစာသွတ်ပုံများဖြစ်သော မြွေများ၊ နဂါးများ၊ ငါးရုပ်ပုံနှင့် အခြားမြင်တွေ့နေကျပုံများဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ကျောချမ်းစေလောက်အောင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသည့် တစ်မူထူးခြားသည့်နေရာကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ဖိလိပီနို၏ ဂျပန်အမျိုးသား(Japanese of Filipino) သို့မဟုတ် တရုတ်အမျိုးသားတစ်ဦး သို့မဟုတ် အခြားလူမျိုးတစ်ဦးဦးဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အသေအချာမပြောပြတတ်ပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် ခြေထောက်များပေါ်နေစေသည့် ဂျင်းစကတ်တိုတိုလေးကို ဝတ်ဆင်

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း၏ရည်းစားက ခြေဆစ်များတွင် နေထိုးသည့် လှပကောင်းမွန်သော ဆေးမင်ကြောင်များရှိသည်ဟု ပြောပြသည်။

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသည့်အမျိုးသားက ကျွန်မ၏ခြေဆစ်တွင် ရေးထိုးမည့်အစား ကျွန်မ၏ပေါင်ပတ်လည်တွင် ရေးထိုးသင့်ကြောင်းအကြံပေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ရေးထိုးထားပါက ရှေးဟောင်းခေတ်ဖက်ရှင်တစ်မျိုးနှင့်တူပြီး လူကြိုက်များမည်မှာ သေချာသည်ဟုလည်းဆိုသည်။

ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်များမှာ ပေါင်၏ရှေ့ဖက်တွင် ပန်းပွင့်များပုံဖြစ်ပြီး ပေါင်၏နောက်ဖက်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပုံ ရေးဆွဲရမည်ဖြစ်သည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသူက “ရှေ့ဖက်မှာလူကြိုက်များခြင်း၊ ချိုသာခြင်း၊ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်းကို သရုပ်ဖော်တာဖြစ်ပြီး နောက်ဖက်မှာ သန်စွမ်းခြင်းနဲ့ အားအင်ပြည့်ဝခြင်းကို သရုပ်ဖော်ထားတာပေါ့” ဟု ရှင်းပြသည်။

ကျွန်မစိတ်ဝင်စားစွာဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်းကို ခံယူခဲ့မိသည်။ ကျွန်မသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်၍ ကျွန်မ၏ ညာဖက်ခြေထောက်ကို ရှေ့ရှိစားပွဲငယ်လေးပေါ်တွင် တင်ထားပေးသည့်အခါ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသည့်လုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့သည်။

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသည့်သူသည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်ရှေ့ဖက်ကို ဆေးမင်ကြောင်စတင်ရေးထိုး၍ ပြီးစီးသွားသည့်အခါ...

“လူကြိုက်များခြင်း၊ ချိုသာခြင်း၊ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း”ကို ဖော်ညွှန်းသည့်အပိုင်း ပြီးစီးပြည့်စုံသွားသည်နှင့်အတူ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသူသည် နေရာမှာပင် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသူတွင် နှလုံးရောဂါရှိနေခဲ့ပြီး ထိုရောဂါပြင်းထန်မှုကြောင့် နေရာတွင်ပင် ညည်းညူကာ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေရာရှိ လူတစ်ယောက်က ၉၁၁ သို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ရဲများကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်မနာမည် မမှတ်မိသော ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးသူသည် ဆေးနံ့များကြောင့်ပေလော၊ အခြားအကြောင်းကြောင့်ပေလော၊ အပြစ်မှန်ကို မသိရ သော်လည်း အသက်ရှူရပ်သွားသည်မှာမူ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်မသည် မိခင်ဖြစ်သူတို့အကျိုးအကြောင်းပြန်ပြောပြမိသည်။ “အဲဒီနေရာကိုသွားပြီး သမီးဘာလုပ်ခဲ့သလဲ” မေမေ၏အမေးစကားဖြစ်သည်။ “သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းကရင် (Karen)ရဲ့ရည်းစားကအကြံပေးလို့ပါမေမေ” ဟုပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်မ ဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်ရုံကြီးကိုဖွင့်ကာ တစ်ဝက်သာရေးထိုးပြီးသောဆေးမင်ကြောင်ရှိသည့် ပေါင်ရှေ့ဖက်ကို ပြလိုက်မိသည်။

မေမေသည် ကျွန်မ၏ပေါင်မှ ဆေးမင်ကြောင်များကို မြင်

လိုက်သည်နှင့် အလန်တကြားအော်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။ ကျွန်မသည် နှစ်ရက်အတွင်း လူနှစ်ယောက် ကျွန်မရှေ့တွင် လဲကျသေဆုံးလေပြီဟု တွေးထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ၏ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားသည့်ခြေထောက်မှာ နာကျင်နေသေးသည့်အတွက် ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့် ဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားကာ ၉၀၀ ကိုနှိပ်၍ ရဲများကို အကူအညီလှမ်းတောင်းလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏မိခင်သည် သတိပြန်လည်လာကာ သူမကိုယ်တိုင် ထူနိုင်ထနိုင်ဖြစ်လာသည်။

“သမီးရဲ့ခြေထောက်လှလှလေးတွေမှာ ဘာလို့ ဆေးမင်ကြောင်တွေကိုထိုးခဲ့တာလဲ၊ ဘုရားရေ... အဲဒီဆေးမင်ကြောင်တွေက ကျိန်စာမိတတ်တယ်ကွဲ့”

“ဘယ်လိုကျိန်စာမိတတ်တာလဲမေမေ၊ ဒါကအပြီးမသတ်သေးဘူး၊ နောက်ထပ်ဆေးမင်ကြောင် ထိုးတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက်ကိုရှာပြီး နောက်ဖက်မှာကျန်တာကိုအပြီးသတ်ရဦးမယ်မေမေရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးသမီး ဆေးမင်ကြောင်းကအပြီးသတ်နေပြီ”

မေမေကတစ်မူထူးခြားသည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင် ထိုဆေးမင်ကြောင်းထိုးသည့်ကိစ္စကို ကျွန်မအနေဖြင့် လက်စမသတ်နိုင်ဟု မေမေဆိုလိုခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ ဒီဆေးမင်ကြောင်းကို တစ်စုံလုံးပြီးဖို့က သမီးရဲ့ပေါင်နောက်ဖက်မှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပုံ ရေးထိုးရဦးမှာ”

ထိုအခါမှ မေမေက ပြောပြပြန်သည်။

“ဒါဟာ တစ်စုံအပြည့်ထိုးရတဲ့ဆေးမင်ကြောင် မဟုတ်ဘူး

သမီး၊ ဒီဆေးမင်ကြောင် ထိုးပေးတဲ့သူဟာ အမှီတွေတဲ့ ဆေးမင်ကြောင်နှစ်ခုကို အတူတွဲပြီးဆွဲဖို့လုပ်ထားတာ၊ သူသေရတာဟာ ပထမရုပ်ပုံတစ်ခုကို မှားဆွဲမိလို့ပဲ၊ ဓားမြှောင်က သူ့ကို အပြစ်ပေးခဲ့တာ”

“ဘာကြောင့်လဲ မေမေ”

“ပန်းပွင့်လေးတွေရဲ့ ကျိန်စာဆိုမှုကြောင့်ပေါ့”

ပြောပြနေသည့်မေမေကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြင့် တူနေပေသည်။

“ပန်းပွင့်လေးတွေ ဟုတ်လား မေမေ၊ သမီးတော့ ပန်းပွင့်လေးတွေက ကျိန်စာဆိုတတ်တယ်လို့ တစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူး၊ မေမေပြောတာဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးတော့ထူးဆန်းတယ်နော်”

“တစ်ယောက်ယောက်ဟာ အဲဒီပန်းပွင့်လေးတွေကို သူ့ခြေထောက်မှာရေးထိုးထားရင် သူဟာ ကြမ္မာဆိုးဝင်အောင် ကျိန်စာမိတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကာကယ်ရှင်ဟာ အဲဒီပန်းပွင့်ရေးဆွဲထားတဲ့ ခြေထောက်ကို ဘယ်တော့မှမတွေ့မြင်ရတော့ဘူး ဖြစ်သွားတတ်တယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်မသည် ဆေးမင်ကြောင် အသစ်စက်စက် ရေးထိုးထားသည့် ကျွန်မ၏ခြေထောက်ကို သေချာငုံကြည့်ဖို့ သတိရသည်မှာ မည်မျှမိုက်မဲလိမ့်ပါသနည်း။

ကျွန်မသည် အပေါ်ဝတ်ရုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော်

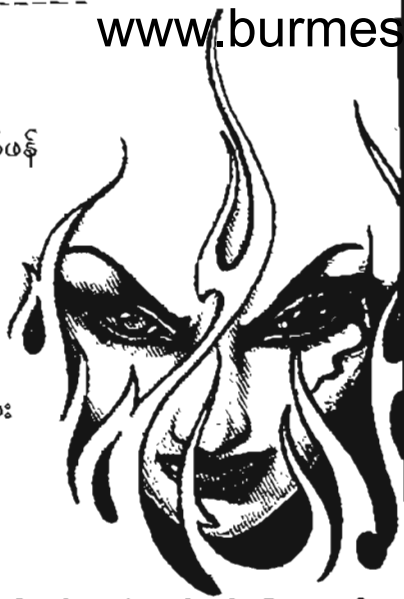
၁၂၈ GHOST STORY

အာမှ သံသကွဲကွဲ မမြင်ရပါ။ တစ်ဖန်
ဝတ်ရုံရှည်တစ်ခုလုံးကို ဆွဲမကြည့်
သော်လည်း အမြင်မှာ မသဲကွဲပါ။
ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲသို့ပြေးဝင်
သွားကာ မှန်ထဲတွင် ကျွန်မ၏
ခြေထောက်များကို ကြည့်ဖို့ကြိုးစား
မိပြန်သည်။ သို့သော် မရပြန်ပါ။
မှန်ထဲမှရုပ်ပုံမှာ မည်သို့ဖြစ်နေ
ကြောင်းကိုပင် မဖော်ပြနိုင်ပါ။

မှန်နှင့်ကျွန်မ မဝေးကွာလှပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ခြေထောက်
များကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်ရသည်မှာ အမြင်အာရုံ၏ အဝေးဆုံးအစွန်ရှိ
တစ်စုံတစ်ရာကို ကြည့်ဖို့ကြိုးစားနေရသကဲ့သို့ မမြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။

အဝတ်အစားလဲရတော့မည့် အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်မ
အလွန်နှစ်သက်သည့် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုယူ၍ ဝတ်ရန် ကြိုးစားကြည့်
သော်လည်း ဝတ်၍မရပါ။ မျက်စေ့စုံမှိတ်၍ ဝတ်ရမည့်နေရာများ
မှန်းဆကြည့်သည်။ ကျွန်မဝတ်ထားသည့် ရေချိုးဝတ်ရုံ၏ အောက်မှ
ဘောင်းဘီတိုဝတ်ရန်ကြိုးစားကြည့်သည်။ ဝတ်ရန်အဆင်မပြေပါ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မဝတ်ဆင်နိုင်သည့် အတွင်းခံဂီဝန်တို့
ကလေးတစ်ထည်ကို တွေ့၍ ဝတ်လိုက်ရာ အံ့ဩဖွယ် ဝတ်၍ ထော်
နေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဂီဝန်တို့ကို မဝတ်ပဲထားသည်မှာ
ကြာပြီဖြစ်သည်။ ယခုဖြစ်ရပ်မှာ ကျွန်မအနေဖြင့် စကတ်ဝတ်ရမည့်
အခြေအနေကို ဖော်ပြနေသည်။ ကျွန်မသည် စကတ်အဟောင်းတစ်

ထည်ကို တွေ့၍ ဝတ်ကြည့်လိုက်ရာ အနေတော်ဖြစ်နေပြန်သည်။

ထိုသို့ဝတ်ရုံရှည်အောက်မှာ စကတ်ဝတ်လိုက်ပြီးသောအခါ
ကျွန်မ၏ရေချိုးဝတ်ရုံရှည်ကို အလွယ်တကူချွတ်၍ရသွားပေသည်။
ထိုအခါတွင်မှ ကျွန်မသည် အတွင်းခံဘရာအကိုနီနှင့် တီရှပ်တစ်ထည်ကို
အမြန်ဝတ်လိုက်ရသည်။ မေမေသည် ကျွန်မစကတ်ဝတ်ထားသည်ကို
တွေ့မြင်ရသဖြင့် အံ့ဩနေပေသည်။

“သမီးဒီနေ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ မဝတ်ဘူးလား”

“သမီးဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ကြည့်ပါသေးတယ်၊ ဝတ်လို့မရလို့
ပါ”။

မေမေသည် ကျွန်မကိုခဏမျှစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အဲဒါ... ကျိန်စာမိတာပေါ့”

ကျွန်မအိမ်ပြင်သို့ထွက်လာချိန်တွင် မေမေသည် ကျွန်မ၏
အခန်းကိုသွားတော့သည်။ မကြာမီမေမေပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်မ
နှင့်အိမ်ရှေ့တွင်ဆုံမိကြသည်။

“သမီးရေ မေမေတို့
ဈေးဝယ်သွားကြစို့ မေမေတို့
အဝတ်သစ် တွေဝယ်ဖို့လို
နေပြီ”။

ကျွန်မတို့သည် ထိုနေ့
မနက်က ဈေးဝယ်ထွက်ဖြစ်ကြပြီး
စကတ်အပါအဝင် အဝတ်အထည်
ဂီဝန် အတို၊ အရှည် (၁၀)စုံခန့်ကို
လည်းဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ကျိန်စာမိထား

သော ကျွန်မ၏ဘဝမှာ အမြဲပဲ
ပွက်ပွက်ထနေသော ရေထဲတွင်
ရေချိုးရသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။
ရေစည်ထဲတွင် ရေချိုးနေစဉ်မှာ
ပင် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များ
ကို မမြင်တွေ့နိုင်ပေ။
ကျွန်မသည် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်များ၊
တင်းနစ်ကစားစဉ်စီးသည့် ဖိနပ်များ
နှင့် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်
နိုင်သည်။ သို့သော် စကတ်အရှည်နှင့်

ဘွတ်ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်၍ မရနိုင်ပေ။ ၎င်းမှာ
ကျိန်စာ၏အခြားတစ်မျိုးဖြစ်ပေမည်ဟု ကျွန်မတွေးမိလိုက်သည်။
သို့ဖြစ်၍ ကျွန်မသည် (နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း) ရာသီတိုင်းမှာပင် ဒူးအထိရှည်
သည့်စကတ်တိုများကိုသာ ဝတ်ဆင်မိတော့သည်။

ကျွန်မသည် ဝတ်နေကျအောက်ခံဘောင်းဘီကိုမဝတ်နိုင်
သဖြင့် အတွင်းခံဂါဝန်ကိုအမြဲဝတ်ဆင်ထားရပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်မဝတ်ဆင်သည့်စကတ်များမှာ ဒူးအထိရှည်သဖြင့်အတွင်းခံဂါဝန်
ဝတ်ဆင်ထားမှုမှာ မည်သည့်ပြဿနာမှမရှိပေ။ ထိုကဲ့သို့သော ကျိန်စာ
မျိုးကို ကျွန်မမှလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ခံစားသိရှိနိုင်ပါ
မည်နည်း။

လူတို့သည် ဤသို့သောသင်ခန်းစာမျိုးကို အခြားသူတစ်ဦး
တစ်ယောက်ထံမှ ရရှိလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါတွင်မှ စဉ်းစားတွေး
တောမိမည်မဟုတ်ပါပေ။

လူပြောများသည် ချစ်သူများ၏ ဆေးမင်ကြောင်ကျိန်စာ

သင်သည် ချစ်သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် သင့်ချစ်သူ၏အ
မည်ကို သင့်လက်မောင်းတွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားခြင်း၊ သင့် ချစ်သူ
၏ရုပ်ပုံလွှာကို သင့်လက်မောင်းတွင် ဆေးမင်ကြောင်းရေးထိုးထားခြင်း

စသည်တို့ ပြုလုပ်ထားပါက ဖျက်ပစ်ရန်လိုအပ်ပေသည်။

အကျိုးအကြောင်းမပြောပြတတ်သော်လည်း ထိုဆေးမင်ကြောင်များသည် ကျိန်စာဖြစ်ပေါ်တတ်ပေသည်။ အချိန်တို အတွင်းမှာပင် ဆေးမင်ကြောင်ကျိန်စာသည် သင့်တွင်ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်လာမည်မှာ မလွဲပေ။

ရက်(ပိ)ပါ။ ထုတ်လုပ်သူနှင့် သီချင်းရေးသူဖြစ်သော ဂျာမိန်းလူပရီ (Jermaine Dupri)သည် အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ထိုသင်ခန်းစာအတွေ့အကြုံကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းရရှိခဲ့သည်။

သင်သည် လူသိများ၍ထင်ရှားသူများထဲမှ ထိုအတွေ့အကြုံများကို လေ့လာကြည့်သင့်ပေသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံမျိုးသည် လူသိများ၍ထင်ရှားသူများတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတတ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ ထိုသူများသည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူ အချင်းချင်း၏ အမှားများကို အချင်းချင်းသင်ခန်းစာမယူတတ်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်အချိန်အနည်းငယ်က ဂျာမိန်းသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နံဘေးတွင် ဆေးမင်ကြောင်ရုပ်ကြီးတစ်ခုကို ထိုးခဲ့လေသည်။ ထိုဆေးမင်ကြောင်၏ကျိန်စာကြောင့်ပင် (၇)နှစ်ခန့် တွဲခဲ့သောသူ၏ချစ်သူ ဂျက်ဆန် (Janet Jackson)နှင့် ကွဲကွာခဲ့ရပေတော့သည်။ ဆေးမင်ကြောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပိုမိုထင်ရှားသည့် နာမည်ကျော် မင်းသမီးမှာ အင်ဂျလီနာဂျီလီ (Angelina Jolie)ပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ သင့်တွင် သင့်ချစ်သူ၏အမည် သို့မဟုတ် ပုံတူသင့်လက်၌ဆေးမင်ကြောင်ထိုးရန် စဉ်းစားတွေးတောမိပါက “မလုပ်ပါနှင့်”ဟု တားမြစ်ပါရစေ။ ဆေးမင်ကြောင်ကျိန်စာထိသူ၏ အတွေ့အကြုံမှာ ဆန်းကျယ်လှပေသည်။

ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးပေးသူတစ်ဦးကို မေးကြည့်ပါ။ အကယ်၍ ထိုသူသည် သင့်ကိုသဘောတွေ့၍စိတ်ကောင်းဝင်နေပါက သင်၏အရေပြားပေါ် မည်သည့်နေရာတွင်မှ သင့်ချစ်သူ၏အမည်(သို့) ရုပ်ပုံလွှာကို ဆေးမင်ကြောင်းမရေးဆွဲရန် သတိပေး ပြောကြားလိမ့်မည်။ ရေးဆွဲပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ထိုသူသည် သင့်ကို သာမန်မျှသာသဘောထားပါက သင်၏စိတ်ကြိုက်ပင် သင့်အလိုဆန္ဒတို့ လိုက်လျောကာ သင့်ချစ်သူ၏အမည်(သို့)ရုပ်ပုံလွှာကို သင့်အရေပြားပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးပေးလိမ့်မည်။

အချို့ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးပေးသူများကမူ ထိုသို့ရေးထိုးထားခြင်းဖြင့် ကျိန်စာမိနိုင်သည်ဟု ဆိုတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးမိသူသည် ချစ်သူကို သူ၏အဝေးသို့ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုပင် အာမခံချက်ရဲရဲပေးသူများလည်းရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၁၇နှစ်သားအရွယ်က အင်္ဂလန်သို့ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်ချစ်စကားပြောပြီး မကြာမီမှာပင် အင်္ဂလန်သို့ပြောင်းရွှေ့သွားသော ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ နောက်သို့လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သူမကိုချစ်သက်သေပြနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းပေါ်တွင် သူမ၏အမည်ကို ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်ကို ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးပေးသူမှာ အသက် ၇၆နှစ်အရွယ်ရှိ ဂျေးအဒမ်(စ်) (Jay Adams)ခေါ် သင်္ဘောသားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူမရှိရာ အင်္ဂလန်သို့လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီး သူမ၏အမည်ကိုရေးထိုးထားသည့် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းပေါ်သို့ ဆေးမင်ကြောင်ကိုပြသလိုက်သည့်အခါ သူမသည်ကျွန်ုပ်၏ အနားအယူဖြစ်မှု

တို့ သိမြင်သွားလေသည်။

“မင်းအဲဒီလောက်ငါ့ကိုစွဲစွဲလမ်းလမ်းနဲ့ အလေးထားချစ်မယ်လို့ ငါမသိခဲ့ဘူး”

သူမ၏ပြောစကားကို ကျေနပ်၍ ကျွန်ုပ်သည်အင်္ဂလန်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်သူမသည် လပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ မကုန်ဆုံးနိုင်သော ချစ်မေတ္တာများဖြင့် စာအပြန်အလှန်ရေးသားခြင်း၊ ဖုန်းဆက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ပြင်းထန်သည့် မေတ္တာဖြင့် ချစ်မိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းပေါ်တွင် ချစ်သူ၏အမည်ကို ဆေးမင်ကြောင်ဖြင့်ရေးထိုးထားခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏လေးနက်စွာချစ်ခင်မှု နှင့် ချစ်တုန့်ပြန်မှု၏အကြောင်းရင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသလော။

ချစ်သူချင်းတစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထာဝရစွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်မေတ္တာ သက်စင်မှုရှိကြောင်း ပြသရာတွင် ထိုဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားမှုသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာယုံကြည်မှုအတွက် စိုးရိမ်စိတ်မရှိရန် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါသလား။

ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ်တွင်မူ ထိုသို့ချစ်သူ၏အမည်ကို မိမိ၏လက်မောင်းတွင် ဆေးမင်ကြောင်းထိုးထားသော်လည်း သစ္စာ၊ မေတ္တာများသည် နှုတ်ခမ်းမှသာလာသည့် အပေါ်ယံလိမ်ညာစကားများဖြစ်ပြီး လက်မထပ်ဖြစ်ပဲ ကွဲကွာသွားမှုများဖြစ်တတ်ပေသည်။ သေခြင်းတရားကလည်း ချစ်သူများကို မဆုံစည်းရန် ခွဲခွာတတ်ပြန်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ချစ်သူချင်းတစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ပုံမှန်ဆက်သွယ်နေကြသော်လည်း ခွဲခွာမှုပြုနိုင်သည့် သေခြင်းတရားကို အလေးအနက် ထည့်သွင်းစဉ်းစားလာရပေသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးသည့်ဆိုင်သို့ ရောက်

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

လာပြီး တစ်စုံတစ်ဦး၏အမည်ကို သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးရန် ဆန္ဒပြုသူများကို ကျွန်ုပ်စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပေးမည့်သူက ထိုသူကိုဆေးမင်ကြောင်ထိုးမထိုးမီ အမည်တစ်ခုခုကို ရေးထိုးမည်ဆိုပါက သေချာစွာစဉ်းစားပါဦးအကြံပြုသည်။ ထိုသည်မှာ လွန်စွာကောင်းသည့်အကြံပြုချက်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဂျီဘတ်(ဂ်)(Joburg)ဆိုသူ၏လက်ခေတ်

တွင် ပထမဇနီး၏အမည်ကို ဆေးမင်ကြောင်
 ရေးထိုးထားခဲ့သည်။ ထို ပထမဇနီးဖြစ်သူက
 သူ့ကိုစွန့်ခွာသွားခဲ့သောအခါ ထိုသူသည် ပါးနပ်
 လိမ္မာစွာဖြင့် ပထမဇနီးနှင့် အမည်ဆင်တူဖြစ်
 သည့် အေ၊အန်(န)ဒီ (AND)ပါသည့် ချစ်သူ
 ရည်းစားသစ်ကိုရှာဖွေခဲ့ရာ ကံကောင်းစွာ တွေ့ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်
 ထိုချစ်သူသည် လက်မောင်းတွင် ရေးထိုးထားသည့် ဆေးမင်ကြောင်
 အမည်စာတမ်းကို တွေ့ရှိသွားသောအခါ စူးစမ်းမှုများ ပြုတော့သည်။

ကြာရှည်စွာဖုံးကွယ်ခြင်းမပြုနိုင်သော ထိုမိတ်ဆွေသည် အဖြစ်
 မှန်ကို အချိန်မတိုင်မီဖွင့်ဟ ပြောခဲ့ရလေသည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်
 အတိုင်းပင် သူ၏ချစ်သူသစ်သည်လည်း သူ့ကိုစွန့်ခွာထားခဲ့ပေသည်။
 ထိုမိတ်ဆွေသည် သူ၏ဆေးမင်ကြောင်းစာတမ်းကို ဖုံးကွယ်ကာ
 ချစ်သူသစ်ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မဖုံးကွယ်နိုင်သည့်အချိန်တွင် ချစ်သူ
 တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး စွန့်ခွာထားခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့ဘဝတွင် အထီးကျန်
 နေရတော့သည်။ ထိုကိစ္စတွင် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဆေးမင်ကြောင်
 ထိုးရာတွင် အမည်ကိုထိုးမိခဲ့ခြင်း၏ ဆိုးကျိုးများကို ကျွန်ုပ်ဆက်လက်
 စဉ်းစားမိသည်။

ချစ်သူ၏အမည်ကို မိမိ၏လက်မောင်းပေါ်တွင် ဆေးမင်
 ကြောင်ရေးထိုးထားမိသဖြင့် ထိုချစ်သူနှင့်ကျွန်ုပ် ခွဲခွာခဲ့ကြရသည်။
 ပထမဦးဆုံးချစ်သူ မိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကိုစွန့်ခွာထားခဲ့ပြီး (၄)
 နှစ်ခန့်ကြာပြီးသောအခါ နောက်အသစ် တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
 ထပ်မံရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြန်သည်။ ထိုချစ်သူက ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းပေါ်
 တွင် ရေးထိုးထားခဲ့သည့်ဆေးမင်ကြောင်းကို ဖျက်ပေးရမည်ဟု နားပူ

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

နားဆာလုပ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်က ရှိပြီးသားဆေးမင်ကြောင်းကို ဖျက်ရမည်ဆိုပါက
 ထိုနေရာတွင် သူမ၏နာမည်ကို ဆေးမင်ကြောင်းဖြင့် ထပ်ရေးရမည်
 ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းထဲတွင် သူမနှင့်အပေး
 အယူလုပ်ရမည့် ညှိနှိုင်းချက်ရရန် အပြင်းအထန် စဉ်းစားရတော့သည်။
 စဉ်းစားပြီးမှ ကျွန်ုပ်အကြံရလာခဲ့သည်။ ချစ်သူအသစ်၏အမည်ကို
 ကျွန်ုပ်၏ပေါင်တွင် ဆေးမင်ကြောင်း ရေးထိုးထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်း
 ပြခဲ့မိသည်။ ရေးထိုးဖြစ်အောင်ရေးထိုးလိုက်သည်။ ထိုချစ်သူသည်
 လည်း ကျွန်ုပ်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ ပြန်သည်။

အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပထမချစ်သူ၏နာမည်ကို
 လက်မောင်းပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင်ရေးထိုးထားခဲ့ပြီး သူမ (ယခု
 ချစ်သူ)၏အမည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင်ရှိ မျှော်
 ပေါ်တွင်ရေးထိုးထားသောကြောင့်ဟု အပြစ်စကားဆိုကာ ခွဲခွာခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပေါင်တွင်ရေးထိုးထားသည့် ဆေးမင်
 ကြောင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာဖုံးကွယ်မှုပြုရပြန်သည်။

အမြဲတမ်းမပျောက်မပျက်ရှိနေမည်ကို ခေတ်ကာလလူငယ်တို့
 နှစ်သက်မှုရှိကြသည်။ ချစ်သူ၏အမည်ကို လက်/ပေါင် စသည်တို့တွင်
 ဆေးမင်ကြောင်ထိုးပြီး ထိုချစ်သူဖြင့်ပင် လက်ထပ်၍ ထာဝရနေလိုကြ
 သည်မှာ ခေတ်လူငယ်တို့၏ဆန္ဒဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ဦး၏အမည်ကို သင်၏လက်မောင်းတွင် ဆေးမင်
 ကြောင်းထိုးထားခြင်းသည် ထိုသူနှင့်အတူရှိနေသည်ဖြစ်စေ၊ အတူ
 နေသည်ဖြစ်စေ ထိုသူကို တစ်သက်တာထာဝရ ကတိသဘောတည်ကြည်

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

၀ ခိုမည်ဖြစ်သည်။ အချို့သောသူများမှာမူ သူ၏ကတိကဝတ် တည်ကြည်မှုရှိရန်အတွက် အမှတ်အသား၊ သင်္ကေတနှင့်အခမ်းအနား စသည်တို့လို အပ်ပေသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုသို့သော မေတ္တာနှင့်သစ္စာတို့၏ သင်္ကေတပြယုဂ်အဖြစ် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်နေထိုးထားသည့် ဆေးမင်ကြောင်များကြောင့် မိမိချစ်သူနှင့်ခွဲခွာရတတ်သည်လည်း ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဆေးမင်ကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ဆက်၍ ပြောပြရပေဦးမည်။

ကျွန်ုပ်၏နောက်ထပ်ချစ်သူသစ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်တွင် ချစ်ဦးသူ၏အမည်ရေးထိုးထားပြီးပါက ကျန်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုမူ သူမအပိုင်ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝဲဘက်လက်မောင်းပေါ်တွင် သူမ၏နာမည်အတိုကောက်ဖြစ်သော “စီ”(C) တူသောအက္ခရာကို မီးဖိုပေါ်တွင်လက်တင်ကာ လက်မောင်းပေါ်တွင် သံချောင်းကွေးကွေးတင်၍ အပူရှိန်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းပေးကာ အက္ခရာစွဲထင်စေခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စသည်လည်း မေးခွန်းမေးရန်အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်လာပြန်သည်။ ပထမဦးဆုံးသောချစ်သူနှင့် ကျွန်ုပ်သည်ခွဲခွာခဲ့သည်မှာ တာလကြာရှည်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ သူမနှင့်ခွဲခွာခြင်းအဖြစ်သည် ယခုတိုင်ဘာကြောင့်ကွဲကြသလဲဟု မေးမြန်းစူးစမ်းမှုကို ခံနေရဆဲဖြစ်သည်မှာ ထိုဆေးမင်ကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့်အရာမျှ ထာဝရ မတည်မြဲကြပါ။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်၏အမည်ကို သင်၏အရေပြားပေါ်တွင် အထင်ကရ ဆေးမင်ကြောင်းထိုးထားလိုက်သောအခါ မိမိကိုယ်ကို မိမိစူးစမ်းစစ်ဆေးရန် အကြောင်းများရှိလာပေသည်။ ထိုချစ်သူ(များ)သည်

သင်နှင့်အမြဲထာဝရ မခွဲမခွာ နေလိုကြသလား။ ကိုယ်ချစ်သူနှင့် အမြဲထာဝရအတူနေလိုကြသည်ဆိုသည်ကို မေးခွန်းပင်မေးစရာမလိုပေ။

ထိုအချက်ကို မင်ဖြင့်ရေးခြင်း၊ လက်ထပ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်း (သို့)ချစ်သက်သေပြရန် ခန္ဓာကိုယ်တွင်ချစ်သူ၏အမည်ကို ဆေးမင်ကြောင်ထိုးခြင်း စသည်တို့သည် ရာသက်ပန်ခိုင်မြဲပြီဟု အနာဂတ်ကို ကြိုတင်မှန်းဆ၍မရနိုင်ပေ။

အမှန်မှာမူ ထိုကဲ့သို့သောဆောင်ရွက်မှုများသည် ချစ်သူနှင့် လွဲချော်တတ်ပြီး စိတ်ပူပန်မှုများဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွေ့အရ ပြောရပါမူ ကျွန်ုပ်၏လက်ဝဲလက်မောင်းပေါ်တွင် သူ့အမည်အတိုကောက် “စီ”(C)စာလုံးကို ကိုယ်တိုင်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်ပေးသွားသည့် ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူက ကျွန်ုပ်ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီလိုတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ခွင့်ပြုခဲ့ရသလဲ”
ထိုမေးခွန်းသည် သူမကျွန်ုပ်ကို ခွဲခွာမသွားခဲ့မီ နောက်ဆုံးမေးခဲ့သည့် မေးခွန်းဖြစ်ပေတော့သည်။

**ဆေးမင်ကြောင်နှင့်
ကျိန်တသည့်
ဆက်စပ်မှု
ရှိပါသလော။**

၂၀၁၁ ခု ဇွန် ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အမ်ဂျွန်း(M.jones) ၏ ဆောင်းပါးကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါသည်။ အချို့သော ဆေးမင်ကြောင်သည် မကောင်းကျိုးရခြင်း၊ စိတ်ချောက်ချား၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းခြင်း စသည့်ဆိုးကျိုးများကို ဆေးမင်ကြောင် ထိုးသွယ်ယူဆောင်လာတတ်သည်ဆိုသည်မှာ တကယ်ဖြစ်တတ်ပါသလား။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ “မဖြစ်နိုင်ပါ”ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဤကိစ္စမျိုးသည် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ သို့သော် မကြာမီက ဩစတေးလျ အတ်ဒီလိတ် တက္ကသိုလ် (Australia's Adelaide University)မှ ပါမောက္ခရိုဂျာ ဘယဒ် (Roger Byard)၏ လေ့လာချက်အရ အိုင်းရစ်-ဩစတေးလီ ယန်၏ ဝရမ်းပြေးအဖြစ်ကြေညာထားခြင်းခံခဲ့ရသည့် နက်(ဒ)ကယ်လီ (Ned Kelly) ထိုးခဲ့သည့် ဆေးမင်ကြောင်များထိုးပြီးနောက် အဆိုပါ

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်တ

ဆေးမင်ကြောင်ကြောင့်ပင် လူသတ်ခံရခြင်း(သို့) ကိုယ့်ကိုကိုယ်သေကြောင်းကြံခြင်းစသော သဘာဝမကျသော သေခြင်းမျိုးဖြင့် ဘဝဆုံးတတ်ကြောင်းကို ထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

နက်(ဒ)ကယ်လီ(Ned Kelly)သည် ၁၈၅၄ ဇွန်မှ ၁၈၅၅ ဇွန်အတွင်းရှိ အချိန်ကာလတစ်ခုတွင် ဩစတေးလျ၌ မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူဘဝသည် ရာဇဝတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သူ၊ ရဲသုံးဦးကို သတ်ခဲ့သူ၊ ဘဏ်တိုက် ၂ခုကို ဓားပြတိုက်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ရဲများ၏ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီးသည့်အခါ ၁၈၈၀ ခု နိုဝင်ဘာလတွင် ကြိုးပေးခံရပြီး သေဆုံးခဲ့သည်။ ကြိုးစင်ပေါ်မှ သူ၏အမှတ်တရ နောက်ဆုံးစကားမှာ... “ဒါဟာဘဝပါပဲ” ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်တ

ဩစတေးလျနိုင်ငံသားအချို့အတွက် ကယ်လီ၏ ဘဝပုံရိပ်သည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သည်။

ပါမောက္ခ ရိုဂျာဘယဒ်သည် အက်ဒီလိတ်ရင်ခွဲရုံ အအေးစိုက်ရှိ လူသေအလောင်းများစွာကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ကြိုးပေး၍ အသတ်ခံရသူကယ်လီတွင် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသဖြင့် သူ၏သုတေသနပြုမှုကို အထောက်အကူပြုခဲ့ပေသည်။

ပါမောက္ခ ရိုဂျာဘယဒ်၏ လေ့လာချက်အရ ကယ်လီအပါအဝင် ပုံစံတူဆေးမင်ကြောင် ထိုးထားသည့်လူ ၂၀ ဦးတွင် ၃ ဦးသာ လူနှင့် သာမန်ကိစ္စဖြင့်သေဆုံးခဲ့ကြပြီး ကျန် ၁၇ ဦးသည် အသတ်ခံရခြင်း (သို့) မိမိကိုယ်ကို သတ်သေခြင်းတို့ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

သူ၏လေ့လာချက်အရ ကယ်လီအပါအဝင် ပုံစံတူဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသူ ၂၀ ဦးအနက် ၁၁ ဦးသည် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် အရက်ကို နှစ်သက်စွာသုံးစွဲကြကြောင်းလည်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ပါမောက္ခ ရိုဂျာဘယဒ်သည် ဖော်ရင်ဆစ်ဂျာနယ်နှင့် ဥပဒေရေးရာ ဆေးပညာဂျာနယ် (Journal of Forensic and Legal Medicine)တို့တွင် စာတမ်းတစ်စောင်ရေးသားတင်ပြခဲ့သည်။ ထိုစာတမ်းတွင် ဖော်ပြချက်မှာ...

“စစ်တမ်းကောက်၍ သုတေသနပြုလေ့လာခဲ့သည့်လူဦးရေမှာ အသတ်မှတ်ဦးရေမျှသာဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ထိုဆေးမင် ကြောင်ထိုးထားသူများ၏ လူဦးရေထက်ဝက်ကျော်မှာ အသေဆိုးဖြင့် သေဆုံးခဲ့ကြကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပေသည်” ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဤဖော်ပြချက်မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အမြင်သုံးသပ်မိသည်မှာမူ ရဲကိုသတ်၊ ဘဏ်တိုက်ကို ဖောက်ထွင်းခဲ့သူ၏

ဆေးမင်ကြောင် ကျိန်စာ

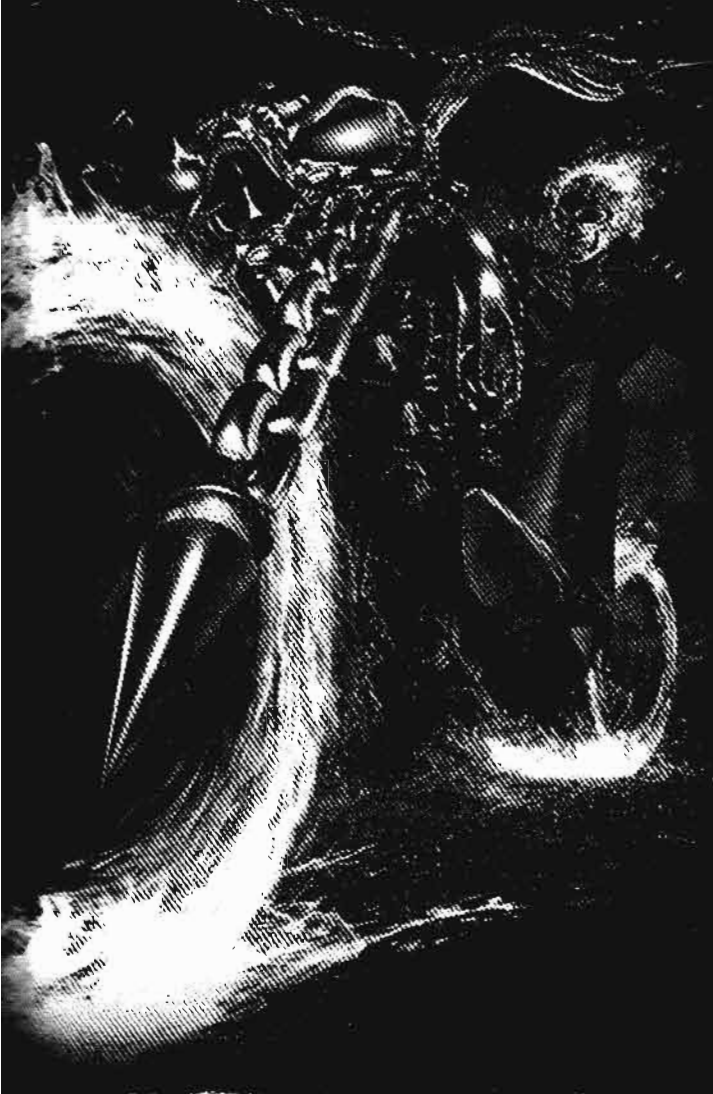
ဘဝသည် ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသည်ဖြစ်စေ၊ ဆေးမင်ကြောင် ထိုးမထားသည်ဖြစ်စေ သူ၏ဘဝသည် လုံခြုံမှု၊ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းမှု ရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေသူတစ်ဦးတွင် ရေးထိုးထားသည့် ဆေးမင်ကြောင်သည် ဆိုးကျိုးပေးသည်ဆိုသည့်အချက်သည် အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသလော။ မကောင်းမှုပြုလေ့ရှိသူများသည် မကောင်းသော ဘဝရှင်သန်မှုကိုသာ ကြုံတွေ့ရမြဲဖြစ်ပေရာ အဆိုပါဆိုးသွမ်းသူတွင် ရေးထိုးထားသည့် ဆေးမင်ကြောင်၏ ဆိုးကျိုးပေးမှုဖြစ်နိုင်ပါသလော။ ကျွန်ုပ်၏အတွေးသာဖြစ်ပြီး အဖြေမှန်ကို တိကျစွာမဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

Ref : The Curse of the tattoo

အဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှ ဆိုင်ကယ်သမားဝိညာဉ်

GHOST RIDER

လွန်ခဲ့သောအချိန်က အဝေးပြေးလမ်းမတစ်ခုပေါ်မှာ အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်လာသောဆိုင်ကယ်တစ်စီး တိမ်းမှောက်သွားပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်မောင်းနှင်သူမှာလည်း နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်က ထူးခြားသည်တော့မဟုတ်ပေ။ သို့သော် တစ်ခုထူးခြားနေသည်တော့ရှိသည်။

ထိုလမ်းမပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်စီးသွားသူများက သေဆုံးသွားသောဆိုင်ကယ်စီးသမား၏ ဝိညာဉ်ကိုမြင်တွေ့နေကြရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုဝိညာဉ်က ၎င်းထို့နောက်မှလိုက်လာပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကို အချိန်နှုန်းမြင့်စီးရန် လိုက်လံပြောဆိုနေသည်။ ထို့ပြင် ဆိုင်ကယ်စီးသူများအပြင် ကားမောင်းသူများနောက်သို့လိုက်ပြီး ကားကိုသတ်မှတ်ထားသောမိုင်နှုန်းထက် ပိုမိုမောင်းနှင်ရန် လိုက်လံပြောဆိုလျက်ရှိလေသည်။

အချို့ကလည်း ဝိညာဉ်ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်ကြသည်။ အချို့ကတော့ စိတ်ဝင်စားမှုဖြစ်ကြသည်။ လူငယ်လူရွယ်များကတော့ ထိုဝိညာဉ်ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ထိုဝိညာဉ်ပြောသည့်အမြန်နှုန်းမြင့်၍ မောင်းနှင်ရန် ကိစ္စကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ လူငယ်လေးများသည် ထိုဝိညာဉ်ကိုကူညီရန် ဆောင်ရွက်ကြတော့သည်။ တစ်နာရီလျှင် မိုင်တစ်ရာကျော်ထက် ပို၍မောင်းသဖြင့် အချိန်လွန်ကာ မှောက်၍သေဆုံးသွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသူတစ်ဦး၏ ဝိညာဉ်အတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သောအခါရန် ပြောဆို

လာကြသည်။

ကျွမ်းကျင်သောကားမောင်းသူများမှာလည်း ကြောက်ရွံ့စိတ်များတိုးပွားလျက်ရှိနေတော့သည်။ နယူးဆောက်ဝေး(ခ)(New South Wales)နယ် နယူးကာဆယ် (New Castle)ရှိ ရဲတို့၏အဆိုအရ အတိအကြောင်းသိရပါသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်က ပြို(ထ)စတီဖင် (Prot Stephens)ရှိ သံပရိုသစ်ပင်လမ်း (Lemon Tree Passage Road)တွင် သေဆုံးခဲ့သော အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသူတစ်ဦး၏ ဝိညာဉ်တို့တွေ့မြင်နေရမှုကြောင့် လူငယ်များသည်အထိတ်တလန့် သွားလာနေကြရသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးကြသည့် လူငယ်များသည် တစ်နာရီလျှင် မိုင်(၁၀၀)နှုန်းရောက်လုနီးအထိ စီးနင်းကြသဖြင့် ရဲများက တားဆီးခဲ့ကြရသည်။ ထိုအခါ လူငယ်တိုင်း၏ဆင်ခြေပေးမှုမှာ...

“ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေကလုပ်ခိုင်းတာ”ဟူသော စကားဖြစ်သည်။ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းများဖြင့် ရိုက်ကြည့်သောအခါ တွေ့မြင်ရသည့် တစ္ဆေပုံသဏ္ဌာန် အဖြူရောင်အလင်းသည် သေဆုံးသွားသည့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် အမြန်စီးသူဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုအခါ ရဲကသတိပေးမှုများ ပြုလုပ်လာသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့အသိပေးလိုသည့်အချက်မှာ ကားအမြန်မောင်းသူများ၏ နောက်မှန်မှတွေ့မြင်ရသည့် အလင်းရောင်တောက်တောက်သည် ရဲကားမှထွက်ပေါ်လာသည့် အနီနှင့်အပြာရောင်မီးများသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းမီးရောင်ကို ရှိန်နှုန်းမြင့်ကားမောင်းသမားများက တစ္ဆေတစ်ကောင်ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့နောက်ကလိုက်ကာ မောင်းနှုန်းတို့လျှော့ခိုင်းနေသည်ဟု ယူဆကြခြင်းဖြစ်ပေသည်” ဟု မှတ်ချက်ပေး

အရေးကြီးပေးပါက ဆိုင်ကယ်သမားတို့ညွှန်

ပြီး စိုးရိမ်မှုတွေကို လျော့ချကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ရဲများနှင့်လူမှုအဖွဲ့အစည်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များက လူငယ်ကားမောင်းသူများအတွက် စိုးရိမ်မှုဖြစ်ရသည်။ အန္တရာယ်ဖြစ်လောက်အောင်မြန်နှုန်းမြင့်၍ ကားမောင်းလာသည့်လူငယ်များသည် ကားမောင်းလာစဉ်တွင် တစ္ဆေ (သို့မဟုတ်) အလင်းရောင်တွေ့မိ၍ စိတ်အာရုံပြောင်းသွားမှာကို စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ ပြည့်စွက်ပြောပြသည့်စကားလည်း ရှိပေသေးသည်။

“အကယ်၍ လူငယ်တစ်ဦးသည် ကားကိုအန္တရာယ်ဖြစ်လောက်သည့် အမြန်နှုန်းဖြင့် မောင်းနှင်နေပါက၊ အဆိုပါကားနောက်မှ တစ္ဆေတစ်ကောင်သည် အဖြူရောင်တောက်ပသည့် အလင်းရောင်တစ်ခုအသွင်ဖြင့် ပေါ်ထွက်လာတတ်ပါသည်။ ၎င်းကို သံပရိုသစ်ပင်လမ်းကျဉ်းမှတစ္ဆေ (The Lemon Tree Passage ghost) ဟု ခေါ်ဆိုကြပါတယ်။

(Online videos)မှ သိသာထင်ရှားအောင်ပြသခြင်းကြောင့် သိရှိရသည့်နေရာမှာ ဆစ်ဒနီ (Sydney)မှ အရှေ့မြောက်ဘက် မိုင်(၁၀၀)ခန့်ကွာဝေးသောနေရာတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ပေသည်။ ရဲများသည် လူငယ်တို့၏အပြုအမူများကို ဆန်းစစ်၍ အကြောင်းတရား ရှာဖွေကြည့်သောအခါ ဤလူငယ်များသည် တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသော ဖြစ်ရပ်ကို အမှန်တကယ်လက်တွေ့ကြုံကြခြင်းဖြစ်သည်။ အစီရင်ခံစာတစ်ခုမှ ကောက်နုတ်ချက်ကို ဖော်ပြရသော် အခြေအနေတစ်ရပ်ကို သိနိုင်ပါမည်။

“လူတို့သည် သူတို့မြင်တွေ့ရသည့်အရာကို အထူးလက်ခံယုံကြည်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရိုက်ကူးထားသည့် ဗီဒီယိုဖလှယ်တစ်ခုတွင်မူ

အရေးကြီးပေးပါက ဆိုင်ကယ်သမားတို့ညွှန်

www.burmeseclassic.com

အသံအနိုးသားတစ်ဦး၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံများကိုပါ အသံထဲ
နဲ့ ခံနေပါတယ်။

“ဟော... ဟိုမှာလာပြီ၊ အို... ဘုရားရေ ဆိုင်ကယ်စီးသေး
... သူမှ... သူ့အစစ်ပါလား”

ထိုအသံများကိုပါ အသံဖမ်းတိတ်ခွေထဲတွင် ကြားနေရသည်။
ဗီဒီယို၌ စိစစ်လေ့လာကြည့်သောအခါ အဖြူရောင်အလင်းတန်းသည်
ကားနောက်မှ လိုက်လာနေသည်ကို ဖော်ပြနေပေတော့သည်။

ထို့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သွားရောက်လေ့လာ
ကြည့်သော လူငယ်တစ်ဦးကမူ ၎င်းအနေနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အခြေ
အနေများကို ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်အဲဒီနေရာကိုသွားပြီး လေ့လာကြည့်ခဲ့ပါတယ်။
အရှိန်နှုန်းမြှင့်တင်မောင်းတဲ့ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေနောက်က လိုက်
သွားတဲ့ အလင်းတန်းတစ်ခုတော့တွေ့တွေ့နေရပါတယ်။

တစ္ဆေလားတော့ အတပ်မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတွေ့
အကြုံကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ သဘာဝလွန်ဖြစ်ရပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့
အာရုံကိုတော့ လှုပ်နှိုးပေးလိုက်သလိုပါပဲ”

ဟုပြောပြသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ... .

ထိုအဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာတော့ ဆိုင်ကယ်စီးသမားဝိညာဉ်
ရှိနေသည်ကို ယုံကြည်နေသူတွေများလာသလို တွေ့မြင်သူတွေလည်း
များလာသည်။

ထို့ပြင် ထိုအကြောင်းများကို တကူးတကမီဒီယိုမှတ်တမ်းများ
ရိုက်ကူးဖြန့်ချိသူများလည်း ရှိကြပေသည်။

High-speed chase to see ghost rider

Daily Telegraph

အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်က ဆိုင်ကယ်သမားဝိညာဉ်

မာရ်ဇွဲ

GHOST STORY

ညဟုဆိုသော်လည်း လင်းဝါသော လရိပ်ကွေးလေးကြောင့် ဖြူလွသောမြူနှင်းမရှိ။ ပြာလွင်ဝိုးရိ၍နေလေ၏။ မြောက်အရပ်မှ ပြန်လာကတည်းက လေတို့၏အေးစက်မှုမှာ သူမိမ်းတစ်ရံဆံလှသည်။

အချိန်ကား ညဆယ့်တစ်နာရီထက် မနည်းတော့ပြီ။ မြို့တွင်း မြို့လည်ခေါင်လိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုအချိန်လူသူကျဲပါးသွားသည့်တိုင် စားသောက်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အချို့တော့ မပိတ်ခင်လေး သိမ်းဖွင့်ဖွင့်၍ နေကြလေဦးမည်။

ပုံမှန်ပြေးဆွဲသည့် ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကား၊ လိုင်းကားများ မရှိနိုင်တော့သော်လည်း ဟိုနားသည်နား ရပ်ထိုးထားသည့် အငှားကားနှင့် လမ်းမီးတိုင်အောက် အိပ်စောင့်ကာနင်းသည့် ဆိုက်ကားတစ်စီးတစ်လေရှိကြသည်။

အိမ်မှာ ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ပေပေနေတတ်ကြသော လူငယ်တစ်ချို့ ဘီယာဆိုင်မှ ထပြန်လာကာ အုပ်စုလိုက်သံပြိုင်သီချင်းဆို ကတာမျိုး ရှိတတ်သည်။ အနည်းဆုံး အိမ်ရောက်အောင် မပြန်နိုင်တော့သည့် ခြေထောက်တွေကြောင့် ပလက်ဖောင်းခေါင်းအုံးအိပ်သည့် အရက်သမားတော့ ရှိနေနိုင်ပါသည်။

သို့သော်... မြို့ပြင် သင်္ချိုင်းဝန်းကျင်နေရာမျိုးမှာ ဒီလို

လူရိပ်လူခြေ ရှိမှီမြင်ဖို့နေနေသာသာ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်မြီး
ဝင် တွေ့ရခဲ့လေ၏။

အင်းလေ၊ လူသေတို့နေထိုင်ကြတဲ့အရပ်ကို လူအရှင်တွေ
ချည်းနေထိုင်တဲ့ အရပ်နဲ့တော့ ဘယ်မှာနှိုင်းယှဉ်လို့ရပါ့မလဲ။

ကောင်းပြီ . . . ငါကရော . . . ဒီလိုသူသာန်တစ်စပြင်ဆီက
ဘာအတွက် ရောက်လာခဲ့တာလဲ။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူ့အတွေးနှင့်သူ သဘောကျစွာ အားပါးတရ ရယ်မော
လိုက်သဖြင့် ရယ်သံက ဂူသချိုင်းတွေကြား ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ထပ်တောင်ရယ်လိုက်ချင်သေးသည်။

သို့သော် . . . ပဲ့တင်ပြန်၍ အဖျားဆွတ်သွားသည့် ရယ်သံ
နောက်ကနေ ဆွဲဆွဲငင်ငင် လိုက်ပါလာသော ခွေးအူသံကြောင့်
အလိုလိုနားစွင့်မိကာ ကြက်သီးမွေးညင်းလေးတွေ သိမ်းခနဲထသွား
သည်။

ဘာလဲဟ . . . ငါက ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ။ လူသေတာနဲ့
တစ္ဆေဖြစ်ရောလား၊ ဟား . . . ဟား . . . ရယ်စရာပဲ။ ဘာတဲ့ ည(၁၂)
နာရီထိုးရင် . . . လူတွေ မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထသလို . . . တစ္ဆေသရဲ
တွေလည်း အိပ်ရာထလာကြတာတဲ့၊ လူနဲ့နာနာဘာဝက နေ့ည ပြောင်း
ပြန်တဲ့ ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ပြောကြတဲ့ကောင်တွေ . . .

ခိုင်မြဲကွ . . . မှတ်ထား . . . သံတိုင်ကျောက်တိုင်လို မယိုင်မလဲတဲ့
စိတ်ဓါတ်နဲ့ မွေးတဲ့ကောင်မို့လို့ ငါ့အမေက ဒီနာမည်ကိုပေးထားတာ
ဒီလောင်းကြေးကို ငါကလွဲလို့ ဘယ်သူရဦးမှာလဲ . . . အဟတ်
အဟတ် . . .

ဘယ်ပြင်

“ဝု အူ . . . ဝူး . . . ”

“ဟား . . . ဒီ သောက်ခွေး . . . လန့်လိုက်တာ . . . ”

သချိုင်းအစကို ခြေလှမ်းအကျ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရေခပ်ဆောင်ဆီမှ
ခွေးတစ်ကောင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သံကြောင့် ခိုင်မြဲ တုန်ခနဲဖြစ်ကာ
မြည်တွန်တောက်တီးပစ်လိုက်သည်။ လူနေရပ်ကွက်ထဲ အသုဘအိမ်
တစ်အိမ်ရှိလျှင်တောင် ထိုအိမ်ခြံရှေ့ကနေ ညဖက် လူခြေတိတ်ချိန်
ဖြတ်သွားရတိုင်း စိတ်ထဲသရိုးသရိုးဖြစ်တတ်ကြသေးလျှင်၊ ဒီလို
သူသာန် တစ်စပြင်ထဲ ညကြီးအချိန်မတော်ဝင်ထွက်ရမည့် ကိစ္စ။

သူ လက်ခံစိန်ခေါ်လိုက်တာကိုက မိုက်မဲလွန်းရာကျနေမလား
ဆိုသော အတွေးမျိုးအမှတ်တမဲ့တွေးဖြစ်ကာ သွားသည်။

“တောက် . . . ငါ့နှယ်ကွာ . . . ”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“မင်းတို့ တစ္ဆေသရဲ . . . ရှိတယ်ဆိုတာယုံလား . . . ”

ဝေဖြိုး၏အမေးစကားကြောင့် ကိုငှက်ကြီး သီချင်းနှင့်လူတော်
ဖက်ရည် အရသာခံနေသော သူတို့အုပ်စု ဝေဖြိုးရှိရာ အာရုံစူးသွား
သည်။ သူတို့ အုပ်စုဆိုတာ ခိုင်မြဲ၊ ထင်ရှား၊ မြဲတုန်း၊ ဝေဖြိုးထက်ခေါင်

ဘယ်ပြင်

တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဒီနှစ် သူတို့ငါးယောက်စလုံး ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်း
ပေါက်အောင်ကြကာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်း အတူဆက်တက်ကြဖို့
အစီအစဉ်လည်းရှိသဖြင့် အတွဲမပျက်ဆက်ဖွဲ့နေကြသည်။

မိဘများလည်း စီးပွားရေးအတန်အသင့် ပြေလည်ကြသူများ
ဖြစ်ရကား ဆယ်တန်းအောင်အောင် ကြိုးစားပေးသော သားအတွက်
ပုံကြားဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေကာ ဒီကာလအတွင်းစိတ်ချမ်းသာစွာ နေစေ
ခဲ့ကြသည်။

သားတော်မောင်များကလည်း အကြိုက်တွေ့စွာ ခတ်မိုက်မိုက်
ဝင် ပျော်ကြသည်။ စားလိုက်သွားလိုက် ပျော်လိုက်ပါးလိုက်နှင့် ပြော
စရာဆိုလို့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းနှင့် ကိုယ်နှစ်သက်ရာ နိုင်ငံခြားဘာသာ
စကားသင်တန်းတစ်ခုစီ တက်နေကြတာပဲရှိသည်။ ကျန်တာ အချည်းနှီး
ပင်။ သို့သော်... ထိုအချည်းနှီးကပင် ထို လူငယ်လေးတွေအတွက်
သက်ဝင်မိန့်မောစရာပင်ဖြစ်နေပေသည်။

“တစ္ဆေသရဲတင်လားကွာ ပြိတ္တာတွေတောင်ရှိသေးတာ...”

ဝေဖြိုးစကားကို မြဘုန်းက ထောက်ခံဖြည့်စွက်ပေးလိုက်သည်။
ထင်ရှားကတော့ နားထောင်သူသက်သက်ပုံမျိုး ဘာမှမပြောလိုသည့်
မျက်လုံးမျိုးနှင့်ငြိမ်ကာ ကြည့်နေခိုက် ခိုင်မြဲနှင့် ထက်ခေါင် အချင်းချင်း
ကြည့်ကာ ပြုံးကြသည်။ ထိုအခါ ဝေဖြိုးက...

“ဘာလဲ... မင်းတို့က... မယုံဘူးပေါ့...”

“ငါတော့ မယုံဘူးကွာ... ငါစူးစမ်းကြည့်သလောက်တော့
ရှိကိုမရှိဘူး...”

ထက်ခေါင်... စကားဆုံးသည်နှင့် မြဘုန်းက...

‘မင်း မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟောတဲ့ ဘာရသုတ္တန်

တရားကို နာဘူးလား’

ထက်ခေါင်ခေါင်းခါ၍ မြဘုန်း ညစ်တစ်တစ်မဲ့ပြပြီးမှ...

‘မင်းက ဒီဋ္ဌိပဲကွ ဘာသိမှာလဲ တစ္ဆေသရဲတင်မကဘူး ပြိတ္တာ
အမျိုးမျိုးရှိတဲ့အကြောင်းပါဟောထားတာ ရှင်းလား...’

‘အေးလေ... ငါမှမမြင်ဘူးတာ ဥပမာကွာ မင်းညီမ ခင်လေး
အခုမှ ကိုးတန်းတက်တာ ရည်းစားလေးယောက်တစ်ပြိုင်တည်းထား
ထားတယ်၊ မင်းယုံလား...’

‘ဟေ့ကောင်... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ...’

‘မင်းမမြင်ဘူးလို့ မဖြစ်နိုင်တာလား... မင်းမြင်အောင် ငါပြ
ပေးရမလား...’

‘အေးပြလေ... မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းအသေပဲ...’

‘မြင်ရင်... လက်ခံမယ်ပေါ့...’

‘လက်ခံမယ်...’

‘ဒါဆို... ငါ့ကိုလည်း အဲဒီတစ္ဆေသရဲတွေ ပြိတ္တာတွေ အခု
ခေါ်ပြကွာ... ငါက ဒါ... မင်းနှမရည်းစားတွေပဲလို့ လက်ညှိုးထိုးပြ
သလိုမျိုး မင်းလည်းပြနိုင်ရင် ငါယုံမယ်...’

စကားကြွယ်သော ထက်ခေါင်ကြောင့် မြဘုန်းလည်ပင်းလိမ်
ကာ ငြိမ်သွားသည်။ ဒါကို ဝေဖြိုးမခံချင်ဖြစ်သွားကာ...

“မင်းစကားကပ်တာပဲကွ ထက်ခေါင်ရ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို
ဆရာတော်ကြီးရဲ့တရားကို မယုံဘူးပေါ့... မင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာသားမှ
ဟုတ်ရဲ့လား”

ဝေဖြိုးကလည်း မခေါ် ထက်ခေါင်ကို စကားပရိယာယ်နဲ့
ပြန်ချွတ်၍ ထက်ခေါင်အီလည်လည်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ ခိုင်မြက . . .

“ကောင်းပြီ ဝေဖြိုး . . . မင်းနဲ့မြဘုန်းက . . . တစ်ဖက်၊ ငါနဲ့ ထက်ခေါင်က တစ်ဖက်ဖြစ်သွားပြီ ဆိုပါတော့ . . . ငါသိသလောက် တော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ဟာ ဒီဘဝမှာဖြစ်ပြီးပျက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ နောက် ထပ်ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ ရုပ်နာမ်ကြီးက ရှင်နေတုန်းမှာ ဘာတွေပဲ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ သေရင်ပြီးပြီ ဟိုဖက်ဘာမှမရှိတော့ဘူးလို့ လက်ခံရင် ဒါဟာ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိလို့ခေါ်တယ်။ အဲသလိုမဟုတ်ပဲ ရုပ်ပဲသေတာပျက်တာ နာမ်က ကျန်တယ် တစ္ဆေသရဲမဖြစ်ရင် နောက်ခန္ဓာအသစ်ထဲ ပြောင်း ဝင်တယ်လို့လက်ခံရင် ဒါဟာ သဿတဒိဋ္ဌိပဲ။

သေချာတာကတော့ အဲဒီအယူအစွဲများနေတဲ့ ဒိဋ္ဌိနှစ်မျိုးစလုံး မှန်လမ်း၊ ဖိုလ်လမ်းနဲ့ အရမ်းဝေးကွာလွန်းနေတာပဲကွ ငါပြောတာ မယုံရင် ဆရာတော်ကြီးတွေကိုမေးလျှောက်ကြည့်နိုင်တယ် . . .”

သူတို့အားလုံးထဲမှာ စာဖတ်ဝါသနာကြီးသော ခိုင်မြကို တုဖက် ပြောဖို့မမီတာ ဝေဖြိုးသိသည်။ သို့သော်လည်း မခံချင်စိတ်က ကျားကန် ထားသဖြင့် . . .

“ဒါဆို မင်းပြောချင်တဲ့သဘောက တစ္ဆေသရဲဆိုတာ မရှိဘူး ပေါ့ . . .”

“ရှိတယ် . . .”

“ဟင် . . . မင်းဟာက ဘယ်လိုကြီးတုန်း . . .”

“ဓမ္မ သဘောကတော့အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တတ် မကောင်းတဲ့အကုသိုလ်ကံကြီးတဲ့အတွက် အဲဒီကံအရိပ်ထွန်းနေတာ ပြောချင်တာက လူတစ်ယောက်သေတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ဝိညာဉ် ခန္ဓာက အဲဒီမှာတင်ပျက်သွားပြီး . . . သူ့အကုသိုလ်ကံကြောင့် တစ္ဆေဖြစ်

တစ္ဆေပြင်

သွားတယ်ဆိုရင် အဲဒီခန္ဓာထဲက ဝိညာဉ်ထွက်လာပြီးဖြစ်နေတာမဟုတ် ဘူး . . . အဲဒီပြုခဲ့တဲ့ ကံအတွက် ကံကြွေး ကံအကျိုးအသစ် ထပ်ဖြစ်နေ တာ . . .”

“အေးလေ . . . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိတယ်ဆိုတာ . . . မင်း လက်ခံတယ်မဟုတ်လား . . .”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီအရှိတရားကို မင်းတို့လက်မခံတဲ့ ပုံစံနဲ့ တူချင်မှတူလိမ့်မယ်”

“ဒါတော့ ဝန်ခံတယ်ကွာ . . . တစ္ဆေသရဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ပြောသလောက်တော့ မရှုပ်ထွေးဘူး။ ငါတို့ဘေးခြံက ဒေါ်မာဂရက်ကြီး က မကျွတ်ဘူးကွ . . .”

“ဘယ်ကျွတ်မလဲ . . . သူက ဘောင်းဘီပဲအမြဲဝတ်နေတာ . . .”

“ဟုတ်တယ် ဘေထုပ်ထည်တွေ အာ . . . မင်း မနောက်နဲ့ကွာ ငါအတည်ပြောနေတာ . . .”

ထက်ခေါင်ဝင်ဖောက်၍ အားလုံးပြုံးကြသည်။ ဝေဖြိုးက သူ စကားကို အဖျက်မခံလိုဟန်နှင့် . . .

“မင်းပြောသလို ကံကြွေးအသစ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် . . . ဒီမှာ အဘွားကြီးက အသက်မထွက်သေးဘူး စင်ကာပူမှာရှိတဲ့ သူ့သမီးဆီမှာ ကိုယ်ထင်သွားပြတယ်ကွ . . . ဒီကဆုံးပြီဆိုမှ ဖအေလုပ်သူက စင်ကာပူ ကိုဖုန်းဆက်တော့ ဟိုမှသိနှင့်ပြီးနေပြီ . . . ကဲ . . . ဒါကို ဘယ်လိုလုပ် မသစ်လို့ ပြောမလဲ . . .”

“အဟင်းဟင်း . . . မင်းတို့က အသက်ရှူနေတိုင်း မသေသေ ဘူးလို့ ထင်တာကိုးကွ . . . အမှန်တကယ်က သိမှုစိတ်ဝိညာဉ်ကအိုက် နှင့်နေပြီ။

မီးစက်လိုပေါ့ကွာ အင်ဂျင်ကလောင်စာဆီရှိလို့သာ နိုးနေတာ
မီးက မထွက်တော့ဘူးလေ စင်ကာပူရောက်သွားတယ်ဆိုတာကလည်း
မသေခင်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ ဘယ်နှစ်ခေါက်တောင် ရောက်နေမှန်း
မှမသိတာ... သေတော့လည်း ဒီစိတ်နဲ့ဆိုတော့ ဒီအကြောင်းခံထား
တဲ့ အကျိုးအပြစ်က အဲဒါမဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ”

“အရေးထဲ ဘုန်းကြီးလူထွက်နဲ့ လာတွေ့နေပြန်ပါပြီကွာ...
မင်းဘာသာ တစ္ဆေသရဲဆိုတာကို ဘယ်လိုပဲလက်ခံလက်ခံ ငါတို့ပြော
တာက ရှိမရှိ... ဒါပဲ...”

“ရှိတယ်...”

“ဟုတ်ပြီ... မင်းကြောက်တတ်သလား...”

ထိုအခါ... ခိုင်မြဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း တစ်ချက်တွေ
ဝေနေပြီးမှ...

“လူပြန်းတစ်ယောက်အတွက်တော့ ကြောက်စရာပဲကွာ...
ဒါပေမယ့် သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် သနားစရာကောင်းတယ်...
အပြစ်ရှိလို့ ခံနေရတာမှန်ပေမယ့် သူတို့ဘဝသူတို့ဝဋ်ဆင်းရဲကြီးက
မခံစားနိုင်စရာပဲကွာ... အဲဒါကြောင့် သနားတယ်လို့ ပြောတာ...”

“အိုခေလေ... မင်းက တစ္ဆေမကြောက်ဘူးဆိုပါတော့...”

“ဟုတ်တယ်...”

ခိုင်မြဲ ချက်ချင်းပဲပြန်ဖြေပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဝေဖြူးက...

“ငါတို့က လူပြန်းလို့ပဲပြောပြော ကြောက်တယ်ကွာ... မင်းက
မကြောက်ဘူးဆိုတော့... မင်းရဲ့သတ္တိရှိမှုကို စမ်းသပ်ပြီး အသိအမှတ်
ပြုချင်တယ်...”

ခိုင်မြဲ ဘာမှမပြောပဲ ဆက်ပြီးနားစွင့်နေ၍

“စောစောက ငါပြောတဲ့ ဒေါ်မာဂရက်ကို သူ့သမီးက မြို့ပြင်
သူသာန်မှာ အုတ်ဂူလုပ်ပေးထားတယ်... ဒေါ်မာဂရက်ရဲ့ ယောက်ျား
ဦးဘာဘူပြောတာကတော့ သူ့မိန်းမ မာဂရက်က ည(၁၂)နာရီကျော်
ရင် သူ့အုတ်ဂူမှာ တက်ထိုင်ပြီး သီချင်းညည်းတယ်... ည(၂)နာရီ
ကျော်တာနဲ့ သူ့အိမ်ကိုပြန်လာပြီး မနက်(၄)နာရီကျော်မှ အုတ်ဂူကို
ပြန်သွားတယ်တဲ့ကွ...”

“တိကျလှချည်လား ဝေဖြူးရာ... ဝတ္ထုရေးဖို့ စိတ်ကူးတော့
မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်...”

“မပြောနဲ့ထက်ခေါင် ဒီပြဿနာက အတိအကျပဲ၊ ငါ့အဖေ
လည်းမြင်တယ်၊ ငါတို့ ဟိုဖက်တစ်ခြံကျော်က ဦးကံမောင်တို့ လင်မယား
လည်းမြင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ဦးဘာဘူကို ပြောပြတော့ ဦးဘာဘူကလည်း
စောစောကငါပြောတဲ့အတိုင်း ဝန်ခံတယ်...”

“ဟုတ်ပြီလေ... အဲဒါကို ငါက ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ငါတို့လမ်းထဲက လူတွေ ဒေါ်မာ
ဂရက်ကို ကြောက်နေကြတယ်၊ ပိုဆိုးတာက ငါတို့တူဝရီးကွာ...
အဒေါ်က စက်ရုံမှာ ညပိုင်းအချိန်ပိုဆင်းရတဲ့နေ့ဆို မနက်သုံးနာရီ
နောက်ပိုင်းမှ ပြန်ရောက်မယ်၊ ငါက ထွက်ကြိုရတယ်... မနက်
နာရီ ဝန်းကျင်လောက်မှာ ငါတို့တူဝရီးနဲ့ ဒေါ်မာဂရက် ပက်ပင်းတို့
တာတင် သုံးခါမကတော့ဘူး၊

အခုဆို... အဒေါ်အိုဗီတိုင် ဆင်းတဲ့နောက်ဆို တစ်မိသားစု
လုံးထွက်ကြိုနေရတဲ့ဘဝရောက်နေတယ်... ငါ့အဖေ ပြောတာက
တော့ သူ့ဆီမှာအင်းချပ်တစ်ခုရှိတယ်တဲ့... အဲဒီ အင်းချပ်ကို ည(၁၂)

နာရီလောက် သူ့အုတ်ဂူမှာ သွားတင်လိုက်ရင် ဒေါ်မာဂရက် ထွက်လာ လို့မရတော့ဘူးတဲ့. . . မင်းက သတ္တိကောင်းတော့ အဲဒါမင်းလုပ်ပေး ပါလား. . . အားလုံးအတွက် ကူညီရာလည်းရောက်တယ်။

နောက်တစ်ခုက လောင်းကြေးထပ်မယ်ကွာ မင်းလုပ်နိုင်ရင် ငါးသောင်းရမယ်. . . မလုပ်နိုင်ရင် ငါးသောင်းပြန်လျှော်ရမယ် ဘယ် နှယ်လဲ. . . ”

ထိုစဉ် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ကုတ်နားထောင်နေသော ထင်ရှား တ. . .

“အာ. . . ငါတော့ သဘောမတူဘူးကွာ ရှေးစကားကြားဖူး တယ်ကွ နာနာဘာဝနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလောင်းအစားလုပ်ရင် ချေး ခနောင်းတုတ်ကတောင် ထခုန်တယ်တဲ့ကွ. . . ”

“ဘာလဲကွ. . . ချေးခနောင်းတုတ်. . . ”

“ချေးကုန်းတဲ့တုတ်ချောင်းလေးကို ပြောတာနေမှာပေါ့ကွ မင်း ကလည်း. . . ”

ထို့နောက် ခိုင်မြက. . .

“ထားပါတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပွဲကို ငါလက်ခံတယ်ကွာကဲ ဘယ်တော့အစီအစဉ်စကြမလဲ. . . ပြီးတော့ ဒေါ်မာဂရက်ရဲ့ အုတ်ဂူ တို့ မင်းတို့ပြောတဲ့အချိန်ကို ငါတကယ်ရောက်မရောက် မင်းက ဘာနဲ့ဆုံးဖြတ်မှာလဲ. . . ”

ထိုအခါ ဝေဖြိုးက ရယ်၍. . .

“ငါလည်း ဒီလောက်တော့ ဘယ်အမလဲ ခိုင်မြရာ. . . မင်းသာ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားစမ်းပါ. . . အစီအစဉ်ကတော့ မနက်ဖြန်ညပဲ မင်းပြန်လာတဲ့အချိန်ကို ငါတို့ဘီယာဆိုင်ကနေ ထိုင်

စောင့်မယ် လောင်းကြေးလည်း အဲဒီမှာလဲရှင်းမယ်”

“ဖြစ်တယ်ကွာ. . . ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ထပြန်လာကြတော့ ရပ်ကွက်ချင်းတူ သော်လည်း လမ်းချင်းမတူ၍ ခိုင်မြနှင့် ထက်ခေါင်က တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သွား သည်။

“မင်းဖြစ်ရဲ့လား ခိုင်မြ. . . ”

“မဖြစ်တော့ရော မင်းအဖော်လိုက်မှာမို့လို့လား. . . ”

“အာ. . . မ. . . မယုံတာမယုံတာပဲ ကြောက်. . . ကြောက်တာ က. . . ကြောက်တာပဲကွ. . . ငါ. . . အဲသလောက် မစွန့်စားရဲဘူး ခိုင်မြ”

အမှန်တော့ ခိုင်မြလည်း မခံချင်စိတ်နှင့် လေကြီးမိုးကြီး ကျပစ် ခဲ့လိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့လေးမိသည်။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်မှန်း သိနေသည့်တိုင် ရွံသလိုလိုရှိချင်သည်။ ခုမှ. . . မလုပ်ရဲဘူး ဆိုပြန် လျှင်လည်း သိက္ခာတော်တော်ကျတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပင့်သက် ကြိတ်ရွှိုက်ကာ အံကြိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဂုလွတ်. . . ”

“အမလေးဗျ. . . ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ. . . ခိုင်မြဘာလဲ. . . ”

ခိုင်မြ လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ပြီးမှ. . . သူတက်နင်းမိသောအရာကို သေချာပြန်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ. . . ဘဲဥ အခွံ. . . ”

တလွင့်လွင့်ဖြစ်ချင်နေသော သူ၏စိတ်ဝိညာဉ်ကို ကြိုးစား၍ စုစည်းပစ်လိုက်သည်။ လုပ်စမ်း... ခိုင်မြဲ မင်းဒီလောက်ကလေးကို သူရဲဘောကြောင်နေရင် တစ်ဘဝလုံးရင်ဆိုင်နေရမယ့်လူလော့က အခက်အခဲတွေကို ဘယ်လိုကျော်လွှားမလဲ။

သူ အဲ့သလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရဲစိတ်မွေးပြီး အတန်ကြာအောင် ရွံ့တွန့်နေသော ခြေလှမ်းများအား စတင်လှုပ်ရှားလိုက်ပါသည်။ သရဲဆိုတာ လူလောက်ကြောက်စရာမကောင်းဘူးကွ လူလေးရဲ့ လူယုတ်မာဆိုတာပဲ ရှိတယ်။ သရဲယုတ်မာဆိုတာမရှိဘူး။ လူလိမ်လူကောက်လူညစ်... လူဆိုးတွေရှိတယ်... သရဲတွေ လိမ်တာကောက်တာ ဆိုးညစ်တာ ကြားဘူးလား... ဒါကြောင့် လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဟာ လူပဲ။

ဟုတ်တာပေါ့... အဖေ ဒီလိုမျိုးငါ့ကို ပြောဖူးတဲ့စကားတောင် ရှိသေးတာ၊ ငါဖတ်ဖူးတဲ့စာအုပ် တွေထဲမှာလည်း သရဲတစ္ဆေတွေဟာ

သူတို့အကုသိုလ်ကံအလျောက် ကြောက်စရာပုံသဏ္ဌာန်တွေပြန်တာ လူကိုမြင်မှ ထူးခြားပြီးလုပ်ပြတာမဟုတ်ဘူးတဲ့ တစ်ခုပဲ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲပြီး ဒုက္ခမီးတွင်းထဲလောင်မြိုက်ခံနေရလို့ လူကိုမြင်ရင် အကုသိုလ်လေးများ ရနိုးနိုး၊ စားစရာလေးများ ကျွေးခိုးနိုးနဲ့ သူတို့ရှိကြောင်းပြပြီး အသနားခံတောင်းခံတတ်ကြတယ်တဲ့။ ဟုတ်သားပဲ... ဒါကို ငါက ဘာတွေများကြောက်နေရမှာလဲ... ငါ့နယ်...။

သူ့အတွက် ခွန်အားရှိသော အတွေးများက ဝင်ရောက်လွှမ်းမိုးစေဆော်ပေးကြသဖြင့် သူ၏ခြေလှမ်းတွေက အတော်ခရီး ရောက်သွားသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အဆက်မပြတ်ကြားနေရသော ခွေးအူသံက ခွေးဟောင်သံအဖြစ် ပြောင်းသွား၍ အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကာကြည့်မိသည်။ ပေကျင်မှုန်မှုန်နှင့် မည်းမည်းကုတ်ကုတ်နှစ်ခု ယှဉ်လျက်တွေ့ရသည်။

တစ်ခုက ဇရပ်ဆောင်ဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ် ရှည်မျောမျော ထိုးထွက်နေသောအရာက မီးသဂြိုဟ်စက်ဆိုတာ သူကောင်းစွာ သိထားသည်။ ငါးတန်းနှစ်လောက်အထိတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေများ သင်္ချိုင်းထဲအုပ်စုဖွဲ့၍ ရောက်လာကာ ဆော့ကြသည်။

အုတ်ဂူတွေကြား တူတူပုန်းတမ်းကစားကြသည်။ သူခိုးပုလိပ်နှင့် စိန်ပြေးတမ်းကစားကြသည်။ မှတ်မှတ်ရရ သူတို့အုပ်စုထဲက သိန်းထွန်းဆိုတဲ့ကောင် အုတ်ဂူနှစ်ခုကြားခြေချော်ကျပြီး နဖူးကွဲသွားသည်။ မကြာပါ။ သိန်းထွန်းသေလေ၏။

လူကြီးများက သင်္ချိုင်းစောင့်ဖမ်းစားသည်ဆိုကာ ကိုယ့်ကလေးကိုယ် တင်းကြပ်စွာတားမြစ်ပြီး မကစားခိုင်းတော့ပေ။ သည်းခံနက်ပိုင်းမနှစ်က သူတို့အတန်းမှ ကြူကြူ ဟုခေါ်သော ကောင်မလေးအပြင်းများ

ပြီး ဆုံးသဖြင့် သူတို့အတန်းသားတွေ အသုဘလိုက်ပို့ရင်း ကလေးဘဝ တတစားကွင်းဖြစ်ခဲ့သော သင်္ချိုင်းသို့ တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်။

ယခုတစ်ခေါက်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ရယ်ချင်သည်။ ငယ်ငယ် တုန်းက သင်္ချိုင်းဆိုတာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ မနှစ်က တစ်ခေါက် ရောက်တော့... ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသော သင်္ချိုင်းဖြစ်သွားသည်။

ယခုတော့ ကြောက်စရာကောင်းနေပြီလား မဆိုနိုင်။ ထိုအခိုက် မှာပင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခု အုတ်ဂူတွေကြားမှ ရွှေ့လျားသွားတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ၏ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခန်ရပ်ကာ နားအုံနားရင်းတွေ ကားထွက်ကုန်တော့သည်။ ဟာ... သူလမ်းသူသွားတာ ငါနဲ့ဘာ ဆိုင်လဲ... မကြောက်ဘူးကွ... မကြောက်ဘူး... ဟူးဟူး...။

တဖြန်းဖြန်းထောင်ထလာသော ကြက်သီးမွေးညင်းတွေကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ပြီး လွတ်ထွက်ချင်နေသောစိတ်ကို အကြိတ်တင်းစု ကာထားသည်။ ဆက်သွား မကြောက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။

ဘာသာ... စိတ်တင်းပြီး ဆက်လျှောက်သော်လည်း ခြေ လှမ်းတွေက မမှန်တော့ချင်။

"ဂဲ... ဝဲ..."

"အား..."

"ဝုတ်... ဝုတ်... ဝေါင်း..."

"ဟာ... ဒီခွေးငါ့နယ် လန့်လိုက်တာ... ဟဲ့ခွေးဟ..."

'ဝုတ်... ဝုတ်...'

အုတ်ဂူတွေကြားမှ ခေါင်းပြူမာန်ဖီးလိုက်သော ခွေးကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလွင့်ခါထက်သွားသည်။ သို့သော် ခွေးမှန်းသိ၍ ထိပ်ထိပ်ပြာပြာမာန်မဲအော်ဟစ်လိုက်ရ၍ လားမသိ၊ အနည်းငယ်

စိတ်သက်သာရာရကာ ဆက်လျှောက်သည်။ ဒေါ်မာဂရက်၏ အုတ်ဂူ က သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းနှင့်တစ်ပြောင့်တည်း ညာဖက်ခြမ်းအုတ်ဂူ အတန်း၌ အရှေ့ဖက်ထိပ်ဆုံးအုတ်ဂူဟု ဝေဖြူးပြောလိုက်သဖြင့် သူ လှမ်းကာကြည့်မိသည်။

လရောင်ဦးတဝါးနှင့် အုတ်ဂူနေရာကိုလှမ်းမမြင်ရသော်လည်း ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်လှမ်းရင်တောင် အလှမ်းနှစ်ဆယ်တော့ သွားရ ပေဦးမည်။ ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် လက်ထဲအင်းပြားကို သတိရပြီး လက် ကနာရီကို မကြည့်သည်။

၁၂ နာရီ။

ဟာ... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ၁၂ နာရီမထိုးခင်အုတ်ဂူပေါ်တင်မှ ဒေါ်မာဂရက်ထွက်မလာနိုင်မှာဟု ဝေဖြူးပြောသောစကားစကို ကြား ယောင်ရင်း စိတ်ထဲ ဖျင်းဖျင်းဖြစ်ကာ ခပ်သွက်သွက်ကြီးလျှောက် မိသည်။ ဘုရားရေး... ဒီအချိန်ဆို တစ္ဆေမကြီးဂူပေါ်တက်ထိုင်တော့ မှာ... အဲဒါဆို ငါကမတွေ့ရမှာစိုးရိမ်တဲ့ပုံမျိုးနဲ့။

ထိုအတွေးကြောင့် ခြေလှမ်းအရှိန်လျော့ကာ ကတုန်ကရင်ဖြစ် နေသော ခြေအစုံအား ပုံလဲကျမသွားအောင် အနိုင်နိုင်ထိန်းကာ နေ မိသည်။ ငါ့နယ်ကွာ ငါတော်တော်ရှူးတာပဲကွ... ချီးမှပဲ... အသုံးမတူ တဲ့ကောင် မင်းလုပ်တာတွေ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိလဲ... ချီးပဲကွာ... ပြန်မယ်။

သူ ထိုအတွေးနှင့်ပြန်အလှည့် ရှုံးရင်ငါးသောင်းဆိုသော အသိက သူ့ခြေလှမ်းအား ဆွဲတုန်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်ကထွက်လာ ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနှင့်အိပ်ကပ်ထဲမှာ ငါးကျပ်တောင် ထည့်မလာခဲ့။ ဒီအတိုင်းလှည့်ပြန်သွားလို့ ကတော့...။

ခိုင်မြဲ ထိုအတွေးတစ်ခုနှင့်တင် လာလမ်းအတိုင်းမှတ်သွား

ထားသောတိုက်ကို ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ ရှိသမျှစိတ်ခွန်အားကို စုစည်း
ဖမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုဆိုးကိုခပ်တိုတိုပြင်ဝတ်၍ ဆင်တစ်ကောင်
လုံးရွှေကပိတ်နေလျှင်တောင် ဝင်တိုက်တွန်းလှဲပစ်မည့် ခြေလှမ်းမျိုးနှင့်
ဝါးလုံးထိုးလျှောက်ကာသွားတော့သည်။ ယောက်ျားကွ သတ္တိရှိတဲ့
ကောင် လာစမ်း။

“ဟဲ့. . ဘယ်အထိသွားဦးမှာလဲ. . ”

“အဲ. . . ”

သူ၏ ညာဖက်ဆီမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏အသံ
ကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခနဲရပ်ကာ လှည့်အကြည့်. . .

“ဟင်. . . ”

အုတ်ဂူပေါ်တင်ပြင်ခွေထိုင်ပြီး ဆေးပေါလိပ်ဖွာနေသော
မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြောင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်ကာ သွား
သည်။

“နင်ရှာနေတဲ့ မာဂရက်အုတ်ဂူက ဒီမှာလေ. . ဟိုဘက်ဆက်
သွားလို့ မြေပုံတွေပဲရှိတာ. . . ”

သေချာပြီ။ ၁၂ နာရီလည်းထိုးနေပြီ။ မဟုတ်မှလွဲရော. . .
ဒါ. . . ဒါ. . . ။

“နေ. . . နေပါဦး အဒေါ်က ဒီအချိန်ကြီး ဒီမှာဘာလာလုပ်
တာလဲ. . . ”

“မင်းကို လာစောင့်နေတာလေ. . ”

“ဗျာ. . ”

“ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း. . . ”

ခိုင်မြဲလန့်ဖျပ်တုန်ခါသွားတာကို ကြည့်ပြီး အုတ်ဂူပေါ်က

အမျိုးသမီးကြီး ရယ်သံညှင်းသိုးသိုးနှင့် ဆင်းလာသဖြင့် ခိုင်မြဲ ကတုန်
ကရင်ဖြစ်လာပြီး နောက်ကိုအဆုတ် တစ်စုံတစ်ခု တက်နင်းကာ ဖင်ထိုင်
ကျသွားသည်။

“ဘုတ်. . ”

“အီး. . . အင့်. . . ”

သူမော့ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးကြီးက ဘောင်းဘီနှင့်. . ။
ဟာ. . သွားပြီထင်တယ်. . ။ ဒေါ်မာဂရက်က ဘောင်းဘီအမြဲဝတ်
သော အမျိုးသမီးကြီးဆိုတာ သူလည်းသိသည်။

“ဟဲ့. . နင် ဘာလုပ်မှာလဲ. . လုပ်စရာရှိတာ. . လုပ်လေ. . ”

‘ကျွန်တော် ဒီ အင်းပြားလေးလာထားတာပါ’ ဟု ပြောလျှင်
ကုပ်ချိုးသတ်တော့မည်။ မပြောပဲ ထားလည်းတွေ့သွားမှာ သေချာ
သည်။ ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ ထိုတစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ထွက်ကျလာ
သော ချွေးသီး၊ ချွေးပေါက်များက သူတစ်ကိုယ်လုံး ရေနှင့်လောင်း
ထားသည့်နှယ်။ မည်သို့ဆိုစေ. . . တစ္ဆေမကြီးနှင့် နဖူးတွေ၊ ခြေတွေ
တွေ့နေပြီဖြစ်၍ တစ္ဆေသရဲဆိုတာကြောက်စရာ မဟုတ်ဘူး သနားစရာ
ဆိုသောစိတ်ကို မရမကပြန်သွင်းသည်။ ဟုတ်တယ် သနားစရာ. . .
သနားစရာ. . . ကြည့်ပါဦး သူ့ခင်ဗျာ ဘယ်လောက်သနားစရာ
ကောင်းလိုက်သလဲ. . ဟဲဟဲ. . အမလေးနော်. . အင်းဟင်းဟင်း. .

“ဟဲ့. . . ”

“ဗျ. . . ဗျာ. . . ”

“ထ စမ်း. . ”

“ခင်. . ခင်ဗျာ. . ဟုတ်. . . အဒေါ်. . အဒေါ်. . နောက်
. . နောက်. . ဆုတ်. . ပေး. . လေ. . ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ခိုင်မြစ်တံထဲ အသိတစ်ခုက လင်းခနဲဝင်
ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ္ဆေပူးတာ ကပ်တာခံရရင် ယောက်ျားတစ္ဆေဆို
ထဘီနဲ့အုပ်. . မိန်းမတစ္ဆေဆို ပုဆိုးနဲ့အုပ်ရသတဲ့. . ။ ဘယ်တုန်းက
ဘယ်သူပြောတာကို ကြားဘူးမှန်းတော့မသိ။

လောလောဆယ် ထိုအတွေးလေးရလိုက်တာပင် သူ့အတွက်
အင်အားတစ်ခုလိုဖြစ်သွားပြီး ထိုင်လျက်နှင့်ခါးပုံစပြေချကာ ကယျာ
ကသီး ထရပ်ပြီး ပုဆိုးချွတ်လိုက်သည်။

ဒါကို တစ္ဆေမကြီးမြင်ပြီး. . .

“ဟဲ့. . . နင် ဘာလုပ်တာလဲ. . .”

ခိုင်မြစ် ဘာမှပြောမနေဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ကာ တစ္ဆေမကြီးခေါင်း
ကို ပုဆိုးနဲ့အုပ်လုံးပစ်လေသည်။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ဟရူး. . . ဝူး. . .”

ထို့နောက်မှ အိတ်ကပ်ထဲက အင်းပြားအား အုတ်ဂူပေါ်တင်
ကာ တစ်ချိုးတည်းလစ်ပြေးလေတော့၏။

“ဟဲ့. . . ဟဲ့ကောင်. . . မသာကောင်. . . နင်. . .”

“ဟိုက်. . . လိုက်လာပြီထင်တယ် လစ်မှ. . .”

၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄

BURMESE
CLASSIC

ထိုညက. . . သူ. . . ဘီယာဆိုင်သို့မရောက်တော့ချေ။ အတွင်းခံ
ဘောင်းဘီလေးနှင့်ဖြစ်၍ အိမ်ရောက်အောင်ပြေးပြန်ကာ. . . စောင်
ခေါင်းမီးခြုံ၍ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့တိုင်. . . ကြောက်စိတ်နှင့် အိပ်ရ
ဖြစ်ကာ အမေ့ခြင်ထောင်ထဲဝင်တိုးမှပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မနက်. . . အတော်နေ့မြင့်မှ အိပ်ရာထဖြစ်သည်။ ည. . .
ဟိုကောင်တွေလည်း သူပြန်အရောက်ကို ထိုင်စောင့်ရင်း ညဉ့်နက်ကုန်
ကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဆုံနေကြလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပဲ သွား
ထိုင်စောင့်ဖို့အိမ်ကအထွက် ဝေဖြိုး၊ မြဘုန်း၊ ထင်ရှား၊ ထက်ခေါင်တို့
လေးယောက် မျက်စိမျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် ခြံတံခါးဘေးမှာ ငုတ်
တုတ်ကလေးတွေထိုင်နေတာ တွေ့ရလေတော့သည်။

“ဟာ. . . ဟေ့ကောင်တွေ. . .”

သူ့ကိုမြင်မှ လေးယောက်စလုံးလင်းခနဲဖြစ်ကုန်ကာ ခုန်ထ
လာကြပြီး. . .

“မင်း. . . မင်းဘာမှ. . . မဖြစ်ဘူးနော်. . . ခိုင်မြစ်. . .”

“ဟာ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ... ”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ... ငါတို့က မင်းပြန်မလာလို့ သွေးဗျက်ပြီးသေနေပြီလို့ထင်တာကွ... အဲဒါကြောင့် လူကြီးတွေကို အသိပေးရရင်ကောင်းမလားလို့ ထိုင်စဉ်းစားနေကြတာ... ”

“အေးဆေးပါကွာ... သရဲဆိုတာ... ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ... ”

“ဟင်... မင်း... မင်း တွေ့ခဲ့သေးလား... ”

“ဒေါ်မာဂရက်နဲ့ကို တညတညတိုးတာ... ”

“ဟာ... ”

“ကဲ... လာ ဆိုင်သွားမယ်... ”

ခိုင်မြစ်တံကူးက ဆိုင်ရောက်မှ သူရဲကောင်းဆန်ဆန် ကြိုးစားမှုမျိုးလို သာသာထိုးထိုးလေး ပြောပြမည်။ သို့သော်... ဆိုင်မရောက်ခင်လမ်းမှာ အဝတ်အစားခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့်လူကြီးတစ်ယောက်က ဝေဖြိုးအားဆီးကြိုကာ စကားဆိုလေသည်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ငါထိုင်စောင့်နေတာ တူမောင်ရဲ့... မင်းမလာတော့ဘူးထင်လို့ အခုပဲပြန်တော့မလို့... ”

“ဟုတ်လား... အားနာလိုက်တာ ဦးကြီးရာ... ”

“ဒါထက် ညက သချိုင်းကို လာတာဘယ်သူတုန်း... ”

“အာ... သူပဲလေ ဦးကြီး... ”

ဝေဖြိုးက ခိုင်မြစ်ကို ညွှန်ပြ၍ထိုလူကြီးက ခိုင်မြစ်ကိုမချင့်မရဲလှမ်းကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုထည့်ထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို လှမ်းပေးလေသည်။ ခိုင်မြစ်အူတူနှင့် ယူကြည့်လိုက်တော့ ညက သူချွတ်အုပ်ထားပစ်ခဲ့သောပုဆိုး...

“ဟင်... ဒါ... ”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့မိန်းမသာ လိုက်လာရင် မင်းတို့မြင်တာနဲ့ ပါးရိုက်ပစ်မှာ... ”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ မင်း ကြောက်သေးပါထားတဲ့ ပုံဆိုးနဲ့ သူမျက်နှာကိုအုပ်ပစ်ခဲ့လို့ ဒေါသဖြစ်နေတာ... ”

“ဗျာ... ”

“ကိုင်း... ရော့... ဟိုကောင်လေး ဒါဟုတ်သလား... ”

ဝေဖြိုးက ယူကြည့်ပြီး ခိုင်မြစ်နှင့်ထည့်ပေးလိုက်သော အင်းပြားဆိုတာသေချာမှ လူကြီးအား ငွေငါးထောင်ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ဦးကြီး... ”

“အေး... အေး... သွားပြီဟေ့... ”

ထိုလူကြီးထွက်သွားမှ ခိုင်မြစ်က...

“မင်း... ဒါ အကွက်ချပြီး ငါ့ကို အလောင်းအစားလုပ်တာပေါ့ဟုတ်လား... ဝေဖြိုး အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ... ”

“အဲဒါ သုသာန်စောင့်တဲ့ ဦးကြီးလေ ညက မင်းတွေ့ခဲ့တာ သူ့မိန်းမပါ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလုပ်နိုင်ခဲ့တာကို ဂုဏ်ယူပါတယ် ပြီးတော့ ငါနဲ့တယ်ရော ဒါက ငါတို့ကတိအတိုင်းပေါ့ကွာ... ”

ဝေဖြိုးက စာအိပ်နှင့်အသင့်ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံကို ခိုင်မြစ်လက်ထဲထည့်ပေးပြီးမှ...

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်း အစက အပျော်သဘောလို့ စိတ်ကူးပြီး ဒီလိုစီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် ညတုန်းက ငါတို့လေးယောက်ဘယ်လောက်တောင်ကြောက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ငါတို့အသိဆုံးပါနော်တို့

ဒီလိုအပျော်ကစားတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးလို့လဲ ကတိပေး ပါတယ်။ အဲဒီအကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ကြောင့် မတော်တဆ မင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဆိုတဲ့အတွေးက တစ္ဆေခြောက်ခံရတာထက်တောင် ဆိုးပါတယ်ကွာ... ”

ဆိုတော့ကာ ခိုင်မြဲလည်း အရူးလုပ်ခံလိုက်ရခြင်းအတွက် တစ်ဆိုနေသော ဒေါသအား မျှီချ၍...

‘အေးကွာ... ငါလည်း အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရင် မသေယုံ တစ်မယ်ပါပဲ... ’

“ဟုတ်လား... ”

“ဆိုးတာက... ဘာမှမဖြစ်နိုင်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ ကြောက်နေတဲ့ စိတ်ပဲကွ... အဲဒါကြောင့် တစ္ဆေပုံပြင်တွေက လူ့လောကထဲမှာ နေရာ ရနေသလားမဆိုနိုင်ဘူး... ငါဘယ်လောက်ကြောက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ အဲဒီမှာထုတ်ကြည့်ပေတော့... ”

ခိုင်မြဲ လှမ်းပေး၍ မြဘုန်းယူကာ ထုတ်ကြည့်သည်။

“အား... သေစော်နံ့လိုက်တာကွာ... ထို့... ”

ထိုအခါ ခိုင်မြဲက...

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကြောက်မွေးပါရင် ဇာဂနာနဲ့ နှုတ်လို့ ရပေမယ့် ကြောက်သေးပါရင် ဘာမှကိုလုပ်လို့မရတော့တာကွာ... အဲဒါ စာတွေ့မဟုတ်ဘူး ငါတွေ့... ”

ရယ်ကြသေးတော့၏။

